

Giới thiệu Tình Hư Thế Áo

Một trong những thể loại ngôn tình sủng tiêu biểu của dòng truyện thời hiện đại đan xen cổ đại là truyện Tình Hư Thế Áo của tác giả Như Song (Runa). Truyện thuộc thể loại: hiện đại, hắc đạo, pha chút cổ đại, học đường, ngôn tình, xuyên không nữ cường, sủng.

Chắc hẳn ai cũng thắc mắc tại sao tác phẩm này lại có tên là "Tình Hư Thế Áo" nhỉ? Không phải là câu chuyện nó không có ở trong thế giới thật. Mà là Hư trong Hư Vô, Áo trong Áo Ảnh.

Tên thực ra của nó là Hư Vô Áo Ảnh nhìn vào bề ngoài có thể đoán rằng đó là truyện cổ đại nói là không phải cổ đại mà cũng không đúng nó có một chút cổ đại hay đúng như cái gọi là Áo Ảnh đó còn lại là hiện đại Hư Vô hết.

Hạ Châu Như Băng khi 17 tuổi đã là nữ tướng của Cao Ly. Nhưng nàng lại bị hãm hại bởi chính ly rượu độc của người con trai nàng yêu nhất.

Mặc dù nàng không chết nhưng lại xuyên qua thế giới hiện đại và sống trong thân xác của người em gái song sinh đã chết từ lúc mới sinh ra của y.

Nhiệm vụ mà Hạ Châu Như Băng làm trong lúc này chính là tạo cỗ máy thời gian để trở về cao ly. Và rồi nàng gặp lại Thượng Ngô Trác Thăng trong thế giới hiện đại với cái tên Rer người con trai kiếp trước nàng yêu sâu đậm và hận y vì y chính là kẻ hãm hại nàng kiếp trước và kiếp này giết em gái nàng....

Thượng Ngô Trác Thăng là vị tướng tài của Cao Ly, hân với nàng được ví như cặp đôi tiên đồng ngọc nữ. Nhưng từ sau khi Hạ Châu Như Băng chết hân đã rất đau khổ và ân hận vì chính tay hân đã giết nàng bằng chính ly rượu có sẵn độc mà hân không hề hay biết đưa cho nàng uống....

Mời các bạn đọc truyện online để đón xem kết quả của cuộc tình đầy trắc trở này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tình Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Điểm Nhấn

Hồi 1: Quá Khứ Ngủ Quên

***

Trích dẫn...Cô là một con người không hoàn hảo bất chợt đứng giữa tình yêu của hai người con trai và hai người đều là bạn thân của nhau rồi tới một ngày mọi chuyện liền thay đổi....

"Za...hây..hây"

"A...a..a"

Huych...huych

"Khôn thì chạy chứ đừng để ta cho bọn người bị tàn phế " - Giọng của người con gái toàn thân áo tân thời cổ xưa màu đỏ mận của máu. Điểm vài những cánh hoa anh đào màu đỏ như muốn nói lên rằng người con gái này là mầm mống của sự hủy diệt thế giới mới vậy.

"Ha ha ha..cô em câu này mới để bọn anh nói mới đúng chứ! Để đồ với thằng nhãi ranh xin ở lại bọn anh sẽ cho em được toại nguyện thoải mái chứ thằng nhãi đó không đủ làm em vui đâu " - Một tên đầu sỏ nhe răng lên cười ha hả rồi lủ phía sau cũng được đà cười lên.

Cô nhìn lại người con trai trong vòng tay mình cũng phát phơ một cái gì đó là chút quen thuộc nhưng cũng có chút hận thù. Liền nhắm mắt lại cười man rợ khiến thanh âm còn vang lại trong màn đêm đen kịt.

"Nhớ lời tụi bay nói đấy "- Cô tức giận chạy nhanh lên phía bọn chúng tất nhiên chúng cũng chuẩn bị phòng thủ.

Cô bóng dáng cao lớn in bóng trong bóng tối liền tung người con trai trong vòng tay mình lên cao từng cú đấm từ chân với sức mạnh vô thường nhả vào từng tên một.Sau khi từng tên một ngã xuống rất nhanh chóng cô liền bật nhảy lên đỡ lấy thân người con trai kia lộn xoay một vòng tạo thành một cước đôi chân thon dài chum lại đánh vào đầu tên đầu sỏ.

"Hự..con nhãi ranh " - Tên đầu sỏ kêu lên rồi bị tụ máu não bầm mà chết luôn tại chỗ. Liền về nụ cười tươi mới trên môi chân rơ lên cao đỡ túi đồ trong balo liền nhảy lên chiếc mô tô phóng đi và cô liền giơ tay lên cao ném một thứ gì đó trong tay về đúng trên người những cái xác kia rồi phóng vút đi.

"Là hoa anh đào màu đỏ!!"

**

Trong phòng tập võ quán Bổng Thăng mọi người đang tập luyện nguyên vũ đạo rất là chăm chỉ có tiếng huyền não, bước chân rộn rập, hơi thở gấp gáp phì phò thì bỗng nhiên bị phá vỡ.

"Này mọi người ơi!!! Xảy ra chuyện lớn rồi!"- một cô gái nhỏ nhắn mặt trái tóc buộc tóc thấp lệch một bên với bộ võ phục đai đen chạy tới hốt hải làm cho mọi người dừng lại chạy tới hỏi nhau nhao.

"Có chuyện gì vậy? Cry"

"Từ từ nói coi nào"

"Là...là...là"

"Đứng im nói!"

"Um. Là hôm qua có một nhóm người vận chuyển đồ công nghệ cao lại bị chết nữa và các nạn nhân đều bị chết bởi tụ não bầm,hung thủ lại để lại hoa anh đào màu đỏ"

"What!!!! Cái gì????"- Tất cả đều đồng thanh hét lên nhưng chỉ ở một góc gần đó người con gái không hề hứng thú hay chú tâm vào câu chuyện của bọn họ đang nói mà vẫn mãi miết luyện tập thì thoảng lại sờ lên đầu nơi những lọn tóc đen được cột bởi dây buộc tóc màu đỏ có hình lá hoa anh đào màu đỏ mận.

"Đứng thế "

" gần 5 tháng nay đã xảy ra 6 vụ việc liên tiếp như thế này rồi. Làm sao đây tôi lo quá "- Mai thờ dài nhìn Tuấn nói anh liền vỗ vai trấn an cô.

"Nhưng mà trên đời này làm gì có loại hoa anh đào màu đỏ đô nhỉ? Phải chăng là nhìn nhầm không "- Ngọc Anh dăm chiêu suy nghĩ

"Đứng thế ! Làm gì có chứ em chỉ nghe nói là hoa anh đào màu hồng ở nhật bản bản thôi chứ chưa từng nghe là có hoa anh đào màu đỏ đô cả "- Cry đồng thời gờ tay đồng ý với Ngọc Anh.

"Nếu mà có thì chỉ có thời xa xưa rồi tuyệt chủng rồi ý "- Đức lấy tay che miệng ngáp ngủ.

"Có "

Câu nói vừa vang lên khiến mọi người giật mình nhìn lại góc phòng nơi Runa nãy giờ vẫn im lặng không nói gì mà luyện tập bây giờ tự nhiên trả lời thắc mắc của bọn họ khiến Tuấn và Max nhìn Runa khẽ nhủ mày lại.

"Này chị biết gì mà nói chứ Runa "- Ngọc Anh hất mặt chống tay hai hông nói nhưng Runa không thèm nhìn cô.

"Không nhẽ..."- Tuấn thốt lên nhìn Max

"Ồ hàn quốc thời đất nước Cao Ly trị vì"- Max khẽ nhắm mắt khẽ liếc Runa nhưng trên mặt cô không hề có phản ứng gì.

"Cái gì"- Tất cả mọi người ngạc nhiên

"Khoan! Sao lại là Hàn quốc được? Chỉ có ở Nhật bản mới có thể trồng được hoa anh đào chứ"- Cry bật dậy nói

"Đứng vậy đó sư huynh Max"- Tất cả nhao nhao nói

"Từ thời cổ đại những năm 50 60 của Hàn Quốc thời kì mà đất nước Cao Ly trị vì vợ chồng nhà lí quan trưởng bộ lĩnh đã rất lâu không có được một mụn con để bảo vệ nước nhà mặc dù họ đã tu tâm dưỡng đức rất nhiều mà vẫn không có con. Đức vua bất an,chăm dân lo lắng.

Lúc bấy giờ người thượng cổ Cao Ly đã có nói nếu ăn được hoa anh đào đỏ thì sẽ có con,thế là cả nước tức tốc đi tìm khắp nơi trên các lục địa nhưng vẫn hoàn không có được hoa anh đào màu đỏ rồi họ bỏ cuộc. Cho tới năm nọ trời đất tự nhiên có sự xoay chuyển giữa hai mùa hạ và đông,sét đánh trúng vào cành hoa anh đào màu hồng phần trước cửa nhà lí quan trưởng lạ thay những nhánh hoa từ màu hồng phần dần dần phai nhạt chuyển màu đỏ đô. Sáng hôm sau họ tức tốc và vui mừng nhanh chóng hái hoa anh đào đỏ đó cho phụ nhân ăn. Chưa đầy mấy ngày sau bà có thai khiến cho cả nước vui mừng cầu trời khấn đất.Đứng vào ngày đó một năm sau lại có hiện tượng trời đất nổi lên và bà hạ sinh được một cặp song sinh bé gái khiến cả cho đất nước và đức vua ăn mừng.

Dưới sự giao hòa của trời và đất giữa mùa đông và hạ Đức vua Cao Ly liền đặt tên cho bé gái lớn là Hạ Châu Như Bổng,bé còn lại là Hạ Châu Như Song. Sự vui mừng đó vẫn chưa tới được bao lâu thì đêm tổ chức tiệc mừng đó có một tiểu phu vicũng muốn có con liền đem cây rừ đón củi tới trước nhà lí quan trưởng bỗng nhiên trời đất nổi gió lên ầm ầm nhưng hẳn ta vẫn không lung lay tay cầm cây rừ gờ lên cao chặt 5 phút vào nhánh cây non hoa anh đào đỏ đang vươn dài mới nhú. Nhánh cây vừa rơi xuống một giọt máu đỏ tươi trào xuống thân cây vào lúc đó đứa bé gái thứ 2 Hạ Châu Như Song bị chết yêu,ông bà lí tưởng buồn vì mất con dân chúng Cao Ly tức tối đem người tiểu phu kia sử chém. Thế là từ đó về sau còn duy nhất một hoa anh đào đỏ và cũng chỉ còn một nữ tướng giỏi tài ba nhất của thời đại Cao Ly.

Mọi người đã truyền nhau giữ kín bí mật về sinh mệnh thiên tử của nàng và đúng khi nàng 17 tuổi danh tiếng về vang khắp chốn đất nước. Vào đúng thời điểm nàng thắng trận chiến với Hung Nô trở về uống ly rượu của người nàng yêu thương là Thượng Ngô Trắc Thăng cũng là được nhân dân Cao Ly tôn kính hai người đều là kim đồng ngọc nữ là trụ cột của nước nhà. Chén rượu giao bôi vừa được nhấp môi nàng đã không ngờ rằng trong đó có độc và nàng chết khiến mọi người cả nước sử sốt bàng hoàng không dám chấp nhận chuyện này liền nhờ danh y khắp nơi trên cả nước nhưng vẫn bó tay. "

"Không sống được ư? Tại ông ta chính ông ta đã giết bà ấy "- Ngọc Anh tức giận nói.

"Không "

" Kể từ đó Thượng Ngô Trắc Thăng vẫn luôn ân hận và day dứt suốt ngày uống rượu trước thân xác Hạ Châu Như Băng dưới gốc cây hoa anh đào đỏ. Vào một hôm ông nghe được gia nô trong phủ nói về chuyện hoa anh đào đỏ trước nhà liền lật đật lão đảo đem củi lửa đốt thân xác nàng cùng cây đào màu đỏ đó. Mọi người sửng sốt khi thấy y đốt xác nữ tướng cùng sinh mệnh của nữ tướng của bọn họ thì tới ngăn chặn y lại nhưng một điều nữa khiến họ sợ hãi tới cả vui mừng là cái xác của Hạ Châu Như Băng không ngừng động đậy. Nhưng có sao khi nàng tỉnh dậy liền không nhớ mình là nữ tướng anh hùng của Cao Ly mà lại nói mình là một người khác. Không còn nữ tướng thông minh tài giỏi, không còn là nữ tướng trị vì đất nước Cao Ly, không còn nữ tướng Hạ Châu Như Băng của đất nước Cao Ly nữa điều đó khiến cho giặc ngoài vùng xâm lược đánh chiếm đoạt. Từ đó nhà nước Cao Ly hoàn toàn sụp đổ "

"Trời ơi sao lại như vậy chứ"- Mai thở dài ảo não

"Hức hức... thực sự là một chuyện tình buồn mà ồ ồ..."- Ngọc Anh ôm mặt khóc nức nở bên vai Đức

"Còn một điều nữa "- Tuấn nháy mắt nói với Max

"Vậy còn gì nữa"

"Đạo quán của chúng ta"- Tuấn cười cười

"Đạo quán của chúng ta làm sao?"

"Thì có liên quan gì hở - _"

"Nói đi"- Mai bỏ nhào Tuấn ra được đà tất cả vào đề người anh.

"thứ nhất đạo quán Băng Thăng chính là lấy từ tên của Hạ Châu Như Băng và Thượng Ngô Trắc Thăng...thứ hai đạo quán này chính là của hai người họ sáng lập "- Runa dường như không nhận được nữa liền cầm khăn mặt lau mồ hôi nói.

"Hả "

"Không ngờ đạo quán của chúng ta là do hai người anh hùng của Cao Ly sáng lập "- Mai ngồi chồm hổm lên người Tuấn khoanh tay nói cả Cry và Ngọc Anh gật gù tán thành.

"Rồi rồi em có thể xuống được chưa lộn bạch nai "- Tuấn vừa nói vừa thở hắt hắt toát mồ hôi nắm chặt tay Mai.

"Không buồn chuyện nữa tiếp tục luyện tập đi"- Runa giọng lạnh lùng trắng bệch nói rồi đi ra khỏi phòng tập.

"Này các cậu có thấy đạo này sư ti Runa có gò đó lạ không?"- Ngọc Anh nhìn đáng về vợ và của Runa liền quay vào trong nói

"Có gì?"- Đức ngơ ngác hỏi

"Đúng có chút gì đó không giống "-Tuấn cũng nhìn Runa nhíu mi tâm

"Từ sau khi vụ tai nạn 5 tháng trước "- Max trầm ngâm suy nghĩ

"Ồi dào có gì đâu chị ta đi chúng ta luyện tập thôi"- Cry thúc dục mọi người trở lại luyện tập.

- Phòng của Runa -

"Choang .hự...hự. Rốt cuộc...rốt cuộc là tại sao...tại sao chứ "

Runa ôm lấy đầu mình va vào đồ đạc nhưng cô không hề để ý đầu cô rất đau vì câu chuyện họ kể khi này như trong những giấc mơ mà cô thấy từng đêm...con ác mộng về người con gái áo tân thời hoa anh đào màu đỏ thời cổ xưa mà cô vẫn chưa thấy mặt đó.

Đầu tóc rũ rượi bị bung ra,một thứ gì đó thướt tha trườn xuống từ tóc cô rồi rơi xuống trước mặt của cô. Màu đỏ của máu,mỏng manh sắc nhọn,lãnh băng lãnh khóc...

Hoa anh đào màu đỏ.....!"

Q.1 - Chương 2: Ác Mộng Khó Quên

Trời không sao cũng không trắng, tối đen như một vực sâu thăm thẳm, khiến người ta không phân biệt rõ đâu là trên đâu là dưới, giống như chỉ cần đi nhầm một bước thì sẽ rơi xuống đó.

“Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô A Di Đà Phật...” Một đứa bé khoảng mười hai, mười ba tuổi một mình đi nhanh trên đường, tay phải cầm một chuỗi tràng hạt lâm bầm niêm, tay trái cầm một chiếc đèn lồng làm bằng giấy dầu.

Nói nàng đang đi chẳng thà bảo rằng đang chạy, bởi cái thứ vẫn luôn theo sau kia chỉ vì e ngại chuỗi tràng hạt mới không dám vô đến. Xung quanh tối đen như mực, chỉ có đóm lửa nhỏ giống đèn lồng đang bay lơ lửng giữa không trung. Khắp nơi yên tĩnh đến kỳ lạ, ngay cả tiếng nước chảy, tiếng chim chóc còn trùng cũng không thấy đâu.

Sắp tới thôn rồi, chỉ cần vào trong thôn là sẽ yên tâm, nàng không ngừng nhắc nhở mình dầu mặt đã trắng bệch, mồ hôi lạnh đầm đìa. Tay phải nàng liên tục kéo chiếc áo làm bằng da tám con chó đen kín hơn để mùi của bản thân không tản ra nhiều.

Nhưng khi đến chiếc cầu đá đầu thôn, nàng liền dừng hẳn ở đó. Một người phụ nữ cầm ô giấy đứng trên cầu đối diện thẳng với nàng. Mặt ô thêu hình hoa đào đỏ rực, bộ y phục tân thời cũng vậy. Chiếc ô che rất thấp, không nhìn rõ mặt người đó. Rõ ràng là oi bức đến mức không có một chút gió, nhưng làn váy kia lại bay phấp phật.

Nàng sợ tới mức cứng đờ tại chỗ, hai chân run rẩy. Xong, ma đưa lối quỷ dẫn đường rồi.

“Nam Mô A Di Đà Phật...” Nàng tiếp tục khế niệm, nghiêng người qua phía kia cầu, cúi đầu giả bộ không thấy ả. Nhưng chớp mắt một cái, ả đã đứng trước mặt nàng. Đôi giày màu trắng thêu hoa tinh xảo dính đầy bùn đất, cạnh chân là một vũng nước, còn có các loại rong rêu xanh biếc cùng vô số. Lúc này nàng mới nhìn rõ, thứ trên váy kia không phải chỉ hoa đào, mà là máu tươi thấm ứ.

Đột nhiên, ngọn đèn lồng ánh vàng dịu dàng trong tay nàng bắt đầu chuyển thành màu xanh rồi đỏ lên một cách kỳ lạ, giống như đang bị nhiễm máu vậy. Không khí tràn ngập mùi gay của thịt rửa cùng mùi tanh hôi của máu.

“Nam Mô A Di Đà Phật...” Kiên trì giờ chuỗi tràng về phía trước, nữ quỷ kia lùi hai bước, nàng lại tiến lên hai bước.

Khi nàng sắp tới cuối cầu, một tiếng cười ghê rợn vang lên. Nữ quỷ trước mặt nứt toác ra, tứ chi đứt ra thành vô số đoạn, giống như bị chém nát, mặt đất đều là máu và giò bọ.

Nàng bị dọa suýt chút nữa ném chuỗi hạt trong tay và đèn lồng bỏ chạy, hai chân run lẩy bẩy.

Rồi nàng thấy có cái gì đó tròn tròn nhanh như chớp lặn ra từ dưới ô, mái tóc dài màu đen cuốn quanh, là cái đầu của nữ quỷ đó! Cả người nàng như bị đóng băng, không thể cử động. Một giọng nói không ngừng gào thét trong đầu, chạy đi chạy đi, nhưng chân không thể nhích nửa bước.

Cái đầu kia giống như một quả bóng da, lăn qua lăn lại theo hình vòng cung, cứ đụng vào thành cầu thì bắn ngược trở lại. Nó nhanh chóng cọt tới bên chân nàng, làm nàng sợ tới mức suýt ngã bệt xuống đất.

Yên lặng một lúc, nàng trừng mắt nhìn cái đầu đột nhiên bất động bên chân, tim sắp nhảy vọt khỏi lồng ngực. Bỗng nhiên, cái đầu kia lăn lại gần hơn, bây giờ nàng mới nhìn thấy mặt của ả. Trên mặt đó có hai hốc lớn đen sì, đôi mắt đã bị móc ra, một con mắt không biết đi nơi nào, một con mắt khác thì được mạch máu, dây thần kinh và các bộ phận liên kết dính nửa trên mặt, lúc ẩn lúc hiện, con mắt trắng dã hung ác đảo về phía trước trừng cô bé. Đôi môi ả như bị cá dưới sông cắn nát, run rẩy như muốn nói gì đó với nàng, nhưng lại chỉ phát ra tiếng lạch cạch giống tiếng gió thổi qua khe cửa gỗ.

Nàng cố nhin con buồn nôn, vượt qua chiếc cầu chạy về phía trước, bất chấp việc giẫm lên phần tay trên mặt đất. Đột nhiên chân nàng bị chộp lấy, là một nửa cánh tay phải, ngón tay ngâm trong nước trương phình, thối rữa và trắng bệch. Những chỗ đứt của cánh tay còn nhìn thấy cả xương trắng.

Trong nỗi sợ hãi, nàng phát hiện cái đầu kia như đang bắn sang phía mình, nó há to miệng cắn phập vào cẳng chân phải của nàng. Con đau hòa lẫn với không khí âm u lạnh lẽo nháy mắt truyền khắp mọi góc ngách trong cơ thể.

Nàng quơ chuỗi hạt đánh về phía nữ quỷ, nghe thấy tiếng xèo xèo như thịt tươi đặt trên miếng sắt nóng đỏ, rất lâu sau cái đầu kia mới tróc ra. Nàng co cẳng bỏ chạy, lại đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó vỗ bụp một tiếng, thấy dưới lòng bàn chân lẩn cấn. Vừa nhắc chân lên xem thì không ngờ lại là một con mắt khác của nữ quỷ kia vừa bị mình bắt cắn giẫm nát, mù và giò bọ đang tuôn ra ào ạt.

Nàng vừa nôn khan vừa chạy như bay khỏi cầu, chợt nhận ra cái tay kia vẫn đang nắm lấy chân mình, mà cái đầu kia vẫn còn lẩn trên cầu, răng trên răng dưới lập cập, gọi: “Tay, tay, tay...”

Tiếng gọi vừa thê thảm lại vừa khủng bố, nhưng nữ quỷ không thể xuống cầu, cũng không thể đuổi theo. Người chết thắm trong nước, linh hồn vĩnh viễn

chỉ có thể tồn tại ở nơi đây.

Nàng cố hết sức kéo cánh tay kia ra khỏi chân mình rồi ném nó quay trở về cầu, sau đó xoay người chạy thực mạng. Gương mặt nàng sớm đã cắt không còn một giọt máu.

Nữ quý kia lại quay lại nhìn về phía trước lấp ló một bóng dáng nam nhân đang quỳ gục trên gốc cây hoa anh đào màu đỏ. Hắn chỉ lặp đi lặp lại một câu:

"Ta xin lỗi...ta xin lỗi...ta xin lỗi nàng"

Hắn ta đang xin lỗi ai chẳng?

"Băng Nhi !!! chờ ta hãy chờ ...ta"

Khiến nàng ngã ngửa ra tròn mắt lên cùng lúc đó nữ quý kia dần dần quay về phía nàng nàng liền khua khua tay liên miết cứng ngắc không lên tiếng được thì nữ quý kia đã tới bên nàng. Vẫn không thể nhìn rõ mặt nàng ta hai tay cứng đờ bất động.

Không...Không...Không..

"Runa ...tỉnh lại..."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: Trận Đấu (1)

"Runa ... cô không sao chứ?"

Runa từ từ mở mắt ra định thần lại nhìn lại mình rồi nhìn người con trai trước mặt rồi buông tay ra khỏi cổ Max. Sao lại là anh? Mỗi lần cô gặp con ác mộng này thì lại là anh đến bên cô. Là sao chứ? Nữ nhân quý đó là ai và nam nhân đó là ai? Tại sao cô vẫn không thể nhìn thấy gương mặt họ?

"Uống nước đi. Lại gặp ác mộng sao? đúng là đi đêm nhiều có ngày gặp ma mà" - Max với cốc nước rồi đưa cho cô uống ân cần mà lạnh lùng.

"Anh không nói câu nào tử tế được sao? Kệ tôi"- Runa thẳng thừng hất cốc nước ra làm đổ hết nước lên gương mặt thanh tú của anh. Cô nghĩ anh sẽ tức giận với cô.

"Tôi thấy em không ổn hôm nay hãy ở đây nghỉ ngơi đi phía sự phụ tôi sẽ lo."-Max không hề tỏ chút bực bội nào cả đến anh cũng cảm thấy mình rất lạ nhưng vẫn đỡ cô nằm xuống rồi đứng dậy.

Cảm giác ngỡ ngàng thoáng hồ hững Runa cảm thấy khó chịu với cách ứng xử của anh. Hắn tỏ thái độ gì đây? Khinh bỉ cô chắc.

"Đứng lại! Anh đang thương hại tôi chắc!" -Cô cũng chả hiểu sao lại giữ anh ta lại, nắm chặt lấy cánh tay anh thật chặt. Max liền quay lại nhìn vào người con gái trước mặt anh.

"Em đừng có cố chấp nữa được không Runa. Tôi biết là em vẫn còn giận tôi và Rer vì đã không chọn em trong đợt thi vừa rồi nhưng em cũng nên biết rằng thực lực của em không bằng Hà Phương nên tôi nghĩ lựa chọn của tôi là đúng. Nhưng tôi cũng không ngờ rằng sự việc lại xảy ra đến mức em phải bị gặp tai nạn đến như vậy.."- Max vừa nói vừa cắn chặt đôi môi của anh lại không dám nhìn cô nữa.

"Ha..ha..ha"

"Anh nói như vậy mà nghe được sao? Anh nghĩ rằng là tôi không đủ thực lực sao? Dựa vào cái gì mà anh không nghĩ là tôi có đủ khả năng đi thi cuộc thi Taekwondo năm nay chứ. Trước kia anh thấy họ bắt nạt ăn hiếp kiểm chuyện vô lý với tôi anh đều hiền nhiên bỏ qua. Họ mắc lỗi nào anh cũng thiên vị không trừng phạt mà với tôi anh lại trừng phạt. Anh là đồ tôi anh coi trọng anh thiên vị cô ta hơn tôi và anh cũng không đáng để tôi nghe theo.Đã thế anh lại còn hại chết ..."- Cô tức giận hét vào anh như cơn giận dữ của nữ hoàng vậy nhưng tới câu cuối cô tự nhiên không thể nói ra được điều đó khiến cô cũng không rõ.

"Tôi..Tôi..."

Max không kịp nói gì thì ở cửa truyền tới tiếng gõ cửa. "Cốc Cốc"

"Ai"

"Sự ti Runa sự phụ có việc tìm ti"- Ngọc Anh ở ngoài nói vọng vào

"Được rồi lui đi"

"Vâng"

Runa chụm hai tay vuốt lên mặt định thần lại từ từ thờ đều lại ,Max đứng bên giường liền cất tiếng nói.

"Sur phụ vừa về đã tìm cô chắc hẳn là có chuyện gì đó . Cô hãy chuẩn bị tâm lí cho tốt. Chuyện này để sau hẵng nói"

"Ờ , sur phụ tìm tôi có chuyện gì thì cũng không hề liên quan tới anh hãy nhớ rằng tôi và anh không có quan hệ gì cả anh chỉ là người sư huynh của tôi thôi thế nên đừng có mà quần chuyện của tôi . Và chuyện đó tôi sẽ không để dành gì mà bỏ qua từng người các anh đâu hãy nhớ đấy Max."-Nói xong cô liền vào trong thay đồ rồi đi tới gặp sư phụ.

Max thần thờ ngả xuống ,anh quan tâm cô tới như vậy sao? Từ trước tới nay anh có như vậy đâu, anh ghét bỏ cô còn chưa đủ mà bây giờ còn quan tâm để ý cô rồi bị cô mắng cho không thể phản lại. Rốt cuộc sao cô thay đổi ?rốt cuộc sao anh lại mềm yếu trước cô? Cô rất khác trước kia ,cô của trước kia yếu đuối nhu nhược ngốc nghếch anh không hề quan tâm nhưng sao bây giờ cô kiên cường thông minh và lạnh lùng .

**

"Sư phụ người tìm con?"

Runa đứng trước căn phòng có mùi gỗ hương trầm được thiết kế theo kiểu Hàn Quốc cổ xưa rồi lại nhìn vào người đàn ông trung niên mà cô gọi là sư phụ kia . Ông là sư phụ Kang-hi là truyền nhân đời thứ 67 của võ quán Băng Thăng này , ông ta tầm khoảng ngoài 50 nước da hồng hào và khuôn mặt nhìn phúc hậu. Trên người vận bộ võ phục đại đen trắng , rồi xung quanh căn phòng đều là những bức họa về Taekwondo của những thế hệ triều đại trước.

Võ thuật ở Hàn Quốc có lịch sử lâu đời bắt đầu từ thời cổ đại. Các nghệ thuật chiến đấu truyền thống của Hàn Quốc, có thể bắt nguồn từ thời kì Cao Câu Ly năm 37 trước Công nguyên.

Người ta đã phát hiện ra tại di tích của mộ mả hoàng gia Muyeongchong và Kakchu-chong xây cất trong khoảng từ năm thứ 3 đến năm 427 nhiều bức tranh vẽ trên tường có cảnh những người đàn ông đang tập luyện. Đây có thể là những tài liệu ban đầu mô tả về các kỹ thuật đối kháng ban đầu có tên là Subakhi.

Các kỹ thuật chiến đấu truyền thống Triều Tiên cũng được tập luyện tại Tân La, một vương quốc được thành lập ở đông nam Triều Tiên vào khoảng 20 năm trước triều đại Cao Câu Ly ở phía bắc. Tại Kyongju, kinh đô trước đây của Tân La, hình hai vị Kim Cang trừ ma diệt quỷ bảo vệ Phật giáo trong tư thế trụ tấn được khắc trên bức tường trong hang động Sokkuram ở đền Pulkuk-sa.

Thời gian này, một tổ chức Hwarangdo gây ảnh hưởng rất lớn và làm phong phú thêm cho nền văn hoá và võ thuật Triều Tiên, được thành lập. Con cháu của giới quý tộc ở Tân La đã được tuyển chọn để học tập huấn luyện trong Hwarangdo như là một tổ chức quân đội, giáo dục và xã hội.

Các kỹ thuật chiến đấu của Trung Quốc cũng được du nhập và được đưa vào huấn luyện truyền bá trong Hwarangdo với tên gọi Dang Soo (Đường thủ), Gong Soo (Tống thủ).

Nhiều tài liệu cho thấy tổ chức này không chỉ xem việc tập luyện võ thuật như là phần thiết yếu trong huấn luyện quân đội và tăng cường thể chất mà còn phát triển chúng như là một hoạt động giải trí.

Các khám phá nghệ thuật cổ như các bức tranh trên tường ở những ngôi mộ của triều đại Cao Câu Ly, các hình ảnh khắc trên đá ở những đền, chùa được xây dựng trong khoảng thời gian của triều đại Silla và nhiều tài liệu cho thấy các thế tấn, kỹ thuật và hình dáng rất giống với các thế tấn và hình dáng của Taekwondo ngày nay.

Trong thời kì Cao Ly (918-1392), võ thuật Triều Tiên, lúc bấy giờ được biết nhiều với tên gọi là Subakhi, được tập luyện không chỉ được xem như là một kỹ năng để tăng cường sức khoẻ mà nó còn được khuyến khích tập luyện như một võ thuật có giá trị cao.

Có ít nhất là hai tài liệu được ghi chép trong thời gian đó cho thấy rằng Subakhi đã trở nên rất phổ biến đến nỗi nó được đem biểu diễn cho vua xem. Điều này có nghĩa là Subakhi đã được tập luyện như một môn thể thao có tổ chức cho khán giả xem và các chuyên gia cho rằng vào thời gian đó người Hàn Quốc rất thích khía cạnh thi đấu của võ thuật.

Dưới thời nhà Triều Tiên có một quyền sách phát hành về dạy hệ thống các kỹ năng chiến đấu tương tự cách huấn luyện võ thuật ngày nay. Nó đã trở thành phổ biến hơn với công chúng, ngược lại với triều đại Koryo trước đây, võ thuật chỉ độc quyền cho quân đội. Một tài liệu lịch sử viết người dân của tỉnh Chungchong và Cholla đã tụ tập ở một làng tổ chức thi đấu Subakhi.

Cho thấy Subakhi đóng một vai trò quan trọng trong hoạt động thể thao quần chúng. Hơn thế nữa, dân chúng muốn tham gia vào quân đội của hoàng gia rất háo hức tập luyện Subakhi bởi vì nó là môn kiểm tra chính trong chương trình tuyển chọn.

"Runa ..con có thấy lạ vì sao ta gọi con tới không?"- Kang-hi nhìn cô một lúc rồi nói.

"Dạ không ..chẳng lẽ là vụ tai nạn của con sao?"- Tất nhiên là cô cũng thừa biết rằng ông ta gọi cô đến thì chỉ có việc này ngoài ra chả còn gì để nói.

"Đúng vậy. "

"Là Max sao ? Hay Rer"

"Runa nó chỉ làm việc theo bản năng quyết định thôi con đừng trách nó nữa được không"

"Bản năng sao? Là nguy hiểm anh ta hại chết mạng người đó sư phụ có biết không tới sư phụ cũng bao che cho anh ta sao? Hay do Hà Phương cô ta là con gái người ,Rer là vị hôn phu của cô ta và Max là học trò người thương nên người thiên vị"- Runa dường như không thể kiềm chế được.

"Không phải như vậy .Nhưng đồ đảng thực lực của con chưa đủ để có thể đi thi cho võ quán chúng ta"- Kang-Hi nhìn cô bằng ánh mắt bày tỏ.

"Người nghĩ con không bằng Hà Phương con gái người sao được được nếu như bây giờ con thắng Hà Phương người sẽ đồng ý cho con tham gia trận đấu tháng sau chứ. Rồi con gái ngày cô ta trong trận đấu 3 ngày sau thua thảm bại rồi khi đó con sẽ quyết đấu cô ta và đường đường chính chính đi thi cuộc đấu tháng sau"-Runa nắm chặt bàn tay lại nhìn ông ta đang bắt lực.

"Con nghĩ sẽ đấu thắng nó ư? Con thật hồ đồ rồi ! nó là người nóng nảy ra tay rất tàn nhẫn đó "-Ông bắt lực nhìn cô gái nhỏ dùng cảm kia dường như nó đã thay đổi rất nhiều từ khi chuyện đó.Rồi lại nhìn vào ánh mắt ngay thơ đó dường như không còn nữa mà thay vào là sự hận thù.

"Người mới là hồ đồ cứ như vậy đi coi như con quyết đấu cô ta , người không đồng ý cũng không sao"- Nói xong cô quay mặt rồi đi mặc cho ông ta gọi.

"Runa... Runa ...con.."

Cũng như mọi năm, cuộc thi Taekwondo năm nay được tổ chức tại nhà thi đấu thành phố! Toàn bộ bảy mươi sáu võ quán lớn nhỏ của thành phố đều tham gia. Ngày khai mạc, bên ngoài nhà thi đấu cờ hoa rực rỡ, kèn trống rộn ràng các đoàn đại diện của mỗi võ quán giương cao biển tên võ quán mình, rầm rộ tiến vào khu trung tâm nhà thi đấu.

Thị trường phát biểu khai mạc.

Chính giữa trung tâm nhà thi đấu, những thiếu niên nam nữ thân hình tuyệt đẹp, võ phục trắng tinh, đứng thành hàng thẳng tắp. Ai nấy tràn trề tinh thần, đứng thẳng nghiêm trang, mỗi vận động viên đều mang trên mình kỳ vọng lớn lao của bao người, họ sắp thi đấu vì danh dự của võ quán!

Ngồi giữa khán giả đông đúc, nhìn về phía trung tâm nhà thi đấu,nơi Max, Đức và Hà Phương đang đứng với tư cách đại diện cho võ quán Băng Thăng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Trận Đấu (2)

Runa cảm thấy cổ họng như có vật gì chặn lại, máu trong lồng ngực như trào sôi . Cảm giác này tới cô cũng không thể hiểu được dường như trong đầu bây giờ là trang giấy trắng đang được thêm những nét gạch sọc.

"Sư tỷ Runa , theo chị, năm nay chúng ta có thể vào bán kết không?"- Ngọc Anh bộ võ phục trắng nhìn cô mở tròn to hai con mắt đen láy.

Nắm chặt cổ tay Runa , khi nghe thị trường tuyên bố cuộc thi chính thức bắt đầu, Ngọc Anh toàn thân cứng đờ hồi hộp. Đúng là vừa hy vọng vừa lo lắng... Hy vọng Băng Thăng lọt vào chung kết thuận lợi, thậm chí còn hy vọng lập được kỳ tích đoạt giải quán quân! Nhưng, năm ngoái đội Băng Thăng thi đấu không tốt, nhanh chóng bị loại, có lẽ lần này chỉ cần vào đến vòng trong là tốt lắm rồi.

"Còn xem đã "

Thời gian gần đây, quan sát nhóm Max dốc sức tập luyện cô tin những nỗ lực và mồ hôi công sức của họ sẽ không vô ích! Runa nhắm mắt thả lỏng gương mặt điềm tĩnh về lên nụ cười điều luyện hướng về phía Max . Max cũng nhìn về phía cô gương mặt bất an nắm chặt dây đai không biết đẳng sự việc này sẽ thành ra như thế nào.

"Vì sao?"

"Em cứ xem đi trận đấu còn chưa bắt đầu mà"

"Dạ Vâng?"- Mặc dù Ngọc Anh không hiểu nhưng vẫn phải nghe theo Runa . Nhưng cô bé vẫn nắm chặt nắm đấm, thấy tin tưởng hơn hẳn, quay ra nói với các bạn trong đội cô động: "Mọi người, chuẩn bị xong chưa? Lát nữa khi trận đấu bắt đầu. chúng ta phải dốc toàn lực cổ vũ cho đội Băng Thăng"

"Được! Đã chuẩn bị xong rồi!"

Các cô gái tay cầm những quả cầu sắc sỡ, khí thế hùng hục, đồng loạt, đồng thanh trả lời.

Lễ khai mạc kết thúc, vòng đầu đầu tiên lập tức bắt đầu. Cuộc thi đấu chia làm ba giai đoạn: vòng loại, vòng bán kết và chung kết. Ngoại trừ nhà vô địch năm ngoái – võ quán Ngọc Lê được trực tiếp vào thẳng vòng trong, tất cả võ quán còn lại đều phải tham gia vòng loại.

Vòng loại sử dụng hình thức thi đấu luân lưu giữa các nhóm, còn bảy mươi lăm đội đại diện cho bảy mươi lăm võ quán chia làm tám nhóm. Bảy nhóm đầu, mỗi nhóm mười đội, sau khi kết thúc vòng loại, hai đội có số điểm cao nhất của mỗi nhóm sẽ được vào vòng trong, nhóm thứ tám chỉ có năm đội, sẽ chỉ có một đội vào vòng trong.

Cuối cùng, thêm võ quán Khánh Lê, tổng cộng có mười sáu đội tham dự vòng bán kết.

Kết quả bốc thăm vừa ra, các đệ tử của võ quán Băng Thăng đều không nén nổi vui mừng! Chín đội cùng nhóm của Băng Thăng, ngoài võ quán Mãng Xà năm ngoái lọt vào tám đội mạnh nhất, những đội còn lại đều rất bình thường.

Còn phải nói!

Hy vọng lọt vào vòng bán kết năm nay của đội Băng Thăng là rất lớn! Dù có thua đội Mãng Xà, chỉ xếp thứ hai trong nhóm là có thể vào vòng trong rồi!

Trận đấu đầu tiên của đội Băng Thăng trong cuộc thi đấu năm nay với võ quán Trường Lưu.

Đức thi đấu với nam đệ tử Nhị Giang của võ quán Trường Lưu trong trận đầu tiên. Ngọc Anh kinh ngạc phát hiện, khi đứng trên sàn thi đấu chính thức, ngoại trừ đôi mắt tinh nhanh thì Đức vẫn giữ cái dáng chậm chạp lơ đãng như thường ngày. Nhị Giang bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài đó, xem thường đối phương, bị Đức liên tiếp đánh trúng.

Hóa ra, cái vẻ lơ đãng buồn ngủ đó lại là một chiến thuật của Đức, Ngọc Anh không khỏi kinh ngạc, thầm kêu lên.

Hà Phương thi đấu trận thứ hai và Max đấu trận thứ ba đều đứng bên cạnh sàn đấu, tập trung quan sát trận đấu giữa Đức và Nhị Giang. Hiệp đầu kết thúc, Đức và Nhị Giang. Hiệp đầu kết thúc, Đức dẫn trước ba điểm, Hà Phương thở phào, Max đưa cho Đức chai nước, nói thầm câu gì đó, Đức vừa nghe vừa gật đầu.

"Băng Thăng! Băng Thăng chiến thắng!"

"Băng Thăng tiến lên!"

Vẫn những quả cầu bông rực rỡ, dưới sự chỉ đạo của Ngọc Anh, Cry cùng các bạn thành viên trong đội cổ động hăng hái hô to cổ vũ đội Băng Thăng!

Ở vòng loại, để tăng thêm không khí và giao hữu học hỏi giữa các võ quán được học hỏi giữa các đệ tử không tham gia thi đấu của các võ quán được phép đứng gần sàn thi đấu quan sát, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến trận đấu.

Cho nên, ngoài các tuyển thủ tham gia thi đấu chính thức, sự có mặt của các đội cổ động cũng hết sức nổi bật. Đội cổ động của võ quán Băng Thăng do Ngọc Anh và Cry dẫn đầu, võ phục trắng tinh, tay cầm những quả cầu bông sắc sỡ, đội cổ động của võ quán Hải Khoan nhất loạt mặc váy ngắn đỏ chói cầu bông cũng màu đỏ, trông rất bắt mắt.

"Băng Thăng cố lên! Băng Thăng cố lên!"

"Trường Lưu chiến thắng! Trường Lưu chiến thắng!"

Hai đội cổ động dường như có sự ganh đua ngầm ngầm, ra sức hô thật to, chẳng mấy chốc, ai nấy cổ họng đều đau buốt, nóng ra như lửa đốt, nhưng không ai tỏ ra yếu thế, không ngừng hô vang cổ vũ cho đội nhà. Đến lúc trọng tài ra hiệu, hiệp hai trận đấu Đức và Nhị Giang bắt đầu, hai đội cổ động mới tạm thời hạ nhiệt, hồi hộp theo dõi trận đấu.

Hiệp hai, Đức đánh càng hăng, Nhị Giang lộ rõ không phải là đối thủ của Đức, hiệp hai kết thúc, Đức dẫn trước đến bảy điểm.

"Trường Lưu quyết không bỏ cuộc!"

"Trường Lưu chuyển bại thành thắng!"

Thấy đội nhà có vẻ thua ngay trong trận đầu tiên, cổ động viên của võ quán Trường Lưu càng hô to, át hẳn tiếng hô của cổ động viên Băng Thăng.

"Băng Thăng vô địch!"

Cry cuống lên, xúc động hết thật to, Ngọc Anh hơi chậm hơn một chút, vội vàng giơ cao quả cầu bông, cùng Cry hô to:

"Băng Thăng! Vô địch!"

Đang nói nhỏ câu gì với Đức, Max bị thu hút bởi âm thanh phát ra từ đội cổ vũ, ánh mắt thường ngày lãnh đạm của anh bỗng lóe lên như cười nhìn về phía Runa ngồi yên vẻ mặt không một chút biến sắc như lúc đầu. Đức cũng cười lớn, hướng về phía đội cổ vũ giơ cao ngón tay cái, được động viên, cổ động viên của Băng Thăng lập tức như có thêm sức mạnh, càng ra sức cổ vũ hăng hái hơn.

Hiệp ba, Đức tiếp tục chiếm ưu thế. Cuối cùng chiến thắng với tỷ số 9:1, đem lại thắng lợi đầu tiên cho võ quán Băng Thăng!

"Ôi, sư huynh Đức!"

Đội cổ động và các đệ tử khác phấn khích tới mức trận đấu vừa kết thúc lập tức ào ra ôm chầm Đức, hoan hô vang dội! Trận đầu chiến thắng nhanh gọn, đây là một sự khởi đầu rất tốt, chắc chắn là điềm báo năm nay võ quán Băng Thăng sẽ đạt thành tích tốt.

Người tiếp theo là Hà Phương. Cô ta thi đấu không được thuận lợi như Đức, kết thúc hiệp hai, còn bị đối thủ dẫn trước năm điểm. Tất cả các đệ tử Băng Thăng đứng quan sát đều rất lo lắng. Cry nắm chặt Quả cầu bông trong tay, Ngọc Anh cũng căng người, quên cả chỉ huy đội cổ động, đến khi Cry khẽ đẩy, mới như tỉnh mộng, hô to:

"Sư tỷ Hà Phương! Cố lên!"

"Cố lên! Cố lên!"

Đội cổ động phấn khích gào lớn, chỉ mong có thể đem toàn bộ sức lực của mình truyền cho Hà Phương!

Qua cơn nguy hiểm, nhưng tới cuối cùng Hà Phương cũng thua với tỷ số chênh lệch hai điểm mọi người cũng chạy tới an ủi và mừng rỡ, người thi đấu cuối cùng là Max.

Võ phục trắng tinh, đai lưng màu đen, đôi mắt lạnh đạm nhìn đối thủ đang căng thẳng thủ thế, khuôn mặt anh vẫn hoàn toàn không biểu cảm như ngày thường.

"Cậu xem, người kia thua chắc rồi."

Trọng tài vừa tuyên bố trận đấu bắt đầu, Ngọc Anh đã hứng khởi reo lên, nhảy đến bên Cry. Đúng, Ngọc Anh cũng nhận thấy thế, mặc dù hai người vẫn chưa chính thức ra đòn nhưng trước khí thế điềm tĩnh mà lạnh lùng của Max, đối thủ đến từ võ quán Trường Lưu đã căng thẳng, chân bắt đầu loạn nhịp.

Trận này Max chắc thắng, không cần phải bàn.

Mặc dù cổ động viên của võ quán Trường Lưu liên tục hô vang tiếp thêm khí thế cho đại diện của mình, nhưng đến hiệp hai, khi đã dẫn trước mười điểm, Max bất ngờ tung một cú đá hậu trực tiếp hạ gục đối thủ.

Trọng tài tuyên bố Max thắng K.O

"Sư huynh Max !"

"Sư huynh Max !"

Các đệ tử võ quán Băng Thăng chạy ồa tới, ôm chặt Max hoan hô vang trời như vừa làm với Đức và Hà Phương. Trời ạ, thắng K.O cơ mà! Trận đầu tiên trong cuộc thi đấu năm nay, đội Băng Thăng đã giành thắng lợi mỹ mãn.

Nhìn những gương mặt sáng bừng rạng rỡ niềm vui của đồng đội xung quanh, mặc dù không chạy ồa ra ôm Max như mọi người. Đội cổ động của võ quán Trường Lưu mặt mày ảm đạm đang thu những quả cầu bông.

Đệ tử của Trường Lưu vừa thua Max ngồi ngất trên đệm đấu, vai rũ xuống, huấn luyện viên của Trường Lưu vỗ vai anh, nói:

"Mới thua một trận, đừng mất tinh thần!"

"Xin lỗi!"

Anh ta lấy tay xoa mặt, đứng lên.

"Phấn chấn lên, trận sau chúng ta gặp võ quán Mãng Xà, chỉ được thắng không được thua!" Huấn luyện viên của Trường Lưu cao giọng nói, các đệ tử xung quanh phấn kích đồng thanh trả lời.

"Rõ!"

Giọng nói tràn đầy sức mạnh, hình như nhiệt huyết lại được đốt lên!

"Đi xem võ quán Cốt Bá thi đấu! Nếu có thể vào vòng trong, rất có thể trận đầu tiên chúng ta sẽ gặp phải đội Cốt Bá!"- Ngọc Anh nói một cách phấn khích. Mai và Cry lập tức hưởng ứng, thế là ba cô gái chen lấn đến chỗ thi đấu của đội Cốt Bá, chăm chú đứng xem.

Trận đấu của đội Cốt Bá đang diễn ra là của một nữ tuyển thủ, cũng là trận thi đấu thứ hai của họ. Cuộc thi này năm nào cũng vậy, ban tổ chức thường bố trí các nữ tuyển thủ thi đấu trận thứ hai, trận đầu tiên và trận thứ ba là của nam, nhìn chung, trận thứ ba thường là trận có tính quyết định.

"Cô ấy tên Sa Sa, mạnh lắm đấy." - Nhìn nữ tuyển thủ của võ quán Cốt Bá nhẹ nhàng tung một cú song phi, đá trúng đối thủ và ghi điểm, Ngọc Anh nói: "

Trong trận giao hữu, sư tỷ Hà Phương đã thua cô ấy".

"Ồ, sư tỷ Hà Phương thua cô ấy ư?" -Mai nói về sợ hãi,nếu vòng trong cũng gặp Sa Sa...

"Phải làm sao đây?"

"Làm sao cái gì, sư tỷ Hà Phương chỉ thua trận giao hữu thôi, biết đâu là do muốn thử sức, đợi đến thi đấu chính thức mới tung hết sức giành chiến thắng!" -Cry tròn mắt nhìn Ngọc Anh, quay lại thấy Runa đứng bên đang tập trung chú ý quan sát Sa Sa thi đấu, mắt dán chặt nhất cử nhất động của cô ta, dáng vẻ ấy giống hệt lúc tập luyện gần đây của Runa.

Cry bỗng thất thần khoắn.

Ồ, có lẽ Runa vẫn kiên trì rèn luyện cách quan sát đối phương?

"A! nhìn kia! Võ quán Ngọc Lê kia!"-Ngọc Anh mừng rỡ reo lên.

Mai và Cry lập tức quay lại nhìn theo hướng mắt Ngọc Anh, quả nhiên thấy các đệ tử Ngọc Lê đang xếp hàng, từ trong đám đông đi ra, đệ tử các võ quán khác đều dạt sang bên nhường lối, nhìn họ với ánh mắt sùng bái, ngưỡng mộ không thể kìm nén. Runa cũng nhìn về phía đó dường như có một chút phảng phất sự quen thuộc nào đó.

"Đúng là rất có khí chất..."-Mai thì thầm

Tuy không phải lần đầu nhìn thấy đệ tử của võ quán Ngọc Lê, nhưng mỗi lần nhìn thấy họ trong bộ võ phục trắng vẫn không khỏi rộn rã trong tim.

"Họ được vào thẳng vòng trong."

Ngọc Anh ngưỡng mộ họ, mọi võ quan đều phải vất vả vượt qua vòng loại, chỉ có Ngọc Lê là ung dung ngồi nhìn.

"Mau cầu nguyện đi!"

Ngọc Anh chấp tay, miệng không ngừng lầm bầm: "Ông Trời ơi,xin đừng để Băng Thăng gặp phải Ngọc Lê quá sớm..."

Cry và Mai lập tức làm theo, căng thẳng cầu nguyện theo Ngọc Anh.

Trước trận chung kết, nếu gặp Ngọc Lê là cảm chắc thua. Vì Vậy gặp Ngọc Lê càng muộn càng tốt.

Runa nhũn mảy tập trung chú ý quan sát trận đấu, khi Sa Sa bằng một đòn đá hậu hết sức ngoạn mục kết thúc trận đấu, cô phát hiện ba cô bạn hoàn toàn không xem trận đấu của võ quán Cốt Bá.

"Hào quang của nhà vô địch!"

Mai bản thân nói, Ngọc Anh và Cry cũng thần thờ nhìn phía xa, theo hướng nhìn của họ, Runa thấy đoàn người đó.

Tổng cộng khoảng mười mấy người.

Khác với các đội thường tùm một chỗ, họ đứng thành hàng ngay ngắn,thân người thẳng tắp như những cây tùng, mắt chăm chú quan sát sàn đấu, không nhìn xung quanh, không nói chuyện riêng.

Một người với võ phục đai đen đỏ đứng đầu nhóm người ấy.

Anh ta chăm chú quan sát, các trận đấu đang diễn ra, xung quanh, đệ tử các võ quán khác đều nhìn anh như có ma lực khiến người ta không thể rời mắt.

Chẳng thế mà võ quán Ngọc Lê có thể trở thành một trong bốn võ quán Teakwondo đứng đầu toàn quốc.

* Võ quán Ngọc Lê : đứng đầu là thiếu gia nhà họ Lê . Anh ta tên là Lê Ngọc Khánh hay còn gọi là Kelvin (18 tuổi) - gã si tình đào hoa là tâm điểm của mọi nữ nhân trong thiên hạ, trình trực hứng thú với mọi việc anh coi là đúng, lãnh khốc lạnh lùng không ai bằng . Tuy đã không ít người phụ nữ si mê anh kể cả ngoại hình tới bối cảnh ,anh cao cao tại thượng như 1 vị vua luôn dùng ánh mắt trên vạn người để nhìn người khác,là cái tên không thể tùy tiện nhắc đến ở 2 giới hắc đạo và bạch đạo. Trên thương trường hay là trên võ thuật anh đều có một chỗ đứng không thể không có. *

Khi Cry và mấy cô bạn quay lại thì trận đấu của Sa Sa của võ quán Cốt Bá đã kết thúc, Sa Sa chiến thắng với tỷ số cách biệt năm điểm.

"Hi hi, trận đấu kết thúc nhanh quá nhì." Cry cười hi hi, không muốn thừa nhận mình không tập trung xem thi đấu, không tập trung quan sát Sa Sa.

"Đi, chúng mình đi xem võ quán khác thi đấu"- Mai đề nghị.

"Được, được!"

Cry và Ngọc Anh tán thành, thế là cả bọn lại kéo ra chỗ khác. Xem hết trận này đến trận khác, khi trận cuối cùng kết thúc,cả bọn đã mệt rã, chân không

muốn bước nổi.

Nhưng...

Niềm vui chiến thắng của họ quên hết mệt mỏi!

So với nhóm Max thi đấu căng thẳng thì chạy đi xem vài trận đấu có là gì.

Về đến võ quán, Max, Đức và Hà Phương chiến thắng trở về, các đệ tử vây quanh họ vô cùng phấn khích, kể lại từng chi tiết của mỗi trận đấu!

Max chỉ nhẹ nhàng nói, hôm nay chỉ là trận đầu tiên, còn tám trận nữa, chỉ cần thua hai trận là không thể vào vòng trong, mọi người đừng vui mừng quá sớm.

Như dội gáo nước lạnh vào đầu mọi người.

Nhưng các đệ tử của võ quán Băng Thăng đã quen với kiểu nói đó của Max, nên chỉ hơi chùng xuống một chút rồi lại bàn luận sôi nổi với Đức. Còn Hà Phương tức giận bực bội bỏ chạy về phòng khiến cho mọi người cũng không dám bàn luận gì thêm. Runa hồ hững đi theo Hà Phương rồi nhém cho Max một ánh mắt thỏa mãn khiến anh cảm thấy xót xa. Max liền đuổi theo.

Hà Phương đứng trước cửa phòng đánh một quyền vào cửa khiến cánh cửa gỗ vỡ đôi ra trong khí thế đầy lửa quanh mình.

"Bốp Bốp"

Runa hất mái tóc lên vỗ tay rồi nhếch môi nói "Tức giận mà xả vào đồ vật vậy không đáng"

"Cô ..cô đến cười nhạo tôi sao liên quan tới cô đâu"- Hà Phương ném ánh mắt đầy lửa về phía cô.

"Tôi đến không phải cười nhạo chị mà là muốn điều khác chứ đòi hỏi gì mà cười nhạo chị"

"Vậy là ý gì?"

"Tôi muốn thách đấu với chị để đi thi trận đấu tháng sau "

"Ha ha ha ..cô đang mơ sao nghĩ gì mà dám thách đấu với tôi chứ "- Hà Phương khoanh tay lại cười tiếp .

Bốp

Một cái bạt tai khiến cho Hà Phương ngã quỵ xuống đất "hự" trên khóe môi rỉ máu miệng kêu lên " Cô..cô..cô dám đánh tôi"

"Nghĩ sao mà tôi không dám ? nào bắt đầu chứ "- Runa kéo tay cô ta dậy .

"Tránh .. cô giỏi lắm tự cô chuốc họa vào thân nhá đừng trách tôi vô tình là không dạy bảo cô chu đáo... hãy "- Hà Phương đứng dậy bắt ngờ ra đòn liên tiếp lên Runa với tốc độ bạo thủ.

Thân thủ Runa nhanh nhẹn né tới đây "Phập!"

Một cú phản kích đá ngang của Runa trúng ngực Hà Phương bị đánh bay ra xa liền nhào tới nhưng vẫn ra chân chậm hơn cô .

"Phập! Phập!" - Runa hét lên, chủ động tấn công, tung cú đá song phi tam đả!

"Không !!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Trấn Thủ Thành Công

"Cái gì...?!!"

Các đệ tử của võ quán Băng Thăng đang lo âu, ngao ngán như chưa tin vào tai mình, tại sao lại để Hà Phương không được thi ?

Hơn nữa, tại sao lại là Runa thay sư tỷ Hà Phương thi đấu?

Võ quan Bổng Thăng ban đêm chìm trong trầm lắng đến kỳ lạ. Trong phòng tập, Max đang tăng cường bồi dưỡng cho Runa, các đệ tử đứng bên ngoài, ai nấy nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

Không phải họ xem thường thực lực của Runa.

Trên thực tế, khi võ quán tổ chức thi đấu lựa chọn người đại diện tham gia thi đấu, Runa đã chiến thắng Hà Phương, trở thành người đứng đầu nhóm nữ, về sau Max và Rer xét tình huống tổng thể mới lựa chọn Hà Phương. Khi Hà Phương bị thương do Runa đánh, bây giờ cô lại thay thế Hà Phương đi thi để bổ sung thay thế, về lý là chuyện đương nhiên.

Chỉ có điều...

Sau chuyện đó, có lẽ do bị sốc biểu hiện của Runa bắt đầu trở nên thất thường. Khi tập đôi, thường nhìn đối thủ chăm chăm phản ứng rất chậm, cơ hồ ngay những người mới nhập môn cũng có thể đánh gục. Nhưng tại sao bây giờ lại trở nên mạnh đến như vậy?

Một Runa như vậy sao có thể đại diện cho Bổng Thăng đi thi cuộc thi quan trọng thế này?

"Sư huynh Đức!"

Các đệ tử bên ngoài sốt ruột không đợi được nữa, lại không dám quấy rầy Max đang luyện tập với Runa, bàn nhau rồi quyết định gọi Đức ra ngoài hỏi cho ra nhẽ.

"Sao thế? Có chuyện gì mà lén lút như vậy?"

Đức người đâm mồ hôi, vừa ngáp vừa thông thả đi ra.

"Sư huynh Đức, vì sao sư huynh Max và sư phụ quyết định để Runa thi đấu? Đạo này tinh thần của Runa hình như không được tốt, liệu có thua không?" Các đệ tử cố hạ giọng, sợ Runa nghe thấy.

"Vậy theo các em, nên để ai thay thế Hà Phương trong khi Hà Phương đang bị thua Runa?"-Đức lại ngáp, hắt hàm hỏi: "Ngọc Anh? Cry? Mai Mai hay người nào khác?"

Các đệ tử buồn bã lặng thinh.

Đúng vậy, Ngọc Anh và mấy người nhìn nhau, đúng là bọn họ đều không bằng Runa, thực lực của các nữ đệ tử Bổng Thăng trước nay vẫn tương đối yếu.

"..."

"Đá hậu!"

Cùng với khẩu lệnh dứt khoát của Max, Runa xoay người đá hậu, đá mạnh vào tấm bia gỗ cao trong tay anh! Sau khi định thần, ánh mắt cô bắt chợt nhìn ta ngoài cửa phòng tập, chỗ các đệ tử đang vây quanh Đức. Từ biểu hiện của bọn họ, cũng có thể đoán biết họ đang phản đối cô xuất chiến, thậm chí còn nghe thấy họ nhắc đến tên Hà Phương. Nếu không phải là cú đá tam đả thì có lẽ sư phụ sẽ không đồng ý để cô tham gia và bắt cô phải tập luyện với Max.

Cuối cùng cũng có thể tham gia cuộc thi đấu giữa các võ quán mà mình mong muốn từ lâu!

Nhưng lại trong hoàn cảnh thế này.

Nổi xúc động không thể kìm chế trào lên, lại có gì dồn nén trong lồng ngực khiến cô tức thờ. Có thể thông cảm tâm trạng bất an của các đệ tử ngoài kia, Bổng Thăng đã thắng liền bốn trận, khả năng vượt lên đứng đầu nhóm là hoàn toàn có thể, bây giờ lại đột nhiên phải thay người, mà lại là cô!

Rốt cuộc khoảng cách thực lực giữa cô và Hà Phương là bao nhiêu?

Trận tỷ thí lựa chọn đại diện trong võ quán, nếu không do Hà Phương phân tâm, cô có thể chuyển bại thành thắng.

"Đá ngang!"

Max hô đồng dục, Runa thoáng ngây người, lập tức tập trung chú ý, hét một tiếng:

"Hây!"

Một cú đá ngang xé gió trúng tấm bia trong tay Max!

"Song phi!"

"Đá chéo!"

"Xuống tấn!"

"A...."

Max cảm tấm bia đột nhiên bị roi xuống nắm chặt lấy bàn tay trái khuôn mặt trắng bệch toát mồ hôi hột nhưng không dám hé nửa răng ra quay đi.

"Anh làm sao?"

"Hôm nay tập đến đây thôi, em về nghỉ đi."

"Nói ! là do cú đá của tôi hôm trước sao?"- cô vội nói nếu nói không phải cú đá tam đả của cô tấn công vào Hà Phương thì lúc đó anh ta đã đỡ và bị chấn thương ? Chết tiệt lại thù !

"Dù có tập suốt đêm, ngoài một mồi thể xác chẳng giúp gì cho trận đấu ngày mai"

Nói xong anh quay người bỏ đi hướng về phía cửa, bóng lưng sao mà dửng dưng, hình như anh không hề quan tâm đến trận đấu ngày mai, thậm chí cả những trận đấu sau này của cô, không kìm chế được, cô nói với bóng lưng đó:

"Anh cảm thấy ngày mai tôi sẽ thua phải không?"

Max dừng chân, từ từ quay người.

"Em cho là ngày mai mình sẽ thua?"

Bị ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn chăm chú, cô lảng lảng xúc động, thoáng run người, bất chợt như có sức mạnh mới dâng trào, cô nói cứng cỏi:

"Tôi sẽ không thua!"

Max không hề có bất kỳ phản ứng nào đối với câu nói đó của Runa, chỉ lặng lẽ nhìn cô một lát. Các đệ tử bên ngoài thấy anh đi ra chợt im bật, cung kính chào "sur huynh Max", anh vờ vai họ, không nói gì.

Nhìn bóng Max khuất trong màn đêm, các đệ tử bên ngoài cũng giải tán, Runa một mình ngơ ngẩn đứng giữa phòng tập sáng trưng, trống rỗng. Lát sau, hít một hơi thật sâu, cô bắt đầu quay về phòng.

Mình sẽ không thua!

Ngày mai nhất định mình sẽ chiến thắng đối thủ!

Mặc dù đối thủ là Sa Mạn Mạn người từng làm cho Hà Phương bị thương, nhưng ngày mai khi phải lên sàn đấu, mình tuyệt đối không để ảnh hưởng đến cả đội!

Đêm đã muộn.

Vàng trắng trong trẻo lơ lửng trên bầu trời.

Đêm yên tĩnh.

Từ xa, ánh đèn phòng tập như một vầng sao ấm áp.

"Đúng, mình phải cố gắng!"

***

Ngày hôm sau, các trận đấu trong nhà thi đấu thành phố diễn ra vô cùng quyết liệt. Do thi đấu vòng loại giữa các nhóm đã đi được nửa chặng đường, sự thắng bại của mỗi trận đều hết sức quan trọng, thậm chí phương thức và tỷ số mỗi trận thắng đều sẽ ảnh hưởng đến thứ tự cuối cùng trong nhóm, cho nên các võ quán đều gắng hết sức, không một phút buông lỏng.

Võ quán Băng Thăng hôm nay phải giao chiến với võ quán Cốt Bá.

Trong nhóm thứ sáu hiện nay, xét theo tỷ số lớn, thành tích của Băng Thăng và Ngao Bái bằng nhau, đều bốn trận thắng, cùng xếp thứ hai trong nhóm. Nhưng xét theo tỷ số nhỏ, mỗi vòng của Ngao Bái dễ thắng cả ba trận, còn Băng Thăng chỉ có hai trận thắng, ở vào cục diện kém hơn.

Mà trong ngày thi đấu thứ hai võ quán Ngao Bái đã thua võ quán Cốt Bá nên trận thi đấu ngày hôm nay, đối với Ngao Bái là vô cùng quan trọng, nếu lại thua Băng Thăng, hy vọng vượt lên trong nhóm sẽ hết sức khó khăn.

Tình hình võ quán Băng Thăng cũng tương tự, do thực lực võ quán Cốt Bá rất mạnh, vì vậy thi đấu với các đội khác trong nhóm phải hết sức thận trọng, chỉ cần hơi sơ suất là có nguy cơ bị loại.

Người đầu tiên đại diện cho võ quán Băng Thăng thi đấu vẫn là Đức .

Cũng với lời trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, cổ động viên của hai võ quán đua nhau hô vang khẩu hiệu cổ vũ, tiếng hô dồn dập như sóng biển!Sau mấy pha giao chiến, đệ tử của Cốt Bá thi đấu với Đức thực lực không tồi, tỷ số thay nhau nâng lên. Khi Đức hăng hái tấn công, đệ tử của Cốt Bá cẩn trọng phòng thủ, trận đấu mỗi lúc càng thêm quyết liệt, gay gắt.

"Băng Thăng cố lên! Băng Thăng cố lên!"

"Cốt Bá tất thắng! Cốt Bá tất thắng!"

Tiếng cổ vũ của hai võ quán chấn động cả nhà thi đấu, ngồi ở bên rìa sàn đấu, ngây người thảng thốt, có một cảm giác xa cách kỳ lạ. Hôm qua, cô còn là thành viên đội cổ động, dùng tiếng hô to nhất của mình cổ vũ cho Đức, mặc dù hò hét đến mức cổ họng đau rát, nhưng lúc đó, chỉ việc là không thể đem hết sức mạnh của mình truyền cho Max và các đồng đội tham chiến!

Nhưng, hôm nay...

Ngồi ở vị trí dành cho các tuyển thủ thi đấu. Khi trận đấu của Đức kết thúc...

Là đến lượt cô.

Đức kết thúc hiệp một khi bị dẫn trước một điểm, mình cầm đĩa mồ hôi đi về phía Runa, thở hổn hển ngồi xuống cạnh cô và Max-Max đưa khăn mặt và chai nước cho anh, sau đó hạ giọng phân tích đặc điểm chiến thuật của tuyển thủ Cốt Bá, gợi ý hiệp sau có thể sử dụng sách lược thế nào.

"Ồ, được!"

Hai phút giải lao ngắn ngủi đã qua,Đức gạt đầu đồng ý,đứng dậy tiếp tục vào hiệp hai. Mùi mồ hôi vẫn tràn ngập bên cạnh, đột nhiên,cảm giác hoảng hốt dần tan đi, một cảm giác chân thực mãnh liệt khiến cô nắm chặt chai nước trong tay.

Hiệp một đã kết thúc.

Chi còn hai hiệp nữa...

Cô sắp phải lên sàn đấu!

Hai tay nắm chai nước cứng đờ, mồ hôi từ lòng bàn tay túa ra.Không nén nổi, cô nhìn sang Max bên cạnh, hy vọng anh tiếp cho chút sức mạnh, nhưng Max mím chặt môi, tập trung tinh thần theo dõi trận đấu, cơ hồ hoàn toàn không biết cô đã căng thẳng đến mức thở không ra hơi.

Hiệp hai Đức vượt đối thủ hai điểm.

"Băng Thăng vô địch! Thiên hạ vô địch!"

Trong hoàn cảnh dưới sự chỉ huy của Ngọc Anh , đội cổ vũ vẫn hét vang như sấm, hầu như không chịu thua kém cổ động viên của Cốt Bá người đồng thể mạnh.

"Hiệp ba cậu thử điều chỉnh chiến thuật..."

Max vừa nói vừa chăm chú nhìn Đức, Đức vừa tu nước ừng ực, vừa gạt đầu nghe. Trước khi vào hiệp ba, Đức gọi Runa:"Này, Runa khởi động đi, sắp đến lượt cô rồi".

Khởi động?

Đứng bật dậy như lò xo, tai Runa ù lên, sắp rồi, cô sắp phải ra sàn đấu đến nơi rồi!

Hiệp đấu thứ ba của Đức bắt đầu.

Thấy Đức càng đánh càng thuận, khoảnh cách tỷ số càng giãn rộng, Max cũng yên tâm, nghe bên cạnh có tiếng động. Anh ngoái đầu, thấy Runa đang ép chân, mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt hơi ngơ ngác, lưng cứng nhắc chột trong đầu thoáng ra một gương mặt của một nữ nhân trường y màu xanh ngọc.

Max cau mày.

Không nói gì, quay đầu, tiếp tục theo dõi Đức thi đấu, quả nhiên, Đức cuối cùng giành được thắng lợi đầu tiên trong trận gặp võ quán Cốt Bá với tỷ số dẫn trước năm điểm.

"A! Hoan hô sư huynh Đức!"

Các đệ tử của Băng Thăng xông ra vây lấy Đức, ôm chặt anh,xúc động hoan hô vang dội!

Tốt quá, như thế là đỡ lo rồi!

Sư huynh Đức thắng rồi, vậy cho dù Runa có thua, vẫn còn Max ở trận sau, hy vọng vượt lên trước võ quán Cốt Bá hôm nay vẫn rất lớn!

"Võ quán Băng Thăng..." Xác nhận lại danh sách tuyển thủ bổ sung do võ quán Băng Thăng đăng ký trên bảng, trọng tài bắt đầu điểm danh. "Runa đã đến chưa?"

"Có!"

Runa trả lời như một cái máy, lập tức bật dậy, đứng thẳng tưng nghiêm, những tiếng ù ù vẫn không dứt trong tai.

"Võ quán Cốt Bá, Sa Mạn Mạn!"

"Có!"

Một âm thanh vang hơn trả lời, đó là nữ tuyển thủ có thân hình mảnh mai, da trắng nắng hồng hào, đai lưng màu đỏ.

"Hai tuyển thủ chuẩn bị, mười phút nữa trận đấu bắt đầu."

"Rõ!"

"Rõ!"

Hai cô gái đồng thanh đáp, cùng nhìn nhau, Runa nhìn thấy vẻ kẻ cả đàn chi coi cô là chú bé con trong mắt Sa Mạn Mạn.

Khi trở về vị trí dành cho các tuyển thủ, Runa nghe thấy tiếng cười và lời bàm tán khe khẽ của các đệ tử Cốt Bá sau lưng: "Chị Mạn Mạn, chắc chắn chỉ cần hai, ba cú là chị hạ gục cô ta!".

"Runa, sắp đến lượt chị rồi!"

Ngọc Anh và các cô gái trong đội cổ vũ chạy lại, tranh nhau đưa khăn mặt, nước uống cho cô. Ngọc Anh căng thẳng vừa xoa bóp vai cho Runa vừa hỏi:

"Chị vẫn ổn chứ? Không căng thẳng chứ? Không nên căng thẳng, sư huynh Đức đã thắng một trận nên chị cứ thoải mái đi, nhất định không được căng thẳng!"

"... Ừ, chị sẽ không căng thẳng."

Cơ vai bị Ngọc Anh ấn đau điếng, Runa hít thở sâu. Đúng vậy, cô không được căng thẳng, căng thẳng chẳng giúp gì cho thi đấu, còn ảnh hưởng đến tinh thần. Trong trận đấu lựa chọn đại diện tham gia thi đấu, cô căng thẳng đến mức toàn thân cứng đờ, phản ứng vì thế trở nên chậm chạp, lần này tuyệt đối không thể dẫm lại vết xe đổ nữa.

"Ngọc Anh, cô chỉ biết nói Runa, bản thân cô còn căng thẳng hơn cả Runa kia kìa." Thi đấu xong, Đức thoải mái ngáp mấy cái rồi to, cười nói: "Nếu còn tiếp tục bóp nữa, vai Runa sẽ bị em làm sưng tấy lên cho xem".

"Ồi!"

Ngọc Anh sợ hãi buông tay.

Đúng lúc đó, các đệ tử của Băng Thăng ngồi phía trước, đột nhiên ào lên ngạc nhiên, thấy Tuấn đẩy Hà Phương ngồi trên xe lăn đi đến! Cổ Hà Phương đang phải đeo đai cố định, cánh tay phải bó thạch cao to ụ, ngồi trên xe lăn, người và đầu cứng đờ không thể cử động.

"Cố lên!"

Được Tuấn đẩy đến trước mặt Runa, Hà Phương nhìn cô hồi lâu, chỉ nói hai chữ, sau đó để cho Tuấn đẩy đến chỗ ngồi của đồng đội.

"Runa, cố lên nhé! Đừng làm mất mặt Băng Thăng cô nhớ lấy"

Runa mặt không biểu cảm cắt giác mở miệng: " Sẽ không làm mất mặt"

"Các tuyển thủ chuẩn bị lên sàn đấu!"

Nghe thấy mệnh lệnh của trọng tài, Runa xoay đầu lại. Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở Max, anh đang cúi đầu tổng kết tình hình thi đấu vừa rồi với Đức, cơ hồ hoàn toàn không hề để ý đến cô.

Anh không định nói gì với cô sao?

Mấy hôm trước, cô ngồi xem đấu với tư cách là cổ động viên, còn nhớ trước khi Hà Phương vào sân, Max đều dặn dò cô ta mấy câu. Bây giờ cô sắp bước đấu, vì sao anh vẫn không nói gì?

Có lẽ ánh mắt nhìn quá mạnh, cuối cùng Max quay đầu lại.

Nhìn cô.

Trán anh hơi nhấn.

Cô nín thở, muốn nghe rõ từng lời của anh.

"Thua cũng không sao."

Max nói với nét mặt không biểu cảm.

"Võ quán Băng Thăng, Runa! Võ quán Cốt Bá, Sa Mạn Mạn! Bắt đầu!" Tiếng trọng tài đồng dục, vậy là trận thi đấu chính thức.

Trên đêm đấu màu xanh lam.

Hai cô gái đứng thẳng đối diện nhau, hai bên cúi chào xong, lập tức vào trận. Sa Mạn Mạn võ phục mới tinh, mái tóc dài, nắm chặt tay, chân đảo theo tiết tấu mệnh hô không ngắt.

Runa vẫn bộ võ phục cũ, cũng tóc ngắn, mái tóc mềm như chòm lông trên đầu hươu. Đôi mắt trong veo, như mắt nai, hai tay nắm chặt, đảo bước theo tiết tấu của mình nhưng không hô gì hết chỉ nhìn chăm chăm vào Sa Mạn Mạn trước mặt đang thỉnh thoảng thử ra đòn thăm dò.

"Hãy!"

Sa Mạn Mạn tấn công trước, một cú tạt chéo nhanh như chớp về Runa.

"Hãy!"

Runa đồng thời hét lên một tiếng, tung người vọt lên.

Bóng hai người giao nhau trên không.

Ở khu vực dành cho tuyển thủ thi đấu ngay sát võ đài, thấy Max chăm chú theo dõi từng động tác của cô trên sàn đấu, Đức ngáp dài hỏi:

"Vì sao phải cố ý tỏ ra lạnh lùng như vậy? Rõ ràng cậu rất quan tâm đến việc luyện tập của Runa, dù bạn chuẩn bị thi đấu, cậu vẫn không quên theo sát, ngày nào cũng thay người phối hợp với cô ấy như đến cùng. Vì sao hôm qua lúc tập cho cô ấy, thái độ của cậu lại lạnh như băng vậy, vừa rồi Runa sắp ra sân, ngay một câu động viên cũng không chịu nói."

Max mím môi.

Hình như hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì.

"Cậu không sợ thái độ của mình như vậy sẽ khiến cô ấy không còn chút tự tin nào, làm sao đánh được?" - Đức hứng thú theo dõi biểu hiện của Max, chính vào lúc đã tưởng Max không trả lời, thì anh lại lên tiếng, mắt không rời Runa trên sàn đấu vừa hét to, vọt lên không.

"Nếu vì thế mà thua, cũng chẳng có gì đáng tiếc."

"Phập!"

Chính trong khoảnh khắc Sa Mạn Mạn vừa ra cú tạt chéo, Runa hầu như đồng thời xoáy người bay lên đá hậu, tránh chân đối phương, liền sau đó là cú phản đòn mạnh mẽ trúng vai Sa Mạn Mạn!

"Phằng phằng phằng!"

Sa Mạn Mạn loạng choạng lùi về sau mấy bước mới đứng vững được mắt tròn tròn kinh ngạc như không dám tin, như không hiểu đã xảy ra chuyện gì, tại sao mình lại khinh suất bị đá trúng!

Trọng tài vẫy tay ra hiệu.

Các nhân viên lật bia ghi điểm.

1:0

Khán giả im phăng phắc.

Đệ tử cả hai võ quán đều ngẩn người.

Trận đấu vừa bắt đầu chưa đầy một phút, sao đã ghi điểm nhanh như vậy? Nhìn chung, một, hai phút đầu của hiệp một là giai đoạn thăm dò lẫn nhau, hai bên cùng tìm hiểu đối phương, không khinh suất tấn công, cũng không dễ ghi điểm, trừ phi thực lực hai bên có khoảng cách rất lớn hoặc là một bên rất hiểu bên kia.

Nhưng Runa và Sa Mạn Mạn trước đó chưa hề gặp nhau, Sa Mạn Mạn cũng không phải là tuyển thủ tầm thường, vốn nổi tiếng dũng mãnh, mấy lần trước chỉ thua trận khi gặp võ quán Lê Thị mà thôi.

Sao có thể nhanh chóng bị Runa dẫn điểm như vậy?

"Òa!!"

"Runa!"

Sau phút ngưng trệ ngắn ngủi võ quán Băng Thăng ào lên, những tiếng hò reo kinh thiên động địa, các sản đầu xung quanh đều ngoái nhìn.

Runa đã ghi điểm!

Trời ơi! Runa đã ghi điểm!

Vỗ tay, hò hét bao nhiêu cũng không thể biểu đạt tâm trạng xúc động của các đệ tử võ quán Băng Thăng! Mặc dù, hom hy vọng Runa có thể chiến thắng, mặc dù họ tự nhủ, bất luận Runa thua thảm hại thế nào, chỉ cần Runa dốc hết sức thi đấu, họ cũng quyết không trách móc cô.

Nhưng Runa lại có thể nhanh chóng ghi điểm như vậy.

Cứ coi sư tỷ Hà Phuong không bị thương, cũng khó giành được một điểm từ đối thủ nhanh chóng như thế! Rõ ràng thực lực Runa kém xa sư tỷ Hà Phuong, lại thua Mẫn Nhi một cách thê thảm, lại còn sau chuyện buồn xung quanh việc lựa chọn người đại diện võ quán tham gia thi đấu, Runa bị sốc nặng, ngay đến đệ tử yếu nhất đội cơ không thắng nổi. (*Mẫn Nhi : Là Lê Mẫn Nhi của võ quán Lê Thị là em gái của Kelvin)

Nhưng, bây giờ...

Lại ghi được một điểm!

"Runa cố lên!"

"Runa tất thắng!"

Dưới sự chỉ đạo của Ngọc Anh, các cô gái đội cổ động hô vang, Có lẽ... có lẽ sẽ xuất hiện kỳ tích, có lẽ Runa sẽ thắng trận này!

Nhìn hai con số 1:0 đổ tươi trên tấm bảng ghi điểm.

Runa mỉm cười, mình lại có thể ghi điểm, không khó khăn như tưởng tượng, đơn giản như phản xạ tự nhiên, sau đó ghi được điểm. Ngây ngất nhìn tấm bảng, cô không nên nổi muốn bật cười.

Một bóng đen xộc tới, là bóng chân đối phương, mặc dù cô phản ứng cũng khá nhanh nhưng cú song phi của Sa Mạn Mạn vẫn đá trúng mặt "Âm" như có muôn ánh sao vàng nhảy nhót!

1:2

"Cốt Bá, Cốt Bá uy chấn hải nội!"

Nhìn thấy tỷ số lập tức đảo ngược, cổ động viên của Cốt Bá hưng phấn tột độ, hô như sấm cổ vũ cho Sa Mạn Mạn! Chuyện ghi điểm ngay phút vào trận của đối phương xem ra chỉ là may mắn mà thôi, người của Băng Thăng ngây ngây ngô ngô, vừa rồi lại ngờ ngẩn chỉ nhìn tấm bảng ghi điểm, ngay khẩu lệnh tiếp tục thi đấu của trọng tài hình như cũng không nghe thấy.

Các cổ động viên của Băng Thăng vừa rồi còn phấn khởi hoan hô vang dội, bỗng ai nấy tái mặt.

Hà Phuong ngồi trên xe lăn không kim nôi, cau mày.

Max vẫn không biểu hiện, chỉ lạnh lùng "ừ" một tiếng.

"Bắt đầu!", trọng tài lại hạ lệnh.

Sa Mạn Mạn phát động loạt tấn công về Runa như mãnh hổ xuống chuồng khiến cô không dám phân tâm, tập trung chú ý vào trận đấu. Mấy pha giao chiến vừa rồi, cô phát hiện thực ra cách đánh của Sa Mạn Mạn với cách đánh trước đây của cô như đúc một khuôn, đều là lối tấn công thực mạng, hoàn toàn không để ý đối thủ làm gì, chỉ biết một mực tấn công!

"Phù"

Cú đá ngang của Sa Mạn Mạn mang theo tiếng gió phù phù, cô có thể cảm thấy sức mạnh của nó. Nhưng tấn công như vậy là hoàn toàn công thức, máy móc, chỉ cần xoay người là tránh được, khi Sa Mạn Mạn lại dùng chiêu cũ, một cú phản kích đá hậu hoặc xuống tấn là có thể..

"Phập!"

Giống hệt tình huống ghi điểm phút đầu trận đầu, cú phản kích đá hậu của cô trùng vai Sa Mạn Mạn, cú đá đó lực khí sung mãn, Sa Mạn Mạn đổ thẳng xuống đệm!

2:2

Thời gian sau đó, đệ tử của cả hai võ quán ai nấy ngồi ngây như tượng, cục diện trên sàn hoàn toàn nghiêng về một phía. Ánh mắt Runa như tia điện, phán đoán chuẩn xác, hầu như phá vỡ mọi ý đồ tấn công của Sa Mạn Mạn, luôn luôn là mỗi lần Sa Mạn Mạn vừa tung chân, hoặc trong khoảnh khắc ra chiêu thức cũ không thể thu chân, mà cho đối thủ một đòn chí mạng!

Sa Mạn Mạn càng đánh càng cuồng, càng cuồng càng không có phương pháp, giống như bị trúng bùa phép, bất chấp tất cả chỉ lao đầu tấn công!

"Phăng!"

"Phăng!"

"Phăng!"

"Phăng!"

"..."

Mỗi lần tấn công đều bị Runa phản kích ghi điểm, đến khi mấy phút trước hiệp ba, tỷ số chênh lệch là 10: 2.

Giống như mèo vờn chuột.

Các đệ tử của võ quán Băng Thăng ngồi xem không ai bảo ai đều nghĩ đến trận tỷ thí giữa Hà Phương và Runa trong võ quán lần trước, chỉ khác là, lúc đó Hà Phương là mèo, Runa là chuột còn bây giờ, Runa biến thành mèo.

Chỉ 7 tháng ngắn ngủi mà lối tấn công của Runa lại có thay đổi lớn như vậy? Các đệ tử kinh ngạc: sừng sốt, nỗi kinh ngạc này thậm chí còn hơn cả nỗi xúc động khi thấy Runa sắp giành thắng lợi.

Tiến bộ nhanh đến thế.

Nhìn Runa tấn công dồn dập trên võ đài khiến Sa Mạn Mạn hoàn toàn không thể đánh trả, nhìn thấy khí thế đang dần bộc lộ từ người Runa, mặc dù còn mạnh mẽ chưa rõ ràng nhưng đã thấp thoáng phong độ cao thủ, một cảm giác mông lung, khó chịu vừa nảy sinh trong lòng Hà Phương. Cô đột nhiên hiểu ra tại sao ngay lần gặp đầu tiên cô đã không thích Runa, có lẽ là vừa nhìn thấy Runa, tiềm thức cô đã phát tín hiệu cảnh báo nguy cơ.

"Cho nên, cậu lựa chọn để Runa xuất chiến, không phải vì không có những nữ đệ tử khác mạnh hơn cô ấy, đúng không?"- Nhìn Runa như đang thoát thai hoán cốt, Đức hững thú hỏi Max.

"Hừ!"

Max đắm đắm nhìn mỗi động tác phản kích của Runa. Lựa chọn Hà Phương xuất chiến, nếu cô ấy nản chí, không kiên trì tiếp tục tập luyện, nếu luyện Taekwondo mà vừa gặp thất bại đã nản chí từ bỏ, nếu không được sự cổ vũ của anh đã mất tinh thần, mất tự tin, như vậy cô ấy càng không đáng để anh nhìn bằng con mắt khác.

Một cú phản kích đá ngang của Runa trúng ngực Sa Mạn Mạn bị đánh bay ra xa liền nhào tới nhưng vẫn ra chân chậm hơn cô .

"Phập! Phập!" - Runa hét lên, chủ động tấn công, tung cú đá song phi tam đả !

"Phập Phập"

Là song phi tam đả hoa anh đào .Tất cả mọi người ngây ngốc nhìn lại cảnh đó trên màn hình to kia. Cũng khiến Sa Mạn Mạn ngỡ ngàng mấp máy môi hai từ thật nó 'Chủ nhân'.

"Song phi tam đả hoa anh đào là cú song phi trong truyền thuyết của nữ tướng Cao Ly trong truyền thuyết kia sao?"

"Đúng thế chả phải bị thất truyền rồi sao?"

"Tại sao cô ấy làm được"

Sự chấn động của mọi người, phản kích do thắng lợi của Runa thậm chí vượt chí vượt xa niềm vui Băng Thăng năm lần liên tiếp chiến thắng!

Đến những phút cuối cùng kết thúc hiệp ba, dưới sự đạo của huấn luyện viên, Sa Mạn Mạn vẫn thực mạng tấn công! Chỉ còn hy vọng cuối cùng, dùng sức mạnh thể lực sung mãn của mình tiêu hao thể lực Runa, có lẽ khi Runa đã kiệt sức không còn khả năng phản kích nữa, lẽ cô sẽ có cơ hội K.O ,chuyển bại thành thắng!

Nhưng khi trọng tài tuyên bố trận đấu kết thúc

Tỷ số chốt ở các con số 15:7.

Sa Mạn Mạn mệt rũ, mồ hôi vã ra như tắm, ngồi trên đệm thờ dốc thì Runa vẫn có thể đứng thẳng, có vẻ như đánh thêm hiệp nữa cũng không thành vấn đề.

"Runa của võ quán Băng Thăng chiến thắng!"

Trọng tài vẫy tay với Runa tuyên bố thắng lợi. Các đệ tử của Băng Thăng bỗng đứng như quên tất cả. Họ đứng ngây nhìn Runa, nhìn cô trong bộ võ phục đã ngả màu vàng đứng giữa võ đài, mồ hôi dính ướt mái tóc ngắn, đen nhánh, lúc này họ vẫn tưởng đang mơ, chưa tin là thật.

Runa đó.

Runa ít nói đến kỳ quặc.

Runa trong con mắt họ thực lực kém rất xa Hà Phụng.

Nhìn cô đứng thẳng, trang nghiêm, một mình trên sàn đấu, toàn thân như phát ra ánh sáng, cô đơn, ngạo nghễ, hoàn toàn không phải là Runa mà họ quen biết.

"Runa !"

"Runa!!!"

Không biết ai đã phá vỡ bầu không khí yên lặng không nghe thấy hơi thở đó, các cô gái đội cổ động hét lên lanh lảnh, hò nhau xông lên, từng cánh tay ôm chàng Runa, vui đến phát khóc, không nói được gì, chỉ lặp lại từng tiếng, từng tiếng:

"Runa!!"

"Runa!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Nụ Hôn

Bắt đầu từ lúc giải đấu chọn ra 3 đội tham gia tiếp vào vòng bán kết thì nổi danh nhất là tuyển thủ nữ Runa - của võ quán Băng Thăng.Với cú đá “song phi tam đả hoa anh đào”, cú đá này là của nữ tướng Cao Ly ở Hàn Quốc hàng trăm ngàn năm trước.Tuyệt chiêu này đã thất truyền từ rất lâu không ai có thể học được nó mà bây giờ lại có tin đất nước Trung Hoa lại xuất hiện một nữ tướng làm cho người ta không khỏi bàng hoàng?

Đánh bật cả tuyển thủ của võ quán Cốt Bá - Sa Mạn Mạn lừng danh của Trung Quốc được người đời ví như “ngọn sóng mạnh mẽ”.Mặc dù Trung Hoa vẫn còn một nữ tuyển thủ tài ba nữa là Lê Mẫn Nhi đại tiểu thư của Lê Thị cũng là em gái của Lê Ngọc Khánh hay còn gọi là Kelvin.

“Anh nghĩ sao thiếu gia?”

Trong căn nhà mái hiên trên tòa nhà cao nhất nhì của Thành Phố A có hai người đàn ông đang ngồi nói chuyện. Người đàn ông áo sơ mi lam quần âu đeo kính đang chăm chú vào chiếc laptop đen và trên màn hình anh ta đang coi đi coi lại những cảnh mà trận đấu của Runa - võ quán Băng Thăng một cách thận trọng. Nhất là trận đấu thắng trước của Runa và Sa Mạn Mạn của Cốt Bá.

Bên cạnh đôi diện người được gọi là thiếu gia kia đang ung dung nhắm nhai tách cà phê trên miệng, khúc miệng không ngừng tỏa ra ý cười

. Một chút nhớ nhưng, một chút gọi hoặc một chút chua chất xuất hiện trong tâm trạng của anh.Đặt tách cà phê xuống quay sang nhìn vào thẳng màn hình laptop bên phía Tiểu Lã - người đàn ông áo sơ mi lam quần âu đeo kính kia.

“Nếu thực sự là ‘cô ấy ‘ thì chúng ta cần phải tiếp đón chu toàn,nếu không phải là cô ấy thì ... cũng nên nhất thiết phải thử “ - Kelvin lại nhìn vào thẳng màn hình nhìn vào bóng dáng cô gái đó,thật lâu,thật rõ nét gương mặt kiên cường bất chấp mọi khó khăn nguy hiểm đó.

“Vậy chúng ta có cần phải thông báo trước không?”- Tiểu Lã nâng gọng kính lên nói tiếp.

“Không cần, chưa tới lúc đâu. Bây giờ chúng ta cũng phải đến thăm vô quán Băng Thăng một chuyến thôi nhĩ! Có một vị bạn cũ của ta mới về “- Kelvin đứng dậy sờ tay vào túi quần.

“Bạn cũ hử? Tôi có biết không thiếu gia?”

“Có đấy,cậu biết rõ là đằng khác. Một bạn già cũ “- Kelvin cố gắng nhấn mạnh 3 chữ cuối làm cho Tiểu Lã dần hiểu ra rõ vấn đề.

“Có đấy,cậu biết rõ là đằng khác. Một người bạn già cũ “- Kelvin cố gắng nhấn mạnh 5 chữ cuối làm cho Tiểu Lã dần hiểu ra rõ vấn đề.

**

Bây giờ là buổi chiều đầu hạ ở công viên Di Hoa - còn được gọi là cung điện mùa hè ở đây. Mùa qua mùa thế là cũng sắp đến thời gian mà mọi người phải bắt đầu bận rộn với công việc mới. Và cũng là mùa để cho học sinh thi cử để được vào đại học.

Trường đứng đầu hòa nhịp với mơ ước với bao học sinh ở đây chính là Học Viện Hoàng Gia Yến Kinh. Là trường đào tạo những học viên trở thành những người chủ tương lai của đất nước sau này. Là nơi học và đào tạo những học viên xuất sắc nhất ở Trung Hoa.

“Chị Runa, chị sẽ thi vào Học Viện Yến Kinh chứ? em rất mong muốn mình sẽ được đỗ ở đó. “- Cô bé có gương mặt của một thiên thần nhìn chăm chăm vào Runa.

“Nhất định sẽ vào được đó “- Runa khẳng định gật đầu bởi vì cô muốn thực sự tìm hiểu sự huyền bí trong đó. Có một ý nghĩ nào đó luôn thúc đẩy cô nhất định phải vào được bằng được Yến Kinh.

“Em cũng vậy bởi vì sư huynh Rer và anh Kelvin cũng là học trưởng ở Yến Kinh, là người em rất là hâm mộ. Tốt quá rồi chị cũng thi. Hi hi “- Ngọc Anh cười toe toét cái miệng nho nhỏ xinh xinh tít cả mắt lên.

“Mua kem đi... mua kem đi.. kem mát lạnh ốc quế đây...” (Tiếng rao hò của người bán kem bên đường)

“A có kem kia, chị Runa chị cầm giúp em chồng sách nha em qua bên kia mua kem “- Ngọc Anh nói xong liền cầm chồng sách của mình để lên chồng sách trên tay của Runa rồi chạy đi.

Runa cũng bắt đầu điều chỉnh tay đỡ được chồng sách, chồng sách cao hơn cả mặt cô khiến cô cũng bước đi đôi chút khó khăn. Cộng với thời tiết ánh nắng chói chang kia. rồi bước đi từng bước suy nghĩ về Học Viện Hoàng Gia Yến Kinh tiếp mà không hề để ý đến xung quanh. Học viện Hoàng Gia Yến Kinh, vốn là một ngôi trường quý tộc dành cho con cái của những bậc quyền quý, giàu có và tai to mặt lớn trong xã hội.

Đằng trước một chiếc xe BMW đen nháy đi tới với tốc độ nhanh dường như là lái xe đang say rượu nên bánh xe có chút đặt dẹo đi thẳng về hướng bên đường bỏ mà Runa đang đi. Đằng sau là một chiếc xe màu trắng Audi R8 màu bạc đi tới rồi cũng nhấn ga thật nhẹ nhàng nhanh chóng và khôn ngoan lao đến bên thân người con gái đang ôm chồng sách phía trước kia.

“Két....Két.két “

Chiếc xe đến bên cạnh người cô chỉ cách khoảng một cánh tay, anh ta liền luồn một cánh tay mình vào eo Runa khiến cả người cô ngã ngửa vào trong xe trên người anh ta. Cánh tay còn lại điều khiển tay lái phóng đi tránh xe BMW kia. Tất nhiên là chồng sách của cô cũng được anh cho hạ cánh vào ghế đằng sau rồi, về mặt không nhìn ra một chút điều cợt nào mà thay vào đó là nụ cười mỉa hoặc tà mỉa.

Runa ngạc nhiên bối rối tròn xoa mắt nhìn người đàn ông trước mặt bá đạo - lạnh lùng - quý dị - sắc lang - biến thái - vô nhân đạo: Bảy đặc điểm nói ra thân phận của anh về suy nghĩ của cô.

“Em định ăn vạ tới tới bao giờ nữa đây?”

“Hà?” - Lúc Runa định thần lại thì chiếc xe đã đỗ tại góc bên đường râm mát. Rồi nhìn lại mình vẫn đang nằm trong lòng anh ta khiến mặt cô có chút đỏ ửng. Nói lắp bắp.

“A.... Xin lỗi.. phiền anh cho tôi xuống! “

“...”

“Được “

“Cảm ơn “

“không có gì, lần sau đi đường phải chú ý không được mang đồ vượt quá tầm mắt không như vừa rồi có người tốt như tôi cứu em đâu “- Anh ta nói rồi thu dọn chồng sách bỏ vào hai cái túi đựng rồi đưa cho Runa kèm nụ cười thân thiện khiến Runa càng sờn gai ốc nhưng cũng may cô cũng kịp thời xoa xoa hai bên cánh tay đẩy gai ốc xuống hết.

“Dạ vâng. Chào anh “- Hai tay cầm túi sách rồi nói chào anh ta một cách tự nhiên, anh ta chỉ gật đầu rồi phóng xe bay trong gió. Tất nhiên là để lại cho Runa cô phải hít tất cả khói bụi anh ta để lại rồi.

(@Song: ác ôn vô nhân đạo =.=)

“bá đạo - lạnh lùng - quý dị - sắc lang - biến thái - vô nhân đạo... Chết tiệt “ - Câu cuối nói lên sự chấm hết về anh ta.

“Chị Runa... Chị Runa “ - đằng sau là Ngọc Anh đang hót hải chạy tới trên tay cầm hai cốc kem gần tan chảy.

“Ôi em chị đây “

“Chị đi đâu vậy, mà vừa rồi là ai thế? Em thấy rất quen nha chiếc xe mui trần Audi R8 màu bạc.” - Ngọc Anh chăm nhìn cô rồi lại suy nghĩ.

“Không có gì đâu kẻ biến thái ấy mà chúng ta về thôi muộn rồi “ - Runa gương mặt như lửa đốt nhìn xa rồi xách hai túi sách đi trước.

“Đúng là rất quen mà??”

**

Runa trở về vũ quán Băng Thăng, tiếp tục sống không trời không đất của mình, ăn rồi lại ngủ, mãi mãi là một đạo lý sinh tồn của cô. Đôi khi trong cái cuộc sống an nhàn này cô cũng cảm thấy buồn vô cớ. Cô rơi vào trạng thái không có việc gì để làm. Trong mắt người khác, cô như vậy là đang lãng phí thời gian, lãng phí cuộc sống, thậm chí có những người như cô trên đời này còn khiến xã hội chậm phát triển.

Làm người chân chính thì phải như thế nào? Cô miên man suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng đi đến kết luận, con người ta sống trong xã hội này, khuyết điểm lớn nhất là không biết làm sao để biểu hiện sự tôn trọng của mình với người khác. Cho dù người ta lựa chọn cuộc sống thế nào, lý tưởng ra sao, chúng ta cũng đều thích lời ra phán xét bình phẩm. Suy nghĩ triệt để đến mức thanh tỉnh, cô lại cảm thấy buồn chán, tự nhiên đi nghĩ mấy chuyện không đầu.

Màn đêm lặng lẽ rút lui, nhường chỗ cho bình minh bùng lên rạng rỡ qua đám sương mù đang tan dần trên những ngọn đồi phía xa, tô màu cho mặt đất bằng những nhát cọ xanh xanh, nâu nâu. Đó chính là sớm mai. Một sớm mai huy hoàng lại đến.

Bước đến khu đằng sau đường vào rừng trúc bị cấm đó Runa bỗng đứng khựng lại, dường như có chút quen thuộc nào đó đang vẫy gọi cô trở về đó. Tiếng nói, tiếng gọi thân thương từ xã xấm đâu đó trong trí óc ở quá khứ. Liền bước lại về đó từng bước sai dài in bóng dáng nhỏ nhắn của cô trên đường đầy sỏi đá. Hiện ra trước mặt cô là một căn nhà trúc gỗ đầy bụi bặm dường như đã để lâu từ rất lâu rồi. Nhìn những đám măng nhện trắng xóa bám đầy trên cửa trúc, không làm vẻ đẹp của nó xấu đi mà giống như nạm thêm ngọc cho ngôi nhà vậy.

Lại gần bên trong cánh cửa trúc cô tìm ra chỗ mở cửa nhờ ánh sáng ánh trăng mờ ảo, phai nhòa. Bên trong tối om nhưng vẫn có ánh trăng lọt vào khe cửa rọi vào bên trong. Bàn tay thon dài trắng nõn của Runa sờ soạng vào bên trong, những đồ vật bị vấy bụi trong đó dường như đã từ rất lâu rồi không được quét dọn.

Cô liền dừng mắt tại một chỗ góc phòng là chiếc đàn màu băng huyết được kết hợp từ đàn tì bà và đàn tranh Đàn Tỳ Bà cột bằng dây tơ. Đàn Tranh cột bằng dây đồng. Người ta thường chúc đôi tân hôn được xe duyên Cầm Sát. Cầm: Tiền thân của đàn Tỳ Bà. "Cầm Phục Hy sở tác, cổ vi ngũ huyền, hậu dụng tứ huyền, toàn huyền phạm thập tam huy" (đàn Cầm do vua Phục Hy chế ra, xưa là 5 dây, nay dùng 4 dây, thân đàn có 13 phím) Sách Hoàng Đàm Tân Luận: "Phục Hy thị thủy tước đồng vi cầm, thăng tì vi huyền" (đời thượng cổ, vua Phục Hy mới chế gỗ Ngô đồng làm thân đàn và xe tơ làm dây) Về sau người Hồ nương theo cây đàn Cầm để biến cải và đổi tên thành Tỳ Bà. Thích Danh:

“Vị kỳ khí xuất ư Hồ trung mã thượng sở cổ; Thôi thủ tiền viết Tỳ; Dẫn thủ khước viết Bà”(sách Thích Danh gọi đàn này nguyên của quân Hồ cỡi ngựa mà đàn; Đưa tay tới gọi là Tỳ; Kéo tay lui gọi là Bà). "Tỳ Bà tứ huyền nhạc khí, nội hệ tế đồng điều vi đàn, thập tam phẩm, do Cầm chi huy vị"(Đàn Tỳ Bà 4 dây, trong thân đàn có buộc một mảnh lá đồng cũng 13 phím như đàn Cầm). Ngày nay đàn Tỳ Bà có mặt tại nhiều nước châu Á. Đàn Tỳ Bà du nhập vào Trung Hoa, có từ thời Trung Hoa cổ đại, theo một số ghi chép là khoảng hơn 2000 năm lịch sử.

Về cấu trúc, hình dáng của cây đàn Tỳ Bà Trung Hoa nhỏ hơn so với đàn Tỳ Bà này. Trên đầu đàn băng huyết này có chạm hình đoá hoa anh đào màu đỏ. Về tính năng thì đàn Tỳ Bà Trung Hoa chú trọng những âm biến cung và những kỹ thuật rung, nhấn, luyến láy. Còn của Trung Quốc thì chủ yếu dùng kỹ thuật reo dây, chạy nốt. Vì thế người Trung Quốc cầm đàn thẳng đứng còn Trung Hoa thì cầm đàn nằm ngang.

Sắt: Tiền thân của đàn Tranh. "Cổ vi ngũ thập huyền, huyền các hữu trụ, khả thượng hạ di động"(đời xưa đàn này có 50 dây, mỗi dây mỗi trụ, giở lên, giở xuống được, vặn căng vặn chùng được) Tần nhân cổ Sắt, huỳnh đệ tương tranh, phá chi nhi vị lưỡng, Tranh chi danh tự thử thủy, Tranh Tần thanh giả, Mông Diêm sở tạo.(xưa người Tần đàn Sắt, có hai anh em giành nhau chế ra làm hai. Từ đấy mới gọi là Tranh, giọng đàn Tranh là của người Tần do ông Mông Diêm chế tác). Mông Diêm là vị đại tướng triều Tần Thủy Hoàng (246-209) người đã cùng thái tử Phò Tô xây nên Vạn Lý Trường Thành.

Nhã Nhạc:

Những giai điệu, bài bản, cung luật được các cao nhân, danh cầm chế tác ra một cách hoàn chỉnh, có hệ thống để phục vụ cho một đối tượng nhất định. Nhã Nhạc là một tích hợp sáng tạo những âm thanh huyền nhiệm vốn có trong trời đất của Phương Đông. Vì thế trong lịch sử châu Á đã có một số triều đại quân chủ lập nên các ban Nhã Nhạc để phục vụ cho vương triều của mình.

Nhưng chiếc đàn vừa tỳ vừa tranh vừa cầm màu băng huyết này lại có hình dạng theo kiểu cánh cung - là Hạc Cầm. Nguyên thủy của hạc cầm được cho là bắt nguồn từ ý tưởng của cây cung. Trong thời cổ, chiếc hạc cầm được phản ánh trong các nền văn hóa, là loại nhạc cụ gắn liền với những câu chuyện thần tiên, thường thấy nhất là hình ảnh những thiên thần cầm đàn hạc và hát múa kết hợp với khung cảnh tráng lệ của cung điện, đền đài, nơi mà các vị vua chúa, giới quý tộc thời cổ đại thường tụ tập, vui chơi ca hát..

Những chiếc đàn hạc lâu đời nhất được tìm thấy đã được phát hiện trong đồng đồ nạm từ thời kỳ Sumer cổ đại ở miền nam Iraq. Hạc cầm được biết đến như một trong những loại nhạc cụ cổ nhất của loài người, nó có thể ra đời tại Ai Cập vào khoảng 6.000 năm trước Công nguyên[2] hay ít nhất là 4000 năm trong thời kỳ Babilon và Lưỡng Hà. Hạc cầm đã xuất hiện trong những bức chạm trổ trên nắm mồ của Pharaoh Ramses III (1198-1166 Trước Công nguyên) và những đồ tế lễ từ năm 2900 trước công nguyên của nước Iraq. Từ khi loại nhạc cụ này phát triển ở Các quốc gia Hồi giáo, nó lan dần từ phương bắc của châu Phi tới Tây Ban Nha trong thời kỳ thế kỷ thứ 8, rồi qua hầu hết các nước ở châu Âu.

“Em đang làm gì ở đây vậy?”

Tiếng nói bất chợt vọng lên từ đằng sau làm cô giật mình ngón tay thon dài đang chạm vào dây đàn cước nhẹ một khắc một chút nhói đau ở tay vậy tới. Một giọt máu đỏ rơi xuống chiếc đàn làm chiếc đàn chợt lóe ánh sáng nho nhỏ, Runa liền quay lại nắm chặt ngón tay nhìn bóng dáng kia - là Max.

“Em có biết là nơi này không được đến không? Đi mau thôi nếu không sự phụ biết sẽ tức giận lắm đấy” - Max vừa nói ánh mắt lo âu bị bóng đêm che đi nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Runa vẫn vô thức bị dẫn đi đến lúc bước ra khỏi rừng trúc cô mới bắt đầu hoàn hồn lại nhìn ra Max đang kéo tay mình đi liền đứng lại rút tay lại. Không bây giờ đâu, cảm giác đau nhói gì đó trong thâm tâm của cô bây giờ, liền nhìn lại căn nhà trúc trong rừng trúc đó. Max thấy cô cự tuyệt tưởng cô đang tránh mặt anh nên mới khó chịu trốn ở nơi bị cấm đi liền đặt hai tay lên bả vai Runa. Mặt đối mặt. Max cao hơn cô, nếu mà nói trắng ra thì cô cũng chỉ cao đến cổ anh ta, mỗi lần nói chuyện đều phải ngửa cổ lên.

(@Song: Khó sở quá cơ T.T)

Đôi mắt hai người nhìn nhau trông thật lo lắng nhưng chân thật vô cùng, nhờ ánh trắng mập mờ mà cũng nhìn được thoáng qua vẻ mặt của đối phương.

Mông lung như một trò đùa!

“Kệ tôi, tôi đi đâu thì kệ tôi anh có cần phải làm quan trọng hóa vấn đề lên như vậy không. “- Runa tức giận trừng mắt với Max buông tay anh ta trên vai mình xuống.

“Em bướng vừa thôi Runa” - Max lại cảm lấy bàn tay lúc này cô bị chảy máu do chiếc đàn nắm chặt trong tay mình khiến sắc mặt của Runa càng thêm khó coi hơn khiến cô chỉ bết rên nhẹ.

“um..”

“Buông tôi ra.. buông tôi ra” - Runa cố gắng dùng sức lực hẩy tay anh ta ra nhưng vẫn không được.

“Bao nhiêu tiền một giờ?” -Max cúi đầu lại hỏi cô.

“Hả?” Cô ngớ ra.

“Em đi làm ở quán bar một giờ bao nhiêu tiền? Tôi sẽ trả cho em tiền lương gấp năm lần.” - Max đã quyết định, bằng mọi cách tối nay cô phải ở lại!

Runa sững sốt. Nếu không phải là cô cần tiền để giúp Ngọc Anh đóng viện phí cho mẹ con bé thì cô cũng không phải làm như vậy.

Giữa họ, hình như vĩnh viễn chỉ có giao dịch bằng tiền.

Một hồi lâu, cô lắc đầu, nghiêm túc giải thích: “Không phải vấn đề tiền. Sáng mai là ca của tôi, tôi không thể vô duyên vô cớ mà nghỉ ngang được, làm vậy không có nguyên tắc.”

“Nguyên tắc?” - Max nhìn cô cười nhạo nói, “Em nói nguyên tắc với tôi? Nếu người có nguyên tắc, sẽ làm công việc này hay sao?”

Runa quả thật đã tự làm nhục mình, nhưng Runa vẫn bị những lời nói quá mức thẳng thắn của anh làm tổn thương.

Khuôn mặt nhỏ lập tức tái nhợt, ngay sau đó, cô hơi dùng sức tránh khỏi tay anh, xoay người đi với vẻ mặt có phần khó chịu.

Cô gái nhỏ này lại còn giờ chứng phát cáu? Hơn nữa, còn bướng bỉnh chống đối anh ra mặt? Có phải cô đã quên quan hệ giữa họ là gì rồi chăng?

Max không kiên nhẫn nữa, tiến lên một bước ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Thiên Tinh, Thiên Tinh theo bản năng giãy giụa, sau đó bị Max mạnh mẽ ấn lên tường.

Cô kinh hoàng trở mặt, chống lại đôi mắt nguy hiểm của anh.

“Runa, em đã quên em vốn không có quyền cự tuyệt tôi, càng không có tư cách giờ thói bướng bỉnh ở trước mặt tôi.” Giọng anh trầm lắng như yêu ma, từng tiếng gõ vào lòng Runa.

Đôi mắt trong suốt bởi vì lời anh nói mà dần dần tối đi. Cô cúi đầu, cắn cắn môi nói: “anh đừng mơ tưởng”

Môi Max như có như không lướt qua mặt cô, hài lòng khi cảm nhận được cô đang run nhẹ, anh nhếch môi, bờ môi mỏng dừng lại cách cô tầm mười

phân.Hàng mi run run, Runa bầu chặt lấy cổ áo sơ mi của anh ta.

Đầu lưỡi anh tấn công thần tốc, một mạch thẳng tiến há miệng ngậm lấy đầu lưỡi thơm ngọt xấu hổ của cô, nụ hôn say mê không dừng.

Runa thở gấp, bàn tay nóng bỏng như lửa ôm siết lấy cô, như thể muốn đem cô hòa tan vào trong thân thể.

Nụ hôn đầy dứa triển miên, kéo dài không biết qua bao lâu...

“Ừm...ừm...buồ...ng “

Mặc dù cô gắng sức bầu vào bả vai anh nhưng anh vẫn điên cuồng hôn mê loạn đũa giỡn với lưỡi của cô. Runa liền buông tay mặc anh ta làm gì thì làm chỉ là thân xác thôi mà "hờ "

Cho đến khi cô không thở nổi nữa anh mới lưu luyến buông cô ra. Sau một hồi đầy dứa, cô càng thêm quyến rũ mê hoặc khiến Max gần như không thể chống đỡ.

“Bóp...”

Phạm là đàn ông thì đều thích dùng gang sơn hoặc sự nghiệp để chứng minh năng lực bản thân. Hai chữ đại nghĩa trong miệng họ, đối với rất nhiều phụ nữ mà nói, đều không có liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Từ Bỏ

Trong tĩnh lặng, Runa có thể nghe thấy tiếng động truyền vào tai, chỉ có hấn - Max vẫn đang cưỡng hôn cô. Cô nhắm mắt lại, cảm giác được một bàn tay mang theo mùi hương thơm ngát thần nhiên, ôn nhu xoa mặt của cô trông thật là khó chịu. Hấn cứ như thế mà vuốt ve gương mặt cô áp đảo ép cô vào chân tường.

Giấy dựa đối với người như thế mà nói, không dùng được, quyết đoán để hấn tùy ý ôm, vừa mới ra mồ hôi lạnh.Toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi, thoát nhìn vô cùng tự nhiên.

Ai mà biết được,hấn ta khỏe như vậy. Còn hấn chủ yếu là, nữ nhân này còn thập phần không tỉnh nguyện, ngược lại hấn lại còn cười lấy lòng.

Không phải không biết kháng cự của cô, không phải không lý giải tâm tình của cô, ngược lại, hấn thập phần rõ ràng. Nhưng bởi vì chỉ có hấn biết, cho nên mới đem hết thầy đặt ở trong lòng.

Nhiều lời, vĩnh viễn vô ích.

Mặt ngoài trong sáng, kiên cường, bướng bỉnh, nhìn như xảy ra chuyện gì đều không sao cả, nữ nhân đem mình mạ vàng lên, kỳ thật nội tâm là sợ hãi, yếu ớt, hấn biết hết.

Ít nhất, hấn còn có thể bên người cô, vì cô mà làm chút chuyện.Không biết là bởi vì khẩn trương hay là khí nóng, hai má đỏ rực, tim bỗng đập mạnh.

Trong không khí trầm mặc, làm người ta hít thở không thông. Max làm cho bên hông cô hơi nhột, lập tức thành công làm cho cô chửi rên lên ——

“Hừm...hừm.ừm "

Hình như cô vừa mới gặp ác mộng, nên thân thể tựa hồ thập phần suy yếu, giống như mới đi đánh nhau về.

Một luồng sáng đỏ ở phía sau tiến tới,bay tới và vào phía bên này, khiến cho Max không chủ động buông mà cũng phải ngã bay ra xa.

“A” -Runa kêu lên một tiếng căng mắt ra nhìn ánh sáng đấy, cô hốt hoảng choạng vạng ngã lăn ra đất chính là chiếc đàn Băng Huyết lúc này ở trong căn nhà trúc kia.

Dường như chiếc đàn đó nhìn ra thái độ của Runa liền quay lại một khắc rõ lại lao về phía Max đang bị nằm la liệt ở đằng xa kia. Giống như một con người,không nói đúng hơn là một nam nhân đi đánh ghen vậy. Nó lao tới bên Max dùng những tia sét phát ra từ cung đàn giáng xuống người Max, hấn ta nằm dưới đất quần quai kêu đau đớn khổ sở.

“A...A.....A bỏ....ra a...”

“..”

“Runa....”

“cứ..u “

Lời nói của hắn, làm cô không có biện pháp, lập tức bình tĩnh trở lại. Trái tim kịch liệt nhảy lên, bàn tay cũng hơi hơi có chút ẩm ướt. Cứu hắn không đây nhưng hắn cũng vừa làm nhục cô, ánh mắt tối sầm lại người con trai tiếp tục bị đánh tới máu đỏ khắp người dường như không còn chịu đựng nổi nữa Runa liền chạy tới trước chiếc đàn kia ôm Max vào lòng. Miệng khô khốc che chắn thân mình cho hắn rồi quay lại nhìn chiếc đàn cung Băng Huyết kia.

“Làm ơn.. đừng lại được không?.. Hắn sắp không chịu được rồi “- Runa cầu xin đàn Băng Huyết dường như nó hiểu được tiếng cô liền nán lại một lúc như chào rồi biến mất.

“Phù”- Runa thở dài cô nghĩ mình đang mơ nhưng có thể là do ảo giác liền đỡ Max lên về phòng anh ta.

Cô cứu anh ta trong khi anh ta làm nhục cô cướp nụ hôn đầu của cô, là anh ta vẫn xin cô cứu anh ta? Lời nói tuyệt không có tình cảm, trúng đạn. Cô chỉ biết, lời nói của nam nhân tuyệt đối không thể tin tưởng. Gương mặt điển trai của hắn bây giờ đã bị sưng bầm tím hết lên nhưng cũng tỏ vẻ đáng thương đẹp trai nào đó.

Giữ chặt bàn tay đang muốn làm loạn, trong lòng mắng ——

Mẹ nó, tay cư nhiên so với tay mình còn nhẫn hơn, rốt cuộc có phải là nam nhân không! Toàn bộ đều yêu nghiệt, yêu nghiệt biến thái.

Hai người bình an vô sự trải qua một đêm, nhưng cũng là một đêm không nói chuyện. Có một số việc, càng nói càng phức tạp, đặc biệt chuyện đêm nay, càng làm cho lòng người rối rắm. Giải thích thì phiền toái hơn, nếu hắn lựa chọn trầm mặc, cô tự nhiên sẽ không có việc gì mà đụng vào.

Chuyện tình cảm, chỉ tỏ làm khổ tâm trí.

Có một số việc mà, suy nghĩ nhiều đau đầu, nghĩ thông suốt thì đau lòng.

Chi bằng không nghĩ.

Thuận theo tự nhiên.

Cô còn có rất nhiều việc phải làm, tình yêu càng không phải ưu tiên hàng đầu.

Nhưng mà cô tình không chọc vào nó, càng sợ cái gì thì cái đó càng dễ xuất hiện. Cố gắng không quan tâm tới, nếu không sẽ mệt mỏi lắm.

Xui xẻo!

Quên đi, thừa dịp hắn chưa có phát hiện vẫn nên vội vàng chạy đi.

Ông trời giống như quyết tâm cùng cô đối nghịch, vừa mới di chuyển thân thể chưa được hai bước một thanh âm hài hước tà ác ở sau lưng vang lên làm cho cô lập tức nổi da gà.

“Em cứu tôi em hại tôi rồi bây giờ còn muốn chạy sao?” - Trên giường thân người Max khó khăn di chuyển với tay nắm lấy bàn tay đầy bụi bẩn của cô.

Bởi vì đưa lưng về phía hắn cho nên Runa cơ hồ là chắc rằng nghiêng lợi không tiếng động mắng.

“Em không phải đang chửi tôi đấy chứ?” - Max thanh âm trầm thấp vang lên.

Runa không dám quay đầu lại, cứng ngắc thân thể lắc đầu, “Không có, không có.”

“Vậy em xoay người lại cho tôi.”

Bất đắc dĩ phải cúi đầu xuống, lão đạo xoay người cũng không nhìn hắn, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm giày của mình. Hắn vẫn lên lên nhìn cô, hắn cho là cô sẽ trốn khóc, kết quả hắn thấy cô đang cười một nụ cười sung sướng thỏa mãn như khi mới vừa gặp phải quá nguy hiểm hoặc khó khăn sau đó giải quyết xong.

Bị khi dễ như vậy, còn có thể cười ra tiếng sao?

Max đột nhiên rất tức giận, chỉ cảm thấy nụ cười kia có chút ngứa mắt của hắn chọc cho hắn phiền lòng, cho nên hắn nhất định phải làm cho cái nụ cười này biến mất.

Trận tai nạn hôm nay dĩ nhiên là hắn mang đến cho Runa.

Mà hắn vô luận như thế nào đối với cô, cô chính là không muốn khuất phục hắn, luôn là ngoài mặt giống như sợ hắn, nhưng cặp kia nhìn mình trong con ngươi lại luôn là quật cường, không chịu nhận thua, không chịu cúi đầu, thậm chí mang theo một tia ghét, phiền não.

Hắn vì cô bắt đầu phiền não nhưng cô gái giống như heo này lại một chút cảm giác cũng không, chỉ cần chạm được ánh mắt của hắn sẽ sợ né tránh, thấy hắn tựa như nhìn thấy mãnh thú, trừ chạy trốn chính là không nhìn.

Buồn cười!

Hắn là Max, tất cả cô gái đều yêu, đều sùng bái.

Thấy cô vẫn như cũ cúi thấp đầu, một cái cũng không nhìn mình, Max hóa khí đằng đằng một cái liền nhảy dựng lên, trong con ngươi dấy lên ngọn lửa, đốt được kêu là một tiếng **.

Thấy cô căn bản không có ý tứ ngẩng đầu lên, Max “ba” liền nhảy lên, cái nhảy này thật là hù được Runa. Người đàn ông này nổi đóa đứng lên nhưng là thật sẽ đánh người, ngày thứ nhất cô cũng đã được chứng kiến qua.

Vì vậy, gì cũng không nghĩ liền nhanh chân bỏ chạy.

Nhưng cô chân ngắn không có chạy hai bước liền bị Max dùng tay níu lại, hung hăng kéo lấy tóc thắt bím đuôi ngựa của cô mà nghe được tiếng kêu thảm thiết mới buông lỏng lực đạo trên tay. Runa đã bắt đầu thất sai lầm khi vừa nảy cứu hắn mà bây giờ để hắn lại hành hạ cô như thế này thật đúng là tức chết mà, nếu hắn có bị cây đàn Băng Huyết đánh chết thì cũng có liên quan gì tới cô đâu. không ai biết không ai nghe không ai thấy là cô kệt hắn ở đây chết long chết lóc rồi bỏ về phòng ngủ yên là được rồi ai ngờ lại vướng vào nó tiếp.

Runa bất đắc dĩ bị hắn bắt được chỉ đành phải tạm thời khuất phục, một đôi mắt đỏ đỏ lên, nháy mắt xoay người lại, “Anh buông tay!”

Max hừ lạnh, cư cao lâm hạ nhìn nàng, “Buông lỏng ra cô dễ dàng chạy có phải hay không?”

Runa nhe răng, “Tôi chạy nhanh hơn anh sao?”

Max suy nghĩ một chút cũng đứng liền thấy cái này thể tích cùng tốc độ, mình muốn đuổi kịp cô còn không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Rốt cục thoát khỏi ma trảo của hắn, Runa chỉ cảm thấy da đầu cũng đã tê rần đứng lên không khỏi càng phát ra không đợi thấy người đàn ông này. Nha, khi dễ phụ nữ rất kiêu ngạo sao?

“Nói, cô mới vừa rồi tại sao muốn chạy?” Hắn khó chịu nhất chính là điểm này.

Runa bất đắc dĩ, “VẬY anh đuổi theo tôi xong rồi sao, anh đuổi theo tôi tôi có thể không chạy sao?”

Max trừng nàng, quát, “cô không chạy tôi có thể đuổi theo cô sao?”

Bị hắn rống cô cả kinh sợ buống tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, Runa nín một bụng oán khí sẽ phải phát tác, “Có anh uy hiếp tôi muốn móc roi hai tròng mắt của anh, anh có chạy hay không?”

“Cô còn dám mạnh miệng!?”

Runa sợ lui về phía sau từng bước, im lặng nói, “Anh xem, nghĩ là như thế này, chẳng lẽ tôi liền ngu ngơ ngác đứng ở chỗ này để cho anh mắng, để cho anh đánh có phải hay không?” Người này trong lòng đến tận cùng là có bao nhiêu âm u, dù sao hắn cũng đang bị thương hay là cô đã thương hắn phát nữa rồi bỏ trốn thì? Đúng tốt hết là nên như vậy!!

(@Song: Bá đạo hãh)

“Cô có thể ngu ngơ ngác đứng để cho tôi mắng để cho tôi đánh sao?” Max hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên không thể, tôi lại không phải người ngu.~ hầy za.”- Runa liền tung một quyền trúng ngực hắn rồi lại đá hắn một cước bay đứng lên giường vậy là quá tốt cho hắn phải bị hạ cánh dưới đất rồi còn. Rồi sau đó bỏ chạy không quên lời chào tạm biệt: “Bye ngủ ngon nhiaaaa “

“Runa.. Runa cô giỏi lắm “- Max kêu lên. Thấy bóng lưng cô đi xa rồi cũng nhắm chặt đôi mắt lại ôm ngực nơi bên trái nơi tim hắn đang phát ra ánh sáng màu vàng kia đau đớn thống khổ hơn cả vừa nãy bị chiếc đàn Băng Huyết đó đánh.

Người ta nói thân thể vĩnh viễn luôn thành thật hơn so với não. Khi hắn còn chưa nhận ra thì chính mình đã yêu cô? “Em tại sao lại ghét tôi. Tất cả phụ nữ đều thích tôi, em tại sao không thích tôi?”

Nhưng Max một khi đã thương thức mùi vị của cô thì tựa như bị mê hoặc, hắn chỉ cảm thấy hương vị ngọt ngào mềm mại, hết sức ngon miệng. Max năm hai mươi tuổi lần đầu tiên biết được mùi vị bị cự tuyệt.

Kiều ngạo như hắn sao có thể hiểu được cái gọi là tình yêu. Trong trí nhớ của hắn, phụ nữ sẽ không từ chối hắn, chỉ có bày ra vẻ xinh đẹp lấy lòng hắn. Cho nên hắn cảm thấy Runa đặc biệt chẳng qua vì cô là người đầu tiên cự tuyệt hắn, cho nên hắn mới nhất thời không tiếp nhận nổi mà thôi..

Nhất định là vậy.

Hắn chẳng qua là bị mê hoặc nhất thời mà thôi.

Hắn là Max, sao có thể vì một người phụ nữ không dịu dàng không đáng yêu mà phân tâm chứ?

Sẽ không học việc chấp nhận thua cuộc Chỉ còn cách ra sức gánh vác.

Khó hiểu thấu lòng người tàn khốc Khiến ta can đảm đối mặt sự thăng trầm.Nhìn không rõ con đường trước mắt Chỉ có thể từng bước tiến lên.Dù cho cuộc chơi đã kết thúc Vẫn còn một thân kiên cường.

Sẽ không học cách thờ ơ Quan tâm người, nhất niệm hồ đồ.Ai luôn ủng hộ ta bảo vệ tín ngưỡng Ai cũng muốn được chở che.Sắc trời đã lui tắt Mong thấy người cong miệng mỉm cười.Mưa gió phiêu diêu bao quanh Khiến đầu ngón tay ta ảm áp.

Sẽ không học cách lùi bước Dù vấp ngã đến tan xương nát thịt.Một đời ai lạc hi nộ.Nhưng chỉ vì người rơi lệ.Nhìn không rõ con đường trước mắt Chỉ có thể từng bước tiến lên.

Dù cho cuộc chơi đã kết thúc Vẫn còn một thân kiên cường.Quên không được, rất dễ tâm Thà lạc lối nơi nhân gian.

Ai ngây thơ mù quáng Vì sự dịu dàng của ai mà đảo điên.Sắc trời đã lui tắt.Mong thấy người cong miệng mỉm cười

Từ ngày hôm đó, Max quả nhiên không tìm Runa gây phiền toái nữa. Những nữ sinh vì Runa mà khi dễ cô cũng buông xuống, mặc dù không cho cô sắc mặt tốt nhưng cũng không thô bạo động thủ như trước nữa.

Runa rốt cục sống dễ dàng hơn nhiều, áp lực giảm bớt, tâm tình cũng tốt hơn.

Chỉ là lúc nhìn thấy Max, cô lại có chút không tự nhiên, có một loại khản trương không thể diễn tả được. Nhưng Max lần nào cũng chỉ nhìn cô một cái rồi quay đầu đi,giống như... một thứ quen thuộc xa xăm nào đó.. từ rất là lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Hồi Ức

“Mọi người ơi!” Ngọc anh vừa chạy vào vừa hét to

“ Có gì từ từ nói, làm gì mà la hét vậy hả” Max nhăn mặt nói

“ Mọi người có biết em vừa thấy gì ngoài cửa không?”

“Thấy gì” Cry hỏi

“Động đất ah?” Đức hỏi

“ Anh không nói được câu nào từ té sao Đức sư huynh” Ngọc anh trả lời

“Vậy rốt cuộc thấy cái gì, nói mau” Runa cũng phải lên tiếng

“ Em vừa thấy anh Kelvin ngoài cửa, dường như chuẩn bị vào võ quán của chúng ta”

“ Có vậy mà cô cũng gào lên” Đức lên tiếng

“Xùy, không nói chuyện với anh”

“ Anh Kelvin chính là đại thiếu gia họ Lê của tập đoàn Lê Thị là người đứng đầu võ quán Lê thị . tài giỏi trên thương trường và võ thuật đứng đầu Yên Kinh , hèn gì hôm trước gặp ở công Học viện em thấy cái bóng quen quen mà”

“Đã tới muộn còn la um sùm” Đức lại nói

“Mọi người! Vào bắt đầu tập tiếp nào” Max ngăn chặn cuộc chiến sắp xảy ra

Đúng lúc này Kelvin tiến vào

“Chào mọi người” Kelvin lên tiếng

Mọi người đều quay ra nhìn anh, đúng là người đứng đầu võ quán Lê thị , khí thế cũng khác người.

“Hôm nay tôi tới đây, không làm phiền mọi người chứ”

“Không có gì, anh tới gặp Sur phụ sao?” Max hỏi

“Ồ không, tôi tiện đường ghé qua hỏi thăm mọi người chút thôi” Kelvin mỉm cười nói

Runa quay qua nhìn anh, là tên biến thái hôm nọ gặp ở công học viện, Hừ, cô không thèm quan tâm quay qua chỗ khác. Kelvin sau khi nói chuyện xong với nhóm người Max thì đi ra sân thấy Runa đang luyện tập.

“Cô gái, chúng ta thật có duyên lại gặp nhau rồi” Kelvin mỉm cười nói

“Đồ biến thái, ai muốn gặp lại anh chứ!” Runa nói nhỏ

“Này, cô không nên có thái độ như thế, tôi biến thái ư? Chỗ nào?” Kelvin vẻ mặt khó xử nói

“Hừ,” Runa không đáp lời

“Runa nghe nói trong vòng đấu trước cô thắng Sa Mạn Mạn à? Tôi thật muốn xem lại cú tam đả hoa anh đào đó. Có muốn đánh với tôi vài chiêu hay không?” Kelvin nói

“Được thôi, Mời!” Runa đáp

“Mời!” Kelvin mỉm cười

Mọi người thật bất ngờ khi Kelvin nói vậy mà càng bất ngờ hơn khi Runa đồng ý, tất cả đứng sang hai bên để dành khoảng giữa sân cho 2 người bắt đầu giao đấu.

Kelvin bắt đầu tấn công tư thế nhẹ nhàng thoát tục, nhưng lực đánh cũng không hề nhỏ, anh tấn công liên tục, còn Runa chỉ ở thế phòng thủ ngay khi anh tấn công thì liền nới rộng khoảng cách, cô đang quan sát đợi thời cơ để ra đòn phản công. Ngay lúc đó sơ hở tới, tốc độ tấn công của Kelvin có chút chậm lại cô liền tung ra đòn tấn công. Nhanh như cắt cô xoay người tung một cú đá hậu bằng chân trái. Anh giật mình liền nhanh chóng né sang phải, ngay lúc chân trái vừa tiếp đất Runa liền dồn toàn lực lại một lần nữa tung ra cú tam đả hoa anh đào. Kelvin bị đá ra sau lùi vài bước mới cố đứng vững cho không bị ngã, anh quả thật bất ngờ và cũng ngỡ ra một vài điều. Ánh mắt nhìn cô không rời.

Xa xa có một bóng dáng nãy giờ dõi theo trận đấu của hai người

“Runa, cô cũng khá đấy chứ!” Kelvin nói sau khi đã lấy lại tinh thần

“Anh quá khen” Runa đáp

“Lần sau có cơ hội chúng ta lại đấu giao hữu được chứ?!” Kelvin đề nghị.

“Hừ, xin lỗi tôi không có thời gian” Runa vẻ mặt không tốt đáp

“Thôi, mọi người tiếp tục tập luyện, tôi không phiền nữa” Kelvin lại mỉm cười đáp, anh lúc nào cũng ôn hòa như vậy. Nhưng còn một mặt khác mà không ai hay biết.

Sau đó anh đi ra ngoài hướng về phía sau võ đường, nơi gần căn nhà trúc

Sau trận đấu của Kelvin và Runa mọi người vẫn còn đang bàng hoàng, sau câu nói tạm biệt của Kelvin mọi người mới bình tĩnh.

“Chị Runa! Chị giỏi thật đấy! Không ngờ chị lại tiến bộ nhanh như vậy” Ngọc anh hớn hờ nói.

Max và Đức, Hà Phương im lặng nhìn cô, cảm thấy cô thay đổi khác trước rất nhiều.

*****

Tối trưa Runa đang trên đường về phòng nghỉ thì lại bắt gặp Kelvin

“Anh vẫn còn ở đây?” cô nghi hoặc hỏi

“Hi! Có người muốn gặp cô nói chuyện”

“Ai?”

“Cô cứ đi theo tôi rồi biết”

“Được”

Hai người cùng đi gặp người đó.

“Tôi nơi rồi” Kelvin nói chỉ vào căn biệt viện trước mắt

Vào tới nơi cô thấy tại phòng khách có một người trông thật giống ông tiên, râu tóc đã bạc trắng, lão búi một búi tóc trên đầu. Nhưng nhìn dáng vẻ không có chút suy yếu của người già độ tuổi này.

“Xin chào ạ” Runa lễ phép chào

“Chào cô gái!” vị Trưởng lão nhìn cô và nói

Kelvin đứng bên cạnh cô không nói gì

“Người có việc gì tìm tôi?” Runa hỏi

“Ta đã nghe Kelvin kể về con và vừa rồi cũng đã thấy 2 người giao đầu” Trưởng lão vuốt chòm râu trắng tinh của mình nói

“ta thực ra chính là Trưởng lão chân truyền đời thứ 20 của võ quán Băng Thăng. Ta tên là Thanh Ngưng”

“Ta có chuyện muốn kể cho con nghe”

Runa nghi hoặc nhìn ông lão và Kelvin không biết họ định nói chuyện gì với mình.

“Hai người theo ta tới căn nhà trúc nhỏ, ta sẽ nói cho con nghe”

Sau đó trưởng lão dẫn theo hai người đi tới căn nhà trúc, nơi có cây đàn Băng Huyết, và câu chuyện xưa được bắt đầu.

Trưởng lão chỉ vào cây đàn và nói

“Cây đàn này tên là Băng huyết, nó được tạo ra bởi 2 vị tướng quân nổi danh thời Cao Ly là Thượng Ngô Trác Thăng và Hạ Châu Như Băng”

“Từ năm ta 8t đã được 2 người họ thu nhận và dạy võ công”

“Cây đàn này mang theo trong mình câu chuyện tình bi thống về 2 vị tướng quân kia. “Trưởng lão thở dài

“Từ thời kì mà đất nước Cao Ly trị vì vợ chồng nhà lí quan trưởng bộ lĩnh đã rất lâu không có được một mụn con để bảo vệ nước nhà mặc dù họ đã tu tâm dưỡng đức rất nhiều mà vẫn không có con. Đức vua bất an, trăm dân lo lắng.

Lúc bấy giờ người dân Cao Ly đã có nói nếu ăn được hoa anh đào đỏ thì sẽ có con,thế là cả nước tức tốc đi tìm khắp nơi trên các lục địa nhưng vẫn hoàn không có được hoa anh đào màu đỏ rồi họ bỏ cuộc. Cho tới năm nọ trời đất tự nhiên có sự xoay chuyển giữa hai mùa hạ và đông,sét đánh trúng vào cành hoa anh đào màu hồng phấn trước cửa nhà lí quan trưởng lạ thay những nhánh hoa từ màu hồng phấn dần dần phai nhạt chuyển màu đỏ đô. Sáng hôm sau họ tức tốc và vui mừng nhanh chóng hái hoa anh đào đỏ đó cho phu nhân ăn. Chưa đầy mấy ngày sau bà có thai khiến cho cả nước vui mừng cầu trời khấn đất.Đúng vào ngày đó một năm sau lại có hiện tượng trời đất nổi lên và bà hạ sinh được một cặp song sinh bé gái khiến cả cho đất nước và đức vua ăn mừng.

Dưới sự giao hòa của trời và đất giữa mùa đông và hạ Đức vua Cao Ly liền đặt tên cho bé gái lớn là Hạ Châu Như Băng,bé còn lại là Hạ Châu Như Song”

“Thượng Ngô Trác Thăng là vị tướng tài của Cao Ly, hấn với nàng được ví như cặp đôi tiên đồng ngọc nữ. Khi ấy nàng mới 17 tuổi đã là nữ tướng quân lĩnh lầy của Cao Ly.

Chiếc đàn màu băng huyết được kết hợp từ đàn tì bà và đàn tranh Đàn Tỳ Bà cột bằng dây tơ. Đàn Tranh cột bằng dây đồng*(muốn biết rõ về cây đàn xem lại c5) . Người ta thường chúc đôi tân hôn được xe duyên Cầm Sát . hai người vì tình yêu sâu đậm mà cùng làm nên cây đàn mong được bên nhau mãi .Nhưng không ai hay chuyện diễn ra quá bất ngờ. Vào hôm cung đình tổ chức tiệc rượu mừng 2 vị tướng lĩnh thắng trận trở về chính tay hấn đã giết nàng bằng chính ly rượu có sẵn độc mà hấn không hề hay biết đưa cho nàng uống..... từ sau khi Hạ Châu Như Băng chết hấn đã rất đau khổ và ân hận.

“Về mặt trưởng lão đượm buồn

“ từ đó về sau Cao Ly mãi mãi mất đi một vị tướng tài , một nữ nhân anh hùng.”

“Mà vị đó nếu ta không nhầm thì chính là con ở kiếp trước đó! Cô gái!” Trưởng lão với về mặt suy nghĩ đắm chiều nói

“ Còn vị Thượng Ngô Trác Thăng tướng quân kia ta chưa thể nói trước được điều gì với con cả”

Runa nãy giờ lắng thng nghe, vẫn chưa hoàn toàn tin vào lời trưởng lão nói, vẫn còn quá nhiều điều cô nghi ngờ. Cô quay lại nhìn Kelvin như để hỏi rằng mọi sự vừa rồi trưởng lão nói là thật? Cô vẫn còn mơ hồ quá nhiều.

*****

Sau sự việc ngày hôm đó. Cô chưa gặp lại Kelvin, ngồi nghĩ ngẩn ngơ cô lại nghĩ về Max, Max luôn tránh gặp cô, ngay cả khi luyện tập tại võ quán cũng là về mặt lạnh lùng, không quan tâm. Hôm đó Runa cô cũng có chút động tâm nhưng sau về lạnh nhạt của Max cô cũng không thêm để tâm tới chuyện đó nữa. Cuộc sống của cô vẫn theo quỹ đạo thông thường ăn-ngủ-tập luyện.

Võ quán Băng Thăng đã được chọn vào vòng bán kết cùng vs võ quán Cốt Bá và Lê Thị. Đây đều là 2 đối thủ nặng kí đối vs Băng Thăng. Lê Thị-Đương kim quán quân, được đặc cách vào thẳng vòng trong không cần phải qua vòng loại, trong đội hình thi đấu toàn những tinh anh của võ quán. Không biết điều gì sẽ chờ đón họ trong trận đấu sắp tới. Còn Cốt Bá cũng nằm trong những đội giỏi, khiến bọn họ có chút căng thẳng nhưng trận thắng vừa rồi đã tiếp thêm cho tất cả thành viên trong võ quán Băng Thăng sự cổ động tinh thần rất lớn nên mọi người cũng lại thả lỏng được đôi chút.

Tại võ quán mọi người tập luyện trong không khí hăng say tràn đầy nhiệt huyết.

“Max sư huynh, sắp tới chúng ta gặp Lê Thị và Cốt Bá sao?” Cry lên tiếng hỏi, về mặt có chút lo lắng

“Đúng vậy vòng trong còn 3 đội thôi, Chưa biết chúng ta sẽ gặp ai trước nhưng đều không được lơ là mất tập trung. Mọi ng rõ chưa!”

“Sư huynh đã rõ!”

“Mọi người!, chúng ta đã thắng ở vòng trước chỉ cần giữ vững tinh thần thi đấu là tốt rồi!”- Ngọc anh vui vẻ nói

“Đúng vậy nha”

“Tốt! Chúng ta nhất định tất thắng!”

“Mọi người cố lên! Thi đấu thật tốt!”

Mọi người thi nhau nói.

“Nhưng cũng đừng để vinh quang che mờ mắt, 2 đội bạn không phải thường đâu” Lại với cái vẻ uể oải Đức lên tiếng phá vỡ không khí (thật biết làm người ta mất hứng mà)

“Đức sư huynh! Có thể đừng làm người ta mất hứng vậy được không hả?” – Ngọc Anh lên tiếng

“Ta chỉ nói cho mọi người hiểu mà thôi, có gì không phải sao?” Đức nói xong nhe răng cười.

“Huynh.... Thật là....đúng là huynh mà!” Ngọc Anh bực tức nói, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng hồng vì tức giận.

“Ta đương nhiên là ta rồi, nói thừa” nói xong lại nhún nhoe, chọc tức Ngọc Anh

Ngọc Anh định lên tiếng thì Max ngăn lại

“Thôi, quay lại luyện tập đi.”

Runa trong thời gian này nên là tập luyện với Max nhưng thái độ của anh lại làm cô có chút khó chịu.

“Đức sư huynh, hôm nay anh tập với tôi nhé!” – Runa giống như là thông báo cho anh biết chứ không phải đang hỏi

Đức có chút ngỡ ngàng, chưa kịp trả lời thì Max cũng lên tiếng

“Đức, cậu tập với cô ấy đi.”

“Hả?! À, được thôi, chúng ta bắt đầu tập nào Runa”

--- -----ta là giải phân cách đáng ghét-----

Một bóng dáng trường bào màu đỏ đỏ, trên đó còn thêu hoa anh đào đỏ xuất hiện trong tâm trí cô, dáng vẻ của người này uy phong凛凛 lại toát ra khí thế khiến người ta bất giác sợ hãi.

“Đau....., đau quá.....”

“aaaa!.....đầu ta đau quá.....!”

Những hình rời rạc về người con gái mặc trường bào đỏ đỏ cứ hiện lên trong tâm trí cô, xẹt qua còn có cảnh một người đàn ông đang gục đầu bên gốc cây anh đào đỏ miệng luôn lẩm bẩm câu gì đó cô không thể nghe rõ

“aaaaa.....lâm on....đau quá.....!”

Lại một khung cảnh nữa xẹt qua lần này nơi nơi đều là xác người chết nằm ngổn ngang khắp nơi, không khí xung quanh sắc mùi máu và mùi tanh nồng, xa

xa là bóng dáng màu đỏ đứng đó, ánh mắt nhìn xa xăm...

“Cô.....là ai...?”

Runa nghĩ không biết cô gái đó là ai sao mỗi lần đều hiện lên trong tâm trí của cô, cô muốn quên đi mà không được, quá mệt mỏi cô liền ngất đi.

*****

Bình minh lên nhuộm cả bầu trời màu ánh cam. Ánh nắng ban mai lườn qua khe cửa, chiếu vào phòng Runa.

“Ồi...”

Lúc cô tỉnh lại thì đã là sáng sớm ngày hôm sau. Trong người vẫn còn có chút khó chịu, cô chuẩn bị ra võ quán cho buổi tập sớm.

“Chị Runa, chào buổi sáng.”-Ngọc anh nói

“Chào buổi sáng Ngọc anh”

“Mọi ng đã đến đủ hết chưa?” Max hỏi

“Đủ ạ” Một người trả lời

“Vậy chúng ta bắt đầu tập luyện”

Mọi người tự bắt cặp vs nhau để luyện tập, trận đấu sắp tới bọn họ không thể thua.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Học Viện Hoàng Gia Yên Kinh

“Chị Runa, chị Runa, em ở đây nè!” Ngọc anh gọi

Hôm nay là ngày thi vào Học Viện Yên Kinh, người đông kinh khủng tuy là ngôi trường đa cấp nhưng vẫn có rất nhiều thí sinh thi vào đây mong muốn được học trong môi trường học tập tốt nhất, nhưng muốn thi vào đây không hề dễ.

“Ngọc anh,” Runa quay lại khi thấy có người gọi cô

“Chị Runa hôm nay thật là đông nha, nhìn đâu cũng toàn là người mà ai cũng mặt đầm chiêu hết ha”

“Ừh, bởi vì thi vào đây đâu có dễ”

“Chị Runa, chúc chị thi tốt!”

“Cảm ơn Ngọc anh” Runa mỉm cười

“Oa~ Chị Runa chị cười thiệt xinh nha, chị nên cười nhiều hơn so với vẻ mặt đầm

chiêu thường ngày đó”

“Được rồi, chuẩn bị tới giờ vào thi rồi”

Runa quay lưng chợt thấy phía xa có Max còn có Hà Phương đang đi tới, họ cũng học tại Học Viện Yên Kinh. Max cảm thấy như có người nhìn mình quay lại bất gặp ánh mắt của Runa, nhưng rất nhanh cả 2 đều cùng quay đi chỗ khác.

*****

Tại võ quán lúc này mọi người vẫn đang luyện tập chăm chỉ, dù trận đấu trước võ quán không giành được giải quán quân nhưng vào đến vòng chung kết đã là ngoài mong đợi của bọn họ rồi. Bọn họ còn phải cố gắng thật nhiều mới có thể mong thắng được Lê Thị.

“Chị Runa mai chị dọn vào kí túc xá Yên Kinh à?” ngọc anh hỏi

“Ừ, chị ở đó cho tiện việc học”

“Vậy mai em xách đồ giúp chị, Hi”

“Được, cảm ơn” Runa mỉm cười đáp

--- -----ta là dài phân cách đáng ghét-----

Sau khi có kết quả thi vào học viện, Runa và Max chung lớp, còn có cả Sa Mạn Mạn của võ quán Cốt Bá. Hà Phương thì ở lớp chọn cùng với vị hôn phu của cô là Rer. Tất cả bọn họ đều chọn ở kí túc xá để tiện việc học tập.

Học viện Hoàng Gia Yến Kinh là ngôi trường có lịch sử lâu đời, bề ngoài nó hiện lên vẻ đồ sộ và cổ kính. Học viện Yến Kinh là nơi dành cho con em nhà quý tộc nên rất rộng lớn. Là ngôi trường đa cấp. Cấp 1-2-3 và đại học.

Gồm 7 dãy nhà: Dãy A1 là dành cho học viên tiểu học.

Dãy A2 là dành cho học viên trung học cơ sở. Dãy A3 là dành cho trung học phổ thông.

Dãy A4 là dành cho đại học. Đa số các học viên ở đây đều học từ tiểu học lên thẳng tới đại học vì tất cả mọi thứ về điều kiện học hành ở đây đều là tốt nhất.

Nhưng cũng có một số trường hợp vì lí do cá nhân mà chuyển khỏi học viện, về phần lí do thì đa số là do bị các học viên khác chèn ép, bắt nạt, đe dọa.

Dãy nhà B là khu thực hành-nghiên cứu, ở đó các học viên có thể thỏa sức nghiên cứu về mọi lĩnh vực: hóa học, điện tử, vật lí..... Với các thiết bị tân tiến nhất. Dãy nhà C là khu kí túc xá cho những học viên ở xa hoặc cho những ai muốn ở lại trường. Kí túc xá nữ tên là Yến Phụng, kí túc xá nam là Yến Hoàng

Học viện còn có khu nhà giải trí cho học viên bao gồm: bể bơi trong nhà Với diện tích 4.000m2 nằm dưới tầng hầm. Phòng Game với đầy đủ các game mới nhất và trang thị biết bị hiện đại nhất, cùng dàn âm thanh khủng không chê vào đâu được.

Đằng sau học viện còn có một khu rừng thông rất huyền bí và tuyệt đẹp, nhưng nghe nói đó là cấm địa của tất cả mọi người trong học viện, không một ai được bước chân tới gần nơi đó.

*****

Kí túc xá Yến Phụng

“Oa, nơi này thật là rộng lớn quá chị Runa, lại còn rất đẹp nữa” Ngọc anh chạy qua chạy lại xem xét đủ thứ.

“Ngọc anh, đừng chạy loạn nữa” Runa nói

“Mau giúp chị xách đồ lên phòng, rồi còn đi báo danh nữa” Runa nói. Sau khi nhận phòng kí túc tất cả học viên mới phải tập trung tại hội trường để nghe phổ biến nội quy học viện và một số điều cần biết.

“Runa, chị ở phòng nào?” Ngọc anh hỏi

“Phòng 206”

“Được ạ”

.....Vào trong kí túc, lên tầng.....

“Cảm ơn Ngọc anh, e cũng nên trở về đi, đã không còn sớm nữa” Runa nói với Ngọc anh

“Hi, không có gì ạ, lần sau mời em đi ăn là được”

“Vậy em về trước, tạm biệt”

“Ừ, được rồi, đi cẩn thận”

***

Buổi tối sau khi đã sắp xếp xong mọi việc, Runa đi dạo quanh học viện, không hiểu sao mà xui quẻ khiến thế nào lại đi tới khu cấm địa rừng thông. Buổi tối nay rừng thông mang một vẻ âm u mà khác thường, khác hẳn so với vẻ đẹp ban ngày thường thấy.

Soạt, vù

Bỗng nhiên có một bóng đen xẹt qua trước mặt Runa cô giật mình lùi lại.

“Ai?” Runa hỏi lớn nhưng không có ai trả lời

Cô bước tiếp lại không thấy động tĩnh gì nữa. Khu rừng thông này cũng đến cả trăm năm tuổi rồi.

Soạt, vù

Bóng đen lại lướt qua mặt Runa

“AI? MAU RA ĐÂY, ĐỪNG Ở ĐÓ GIẢ MA GIẢ QUỲ!” Runa hét lớn

Bóng đen xuất hiện trước mặt cô, nhưng vì trời tối nên cô không nhìn rõ mặt người đó. Chỉ nhìn thấy dáng người dong dỏng cao. Cô thủ thế đề phòng bị tấn công.

“Người là ai? Có ý đồ gì?”

Runa nhìn bóng dáng có chút quen mắt nhưng không nghĩ ra là ai. Cô tiến lên tấn công bóng đen đó,

Bụp

cô đá trúng ngực đối phương, bóng đen né tránh nhưng không kịp. *vút* *bụp*

cú đá của runa thập phần mạnh mẽ lao tới, cú đá xẹt qua mặt đối phương làm xước mặt hấn, nhưng đối phương chỉ phòng thủ chứ không có ý đánh trả, runa cảm thấy người này không có ác ý nên ngừng tấn công. Lùi lại lên tiếng hỏi

“Tại sao đi theo tôi?”

Bóng đen không trả lời, chỉ nhìn nàng chăm chú sau đó rời đi thật nhanh, bí ẩn như lúc tới.

Runa cũng rời đi rừng thông, cô nghĩ nơi này thật có gì đó không ổn.

Về lại phòng kí túc lúc này lại thấy có thêm một người trong phòng, lúc này còn tưởng chỉ có mình cô ở phòng này. Nhìn kĩ thì thấy, đây chẳng phải là Sa Mạn Mạn hay sao?. Runa tiến vào chỗ của mình lấy nước uống suy nghĩ lại chuyện vừa rồi, người kia thật kì lạ. Runa mãi nghĩ không để ý thấy Mạn Mạn đang nhìn mình, cô để ý thấy Runa từ ngoài cửa nhìn runa với ánh mắt có chút phức tạp, bối rối. Tới lúc Runa quay lại Mạn mạn thu lại ánh mắt, cười tươi nhìn cô

“Chào Runa, tôi là Sa Mạn Mạn” Mạn mạn tươi cười nhìn cô.

“Xin chào, tôi là Runa” Runa đáp

“Chúng ta đã từng gặp nhau tại giải đấu, cậu còn nhớ tôi chứ?”

“Tôi nhớ”

“Từ nay chúng ta là bạn thân nhé. Hi hi”

“Cậu mới đi đâu về à, bên ngoài trời tối lắm rồi, không nên ra ngoài muộn như vậy”

“Tôi ra ngoài đi dạo”Runa trả lời rồi quay sang nhìn Mạn Mạn, thấy trên mặt cô có vết xước

“Mặt cậu làm sao vậy, bị thương rồi”

“À.... Tôi không cẩn thận bị va vào cửa” Mạn mạn che chỗ bị thương ấp úng trả lời.

“Ồ, cũng muộn rồi, tôi ngủ trước đây”

“Ừ, chúc cậu ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

Runa rất nhanh chìm vào giấc ngủ vì ngày hôm nay khá mệt mỏi. Trong giấc mơ cô lại thấy bóng dáng mặc trường bào màu đỏ, lần này mọi thứ hiện lên rõ nét hơn chút. Mãn sương mù dần tan cô nhìn thấy gương mặt người con gái đó, cô muốn lại thật gần để xem rõ nhưng cô càng lại gần bóng dáng đó lại càng cách xa, cô với tay nắm lấy, hét lên

“Không.....Đứng lại!...”

“Runa, runa, tỉnh lại” Mạn mạn lên tiếng đánh thức cô

“Lại nằm mơ sao...” Runa lẩm bẩm, người toát mồ hôi nhễ nhại

“ Cậu gặp ác mộng à?”

“ Minh không sao, lấy đèn mình cốc nước”

Mạn mạn đi lấy nước đem tới đặt bên tay Runa

“ Đây, cậu uống đi cho tỉnh rồi chuẩn bị đi, sắp tới giờ đi học ”

“ Cảm ơn cậu”

*****

Hôm nay là ngày đầu tiên học tại Yến Kinh, hai người tới lớp thật sớm, bên trong chưa có ai cả đang định ra ngoài thì Rer tiến vào, 3 người đứng nhau tại cửa

“ Ui da, ai đi không nhìn vậy ha?!” Runa gắt, ngẩng lên thì thấy đó là Rer

“ anh đi không nhìn đường à” Runa bực bội

“ Là 2 cô chắn hết cửa ra vào không phải sao, hừ” Rer cũng khó chịu

Mạn Mạn bên cạnh nhìn ra 2 người có chút không bình thường, cô cười cười (hehe, có gian tình có gian tình ;)))

“Rer học trưởng, chào anh ” Mạn mạn lên tiếng

“Chào Mạn mạn” Rer đáp

“ Vẫn còn sớm, chúng ta a ngoài ăn chút gì đó đi” Mạn mạn lên tiếng đề nghị

Rer quay qua nhìn Runa rồi nói

“Được, tôi cũng chưa có ăn sáng”

“ Tôi không đi, 2 người đi đi” Runa từ chối

“Runa, thôi mà, đi chung cho vui,sáng cậu cũng chưa ăn gì mà” Mạn mạn năn nỉ

“Tôi không đói” Runa vừa nói xong thì bụng cô lên tiếng phản đối

“Ot...Ot...”

“Cậu còn nói không đói” Mạn mạn cười hì hì nói sau đó lôi kéo Runa đi chung

Runa lần này thật không còn gì để nói nữa, muốn đào lỗ chui xuống đất mà ==

Rer cũng nhìn cô cười cười

Tiết học đầu tiên là chính trị thật nhàm chán, Mạn Mạn quay qua tán chuyện vs Runa

“Này, cậu thấy Rer học trưởng thế nào”

“Thế nào là thế nào”

“ Thì là thế đấy” mạn mạn cười cười nói

Runa quay qua nhìn Mạn Mạn bằng ánh mắt lạnh nhàn nhạt trả lời

“ Chả thế nào cả. Cậu tập trung học đi”

Nhưng nói xong lại bất giác ngẩn người nghĩ, tên đó đã từng gây chuyện.... hừ, chả có gì tốt

Mạn mạn nhìn thấy nghĩ quả nhiên không bình thường, hehe.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Tìm Lại Ký Ức

“Tình yêu của tất cả chúng ta

Giống như cơn gió ngày đông

Lướt qua da thịt

Mà buốt giá thấu tận tâm can”

.Trời xanh mây trắng nắng vàng, một ngày mới bắt đầu ở Học Viện Hoàng Gia Yến Kinh.

Tại kí túc xá Yến Phụng

Tuy bây giờ còn sớm nhưng Runa và Mạn Mạn đã chuẩn bị đi học, hôm nay có tiết học ngoại khóa nên cả hai muốn tới sớm hơn chút.

“Runa chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi thôi” Mạn Mạn nói

“Xong rồi, đi thôi!” Runa nói

Hai người rời khỏi kí túc, đi trên con đường uốn quanh đất sỏi trắng dẫn tới khu vườn thực vật, nơi hôm nay bọn họ sẽ học ngoại khóa.

Được xây dựng vào năm 1910. Khu vườn rộng hơn 30ha, cùng thảm thực vật phong phú và đa dạng. Khu vườn xinh đẹp này có hơn 8.000 loài thực vật, trong đó có tới 20 loại anh đào thuộc 20 loài khác nhau đến từ đất nước mặt trời mọc.

Trong đó, khu vườn cũng được chia thành các khu vực nhỏ: Vườn hoa hồng, vườn hoa Nhật Bản, vườn hương thơm, vườn hoa cỏ.....

Đang trên đường đi bỗng từ xa Mạn Mạn thấy có chiếc xe đạp lao tới,, cô nghĩ đây đâu phải phải ngoài đường mà đi nhanh vậy cơ chứ. Đang định quay qua nói vs Runa thì..... xe đã phi tới gần

Bình Bóp Râm

Một mảng hỗn loạn, người ngã xe đổ.

“Runa, Runa, cậu không sao chứ?!” Mạn Mạn lo lắng hỏi

“Mình xin lỗi! Hai người không sao chứ?!” Người con trai đi xe kia cũng lồm cồm bò dậy chạy lại hỏi thăm

“Mình không.....Hừm, Rer!. Sao lại là anh chứ!? ” Runa nói được một nửa thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy người kia chính là Rer.

“Thật xui xẻo!” Runa nói

“Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý, hai người không sao vậy tốt rồi!” Rer lên tiếng

“Anh không cố ý mà cố tình chứ gì” Runa vừa phui bụi trên áo vừa nói

“Tất cả đều không sao vậy tốt cả rồi.! Chúng ta mau mau tới lớp” Mạn Mạn nói

“Runa, Cô...” Rer bực mình, cô ấy nghĩ mình là người như vậy sao!?

“Thôi, Mọi chuyện đều tốt rồi, hai người không cần tranh cãi. Nếu còn cãi lڑa giận của hai người sẽ làm cháy khu vườn mất, Hehe.” Mạn Mạn nhí nhảnh lên tiếng giải hòa

Ba người thu dọn sách vở ban nãy do bị đụng xe mà rơi khắp nơi. Mạn Mạn chợt thấy Runa và Rer có sổ ghi chép giống hệt nhau.

“Ý, sao hai người có quyển sổ giống nhau ghê vậy nha!? Như là sổ đôi vậy, hi hi” Mạn Mạn che miệng cười lên tiếng nói

“Tôi/Mình còn lâu mới là một đôi với anh/cô ta” Rer và Runa đồng thanh

“Mình biết rồi, đi thôi,hi hi” Mạn Mạn cười nói

“Hai người đi trước đi, tôi phải về kí túc xá lấy đồ” Rer nói rồi lên xe đi về phía Kí Túc Xá Yến Hoàng.

“Runa, vậy tại mình đi thôi” Mạn Mạn nói

“Ừ, đi thôi, mới sáng ra đã xui xẻo” Runa trả lời

*****

Lúc tới khu vườn thực vật thì cả lớp đã có mặt đầy đủ, chỉ thiếu mấy người bọn họ. Thầy giáo đã bắt đầu điểm danh

“Sa Mạn Mạn” thầy giáo điểm danh

“Có thưa thầy” Mạn Mạn vừa vào tới cửa nghe thấy tên mình thì hô to

“Runa, có không” thầy giáo tiếp tục điểm danh

“Có ạ” Runa trả lời.

Điểm danh xong thầy giáo bắt đầu vào tiết học

“Hôm nay là tiết học ngoại khóa, các em hãy chọn một loại cây trong khu vườn thực vật này để tìm hiểu sau đó viết báo nộp lại cho tôi vào tiết học sau. Tôi dễ thì rất dễ mà nó khó thì cũng khó nếu các cô cậu làm bài tốt thì điểm tất nhiên cũng cao, còn cô cậu nào làm sơ sài thì tự hiểu đấy. Được rồi, vậy bắt đầu đi” Thầy giáo nói xong thì đi tới khu nhà kính.

Khu nhà kính đó là trạm dừng chân của khu vườn thực vật này. Đi dạo một chút có thể vào đó nghỉ chân, uống trà ăn bánh giữa khung cảnh tuyệt đẹp. Từ đây có thể nhìn ra ngoài khu vườn, tới đây từ tháng 3 tới cuối tháng 5, thì sẽ được chiêm ngưỡng những bông anh đào nở bung, khoe sắc khắp một góc trời.

*****

Một ngày học ngoại khóa thật thú vị và cũng có chút mệt mỏi.

Runa lúc cuối ngày lấy sổ ra để ghi chép thì phát hiện những ghi chép trong sổ không phải của mình, nhìn lại một lần nữa cuốn sổ thì đúng là sổ của cô rồi, vậy nét chữ này là của ai? Nhớ lại một số việc hồi chiều

“Hừ, Rer chết tiệt. Xem anh đã gây ra việc tốt gì đây” Runa lầm bầm

Cùng lúc này tại Kí Túc Xá Yên Hoàng

“Đây đúng là sổ của mình mà!” Rer lật qua lật lại cuốn sổ sau đó tỏ vẻ hoài nghi

“Haiz, Không lẽ lấy nhầm sổ của Runa rồi. Rắc rối rồi đây” Rer thở dài nói

Trở lại với Kí Túc Xá Yên Phụng

Runa cảm thấy thật bức bối trong người, cô muốn ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa, liền quay sang gọi Mạn Mạn

“Mạn Mạn, cậu muốn ra ngoài đi dạo với mình chút không?” Runa hỏi

“Được đó, mình cũng đang muốn ra ngoài dạo chơi, hì” Mạn Mạn trả lời

“Vậy chuẩn bị rồi đi rồi chúng mình đi” Runa nói

“Được, đợi mình lát” Mạn Mạn nói

Tại một quán Bar

Runa và Mạn Mạn sau khi đi vào Bar liền trở thành tâm điểm trong đó. Một vài gã không đứng đắn lại gần hai người trêu ghẹo

“Hai người đẹp đi một mình sao?!” Gã kia lên tiếng

Runa đi qua coi như không nghe thấy, Mạn Mạn cũng im lặng đi vào theo.

“Hai người đẹp, đẹp thật mà đáng tiếc là bị điếc, haha” Gã khác giờ giọng cười đều rồi nói

Runa vẫn phớt lờ hẳn còn Mạn Mạn không chịu được nên lên tiếng

“Mời anh đi chỗ khác cho” Mạn Mạn khó chịu nói

“Nếu anh không đi thì sao hả người đẹp” Gã kia lại lên tiếng bốn cọt

“Nếu anh không đi.....”

“Thì tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra với anh đâu”

Mạn Mạn đang nói dở câu thì bỗng có một giọng nam trầm ấm nói xen vào. Runa cũng nghe thấy, cả hai người quay lại nhìn nơi phát ra tiếng nói thì phát hiện đó là người quen.

“Hai cô gái này đi cùng tôi, mời anh đi chỗ khác cho” Rer nói với gã kia

“Thật đáng tiếc, tạm biệt hai người đẹp” Gã kia nói xong thì quay đầu bỏ đi

Mạn Mạn lúc này mới bắt đi về khó chịu quay qua chào hỏi Rer

“Rer học trưởng, thật trùng hợp, cảm ơn anh vì chuyện này” Mạn Mạn vui vẻ nói

“Dù gì thì cũng cảm ơn anh” Runa nhàn nhạt nói

“Runa, cô nói vậy là sao?” Rer hỏi

“Là dù không có anh ra mặt thì tôi cũng sẽ giải quyết được mấy gã kia thôi” Runa lên tiếng trả lời

“Cô định giải quyết bằng cách nào?” Rer nghi ngờ hỏi

“Đánh ngất rồi ném ra ngoài” Runa trả lời vẻ mặt thản nhiên

“Hai cô gái các cô sao?” Rer lại hỏi

“Đừng nói là anh quên chúng tôi là một trong những tình anh của võ quán đây” Runa nói xong thì cười khẩy

Rer cảm thấy lúc này mình thật ngu ngốc, đúng là dưới tình hình vừa rồi sau khi làm anh hùng cứu mỹ nhân thì anh quên thật.

“Hôm nay thật trùng hợp, để tôi mời hai người” Rer cười nói che giấu sự lúng túng của mình

“Rer học trưởng vậy cảm ơn anh, hỉ” Mạn Mạn vui vẻ nói, có người mời không tốn tiền đương nhiên vui rồi.

Runa im lặng không nói gì

Rer gọi cho hai người mỗi người một ly Blue Hawaii còn anh chọn Biển Đen một loại rượu khá mạnh

Runa nghĩ hôm nay xảy ra đủ thứ chuyện bức mình cầm ly rượu lên uống một hơi hết. Làm Mạn Mạn và Rer giật mình.

“Thêm một ly” Runa nói với Bartender* sau quầy

“Runa, cậu uống vậy dễ say lắm đó” Mạn Mạn quan tâm nói

Runa im lặng không nói. Rượu ra tới bàn cô liền cầm lên, thấy Runa cầm ly rượu Rer nhanh chóng lên tiếng

“Này, ly đó là của.....”, Rer đang nói chưa hết câu thì

“Phi.....” Runa phun rượu, bắn trúng người Rer mà lại ngay đúng chỗ hiểm, ướt một mảng nơi đũng quần anh

“Tôi...” Rer nghẹn lời nói nốt câu sau đó mặt nhẫn như khi

“Cái gì mà khó uống vậy chứ, vừa lạnh lại vừa nóng, hừ” Runa kêu lên

Mạn Mạn thật hết lời để nói. Phun rượu vào người ta đã đánh lại còn trúng ngay chỗ hiểm, thật báỉ phục.

“Rer học trưởng...anh không sao chứ...” Mạn Mạn ngập ngừng hỏi

“Tôi không cố ý” Runa nhàn nhạt nói như thể không có chuyện gì

“Cô.....” Rer đen mặt, hôm nay anh thật là làm ơn mắc oán mà. Mà cái cô gái Runa này thật khác trước, lúc trước không phải luôn theo sau anh hay sao? Nay lại đổi khác như vậy. Rer mặt đen suy nghĩ

“Ồ đây thật chán, đi về thôi Mạn Mạn.” Runa quay sang nói với Mạn Mạn

“Ừ, vậy đi về thôi, mình cũng mệt rồi” Mạn Mạn trả lời. Gây chuyện xong rồi chạy cô thật không còn mặt mũi nào nữa mà

“Rer học trường, vậy tui em về trước, tạm biệt anh” Mạn Mạn nói xong thì chạy theo Runa ra cửa.

Rer vẫn đen mặt nhìn theo bóng hai người con gái rồi khỏi. Hấn tức quá mà trời ơi!

*****

Một hôm sau cả ngày dài, đặt lưng xuống giường Runa liền chìm vào giấc ngủ. Đã lâu cô không mơ thấy nữ tử mặc trường y màu đỏ đó. Đêm nay bóng dáng đó lại xuất hiện, nhưng lần bóng dáng đó rõ ràng hơn rất nhiều, có thể thấy được gương mặt đó.

Khung cảnh đột nhiên chuyển đến trong ngôi nhà trúc. Cây đàn Băng Huyết lập lòe ánh sáng màu đỏ, cô tiến lại gần sờ lên cây đàn bỗng một luồng ánh sáng màu đỏ bùng lên bao trùm khắp nơi, sau đó hiện lên một bóng dáng người toàn thân màu đỏ thẫm, Runa chợt nhớ tới bóng dáng màu đỏ này ngày trước ở gần căn nhà trúc đã lao vào đánh Max thừa sống thiếu chết. Lúc đó Max khi dễ cô thì bóng dáng này xuất hiện.

Bóng dáng màu đỏ im lặng đứng đó nhìn cô, ánh mắt hấn mang đậm vẻ u sầu.

Khung cảnh lại chuyển lần nữa.....

Gương mặt nhỏ xinh, làn da trắng, cái mũi cao.... Mọi thứ đều hoàn hảo. Nữ tử cầm trường kiếm đứng dưới gốc cây cổ thụ, người đó quay đầu lại nhìn cô khiến cô có thể thấy rõ gương mặt.....

Đó không phải chính là cô hay sao!?

Runa cô sao lại ở trong đó!?, Mặc trường y màu đỏ thẫm!?......

. “Không” runa hét lên rồi bùng tỉnh

“Runa, cậu lại gặp ác mộng àh” mạn mạn hỏi.

“Ừ, “ Runa về mặt thất thần trả lời

Runa lấy tay day day thái dương, khi nào cô mới hết gặp những giấc mơ lặp đi lặp lại này đây. Haiz

Cô bắt đầu nghĩ tới đây phải chăng là những mảnh vỡ kí ức của cô ở kiếp trước!?, có thật là đúng như vị trưởng lão kia đã nói!?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Nguy Hiểm Đình Dập

Beta: Như Song

Lễ hội của học viện diễn ra hàng năm, quy mô khá lớn thu hút rất nhiều khách tới thăm quan học viện vào dịp này. Lễ hội có rất nhiều thứ thú vị như là việc các lớp mở gian hàng của lớp mình, hoặc là tham gia các hoạt động của hội thao. Tới đến còn có prom và tiết mục bắn pháo hoa.

Hôm nay thật sự là rất có nhiều việc cần phải làm. Runa thật là đau đầu quá. Không suy nghĩ nữa việc đó để sau đi.

Lần này lớp Runa cũng tham gia mở gian hàng tại lễ hội. Lớp cô có ý định mở tiệm cafe hoàng gia, nghĩa là ai tới gian hàng của lớp cô cũng đều được coi như là các công chúa và hoàng tử. Runa cũng nằm trong ban cán sự lớp nên khá bận rộn.

Trong lớp mọi thứ đều chuẩn bị cho lễ hội được bày ở khắp nơi. Bàn ghế được kê gọn lại một góc để tiện cho việc đi lại. Một bạn học đang lo phần giấy tường bông là lên:

"Chết! Thiếu giấy dán tường rồi!" Bạn học nói.

"Để mình đi mua cho" Runa lên tiếng.

"Vây phiền cậu rồi Runa" Bạn học kia đáp lời.

"Để mình đi với cậu" - Mạn Mạn cũng nói chen vào.

"Được"- Runa nói

**

Sau một hồi chọn lựa cả hai khuôn vác một đồng giấy dán tường đi về, vừa ra khỏi cửa thì gặp Rer.

"Rer học trường, chào anh" Mạn Mạn tiến lên nói chuyện trước.

Runa chỉ gật đầu coi như chào hỏi.

"Chào hai người" Rer cười đáp lại.

"Có cần tôi giúp xách một tay không?" Rer hỏi.

"Không cần" Runa rất nhanh đã trả lời.

"Runa...." Mạn Mạn gọi nhỏ Runa.

"Chúng tôi tự xách được" Runa lại nói.

"Vậy sao. Hừ. Chuyện lần trước tôi còn chưa tính sổ với cô đâu đấy, cô lại còn tỏ thái độ như vậy!"

Rer có chút bức mình, cảm thấy...

Cảm thấy mình dường như dạo này quá rảnh rồi thích mua dây buộc mình.

"Lúc đó tôi không cố tình" Runa nói.

"Cô còn nói không phải...." Rer bức mình phản lại.

"Tôi không muốn đôi co với anh, tôi đi trước" Runa nhàn nhạt nói rồi quay người bước đi.

"Rer học trường vậy em đi trước" Mạn Mạn nói nhanh rồi đi theo Runa.

Rer lại ôm cục tức đứng nhìn hai người đã đi xa.

Về tới lớp hai người để đồ xuống, Mạn Mạn qua giúp mấy bạn học làm giấy dán tường còn Runa qua xem mấy bạn học đang lắp biển hiệu.

"Chỗ kia, sang trái một chút, đúng rồi." Runa chỉ bạn học kia chỉnh lại tấm biển bị lệch.

"Tấm biển kia cũng dịch sang phải một chút, đúng, vậy được rồi" Một tấm biển khác bị lệch Runa lại lên tiếng chỉnh.

Bỗng tấm biển kia bị lỏng có dấu hiệu lung lay muốn rơi xuống..... Mà gần ngay chỗ Runa đứng,..... Cô không hề để ý.....

"CẦN THẬN, MAU TRÁNH"

A....a....a...

Runa chưa hiểu chuyện gì thì cùng lúc có hai bóng người lao tới.....

Cô đã được một vòng tay rộng lớn ôm vào lòng cả hai cùng ngã xuống sàn.

Tự nhiên từ đầu đó trong tâm trí cô hiện lên, những nét gạch xỏ mờ ảo tạo thành một khung cảnh diễm lệ. Bóng người nam nhân mặc trường y tím đang giang tay cứu người nữ nhân trường y đỏ. Với giọng nói thiết tha của người nam nhân:

"Không sao. Đã có ta bảo vệ nàng..."

Một trận đau đầu dữ dội ập đến... Tiếng vọng thực tại thức tỉnh cô...

Đó là Max đã cứu cô, còn bóng người kia chính là Mạn Mạn. Mạn Mạn bay lên đá vỡ tấm biển đang rơi xuống.

"Runa, Max, hai người không sao chứ" Mọi người xúm lại hỏi.

Max và Runa đứng dậy.

"Mình không sao" Runa trả lời mọi người

"Ai làm tấm biển này!?" Max đen mặt tức giận hỏi "Mình xin lỗi, là mình làm" Một bạn học đứng gần đó về mặt hối lỗi đứng ra nói.

Max đen mặt xông tới tính đánh cậu ta, Runa thấy vậy tới ngăn lại

"Thôi đi, cậu ấy cũng không cố tình, không phải làm lớn chuyện" Runa nói

"Hừ, Runa, cô không sao đó chứ" Max nghe vậy vẫn bực nhưng cũng bỏ qua, quay sang hỏi Runa.

"Cảm ơn anh, tôi không sao, anh cũng không việc gì đó chứ" Runa trả lời.

"Tôi không sao" Max đáp lại.

"Thôi cũng đã trưa rồi, mọi người về nghỉ đi rồi chiều lại làm tiếp" Runa quay qua nói với mọi người.

Khi tất cả mọi người rời đi một bóng dáng bước ra từ phía trên tầng hội trường. Khuôn mặt đang hầm hầm oán giận như thể muốn ăn tươi nuốt sống người nào đó vậy.

"Tôi hận cô. Runa!!!!"

Rồi cô ta thét lên trong cơn giận dữ.

**

Sau đó Runa và Mạn Mạn hai người cùng nhau đi về, trên đường về Runa bỗng cảm thấy đầu đau nhức khó chịu, có lẽ là do cú ngã vừa nãy chẳng! Runa lấy hai tay day day thái dương, Mạn Mạn bên cạnh thấy vậy quay qua hỏi Runa.

"Runa, cậu không việc gì chứ?!" Mạn Mạn lo lắng hỏi

"Không việc gì, hơi đau đầu một chút chắc là lát nữa sẽ hết thôi" Runa trả lời lại

Đã lâu rồi Runa mới bị đau đầu như này nữa, bây giờ cô thật muốn tìm ra chân tướng về thân thể của mình hay nói đúng hơn là về bản thân cô ở kiếp trước. Tuy lần trước vị trưởng lão kia có kể cho cô nghe, nhưng cô vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

Lại một cơn đau đầu nữa ập đến, cô khó chịu nhũu mày, cô muốn chấm dứt nhưng cơn đau này và cơn ác mộng hàng đêm!

Mạn Mạn ở bên cạnh nhìn Runa như vậy cũng có suy nghĩ của riêng mình, Mạn Mạn nghĩ Runa có thật là vị chủ tử đó?! Suy nghĩ việc này cô cũng bắt đầu thấy nhức đầu rồi! Haiz, đành để cho vị kia lo liệu vậy.

**

Buổi chiều có chút thời gian rảnh hai người Mạn Mạn và Runa đi xem gian hàng của các lớp khác. Đang đi chợt nghe có tiếng gọi tên Runa đâu đó, hai người quay người lại nhìn thì nhìn thấy chính là Kelvin. Khá lâu rồi từ lần trước gặp cùng trưởng lão Runa chưa gặp lại Kelvin.

"Runa, Mạn Mạn, Chào hai người" Kelvin mỉm cười chào.

"Chào anh Kelvin" Mạn Mạn cũng mỉm cười đáp lại.

"Chào anh" Runa nói.

"Lễ hội học viện năm nay thật hoành tráng. Lớp của hai người có tham gia mở gian hàng không?" Kelvin hỏi.

"Có ạ, lớp em mở tiệm cà phê hoàng gia" Mạn Mạn trả lời.

"Ừ, Tôi thấy ở đằng kia có mờ triển lãm tranh khá thú vị, hai người muốn qua xem chút không?~" Kelvin quay qua hỏi.

Runa gật đầu đồng ý, cả ba người kéo nhau tới chỗ triển lãm tranh.

Dọc theo lối vào triển lãm hai bên trưng bày rất nhiều các bức tranh ảnh của các họa sĩ và nhiếp ảnh gia nổi tiếng. Ở ngay chính giữa sảnh trưng bày một bức tranh vẽ cây hoa anh đào màu đỏ giữa trời mùa hè mà có tuyết rơi.

Và dưới gốc cây chính là một người nam nhân đang quỳ xuống cây hoa anh đào màu đỏ. Nghe nói bức tranh này do một họa sĩ ẩn danh gửi tới triển lãm vì nó rất độc đáo và rất đẹp nên ban tổ chức liền đặt ngay giữa trung tâm nơi thu hút người xem nhất.

Vừa vào tới đại sảnh, đập vào mắt Runa là bức tranh cây hoa anh đào đỏ với người nam nhân ở dưới gốc cây, cô nhìn chăm chăm bức tranh mơ hồ cảm thấy quen thuộc, chợt đầu cô lại nhói đau khiến Runa nhũu mày đưa tay xoa xoa thái dương.

Kelvin bên cạnh đã thu hết cử chỉ Runa vào trong mắt, anh chính là muốn cô có phản ứng như vậy. ...

"Runa cô sao vậy?" Kelvin tiến lại gần hỏi.

“Bỗng dưng tôi có chút đau đầu” Runa nhủ mảy may khó chịu nói.

“Có phải là rất hay đau đầu không,” Kelvin lại hỏi.

“Sao anh biết, có điều đạo này đã đỡ nhưng kể từ tai nạn hôm qua nó lại bắt đầu đau” Runa trả lời rồi quay qua nhìn Kelvin vẻ nghi ngờ.

“Nếu muốn chấm dứt ác mộng hàng đêm thì đêm nay gặp tôi tại rừng thông, tôi sẽ có cách giúp cô” Kelvin mỉm cười dịu dàng.

Thế nhưng khi Runa nhìn anh cười thì cô lại thấy sồn gai ốc, anh ta muốn gì đây chứ?

Runa tự nghĩ không biết Kelvin có định giúp cô thật hay giả?

“Đêm nay?” Runa hỏi lại.

“Đúng. Đêm nay lúc trăng lên gặp nhau tại rừng thông, nếu cô muốn chấm dứt ác mộng và những cơn đau đầu kia” Kelvin vừa đi ra ngoài vừa nói.

“Được. Vậy đêm nay gặp” Runa nói xong cũng đi ra ngoài, cô thật muốn biết anh ta định làm gì.

Đêm nay màn sương mù sẽ được vén lên, mọi thứ sẽ sáng tỏ....

** Thời không: là thời gian và không gian.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Ảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Bị Hại (1)

Beta: Như Song

Đêm nay màn sương mù sẽ được vén lên, mọi thứ sẽ sáng tỏ....

Trăng hôm nay thật sáng, Runa và Mạn Mạn hai người cùng nhau đi tới rừng thông. Vì đây là cấm địa nên khu này thật vắng vẻ, đi đến gần khu rừng thì nhìn thấy Kelvin đã đứng đó chờ.

Thấy hai người tới thì anh lại gần, nhìn sang Runa và nói:

“Runa tôi muốn nói trước với cô, những chuyện sau đây cô sẽ thấy hoàn toàn là thực nhưng xảy ra ở một nơi khác không phải hư ảo gì cả. Bây giờ tôi sẽ tạo một vòng tròn ma thuật dựa vào bí thuật cổ xưa của Hồ tộc, sau khi tôi để ánh trăng chiếu vào giữa vòng tròn cô hãy đứng giữa vòng tròn đó nơi ánh trăng chiếu vào, ở đó sẽ hiện ra cánh cửa để cô đi vào” Kelvin từ tốn giải thích.

“Tôi biết rồi,” Runa gật đầu nhủ mảy may trả lời rồi qua nói vs Mạn Mạn - “Mạn Mạn đợi mình ở đây”

“Ừ, mình biết rồi, mình sẽ đợi ở ngoài” Mạn Mạn nói.

Kelvin bắt đầu đi sâu hơn vào rừng thông, hai người đi theo sau, đi một lúc thật không ngờ trong khu rừng thông này lại có một cái hồ thật lớn, ánh trăng chiếu xuống khiến mặt hồ lấp lánh, thật đẹp.

Kelvin lại gần hồ bắt đầu tạo vòng tròn ma thuật, một trận cuồng phong bão táp nổi lên theo từng động tác của anh, rồi một luồng sáng chói lóa phát ra vòng tròn ma thuật đã hoàn thành. Runa lại gần đó, thấy giữa vòng có một khoảng không gian bị tách đôi giống như cánh cửa vậy.

Kelvin nói với Runa lúc cô tới gần: “Runa sau khi cô bước vào vòng tròn ma thuật, nó sẽ đưa cô đi tới một khoảng thời không* khác, ở đó cô sẽ thấy những điều trước nay cô luôn mơ thấy, đó là thân thể thực sự của cô, nếu cô không muốn biết thì bây giờ tôi vẫn có thể ngừng việc này lại”

“Tôi muốn biết” Runa nói chắc chắn, sau đó tiến tới chỗ Kelvin, bước chân vào vòng tròn ma thuật nơi ánh trăng chiếu sáng nhất.

Khi Runa vừa bước chân vào thì một luồng sáng bỗng lóe lên bao trùm lấy người cô, mọi thứ bắt đầu xoay chuyển, xung quanh mọi thứ xoay vòng, các hình ảnh rời rạc lướt qua trước mặt Runa.

Đột nhiên khoảng thời không* có chút chấn động nhỏ làm Runa lao đảo, sau đó khung cảnh trước mắt bắt đầu hiện ra. Khung cảnh một đôi nam nữ, họ đều đẹp như đôi tiên đồng ngọc nữ vậy, họ vui đùa bên nhau, nhìn thật hạnh phúc, khung cảnh chợt đổi, nơi đây là chiến trường, nử tử mặc trường đồ thẫm cùng trường kiếm cũng nhuộm màu đỏ tươi....của máu.....

** Thời không: là thời gian và không gian

Runa đã nhận ra cô gái đó, cô gái vẫn ở trong giấc mơ hàng đêm của cô nhưng còn chàng trai kia, chàng trai cũng mặc trường bào màu xanh đậm cùng trường kiếm trên tay, chàng trai quay qua nhìn cô gái kia khiến cho Runa đã thấy mặt của anh, ...

Runa có chút không tin được... đó là... người đó sao?

Người con trai đó thật sự là...Rer! Vị Trác Thăng tướng quân kia chính là Rer của hiện đại...!

Runa cảm thấy chóng mặt, có lẽ do cô đã ở trong khoảng thời không này khá lâu, cô đưa tay đỡ trán muốn biết thêm một số việc nữa. Lần này Runa thấy một bữa tiệc linh đình, đôi tiên đồng ngọc nữ kia đang ngồi cạnh nhau, xung quanh rất nhiều tiếng người cười nói.

Khoảnh khắc vị nam tướng quân kia đưa ly rượu tới mời cô gái Runa bỗng thấy ngực mình nhói đau, cô lần nữa cảm thấy chóng mặt mọi thứ quay cuồng một luồng sáng lại lóe lên Runa không chống đỡ nổi nữa cô liền ngất đi.

Lúc Runa ngất đi thì liền được Kelvin đưa trở ra bên ngoài, bên ngoài Mạn Mạn đã lo lắng đứng ngồi không yên rồi. Kelvin thu hồi trận pháp cùng Mạn Mạn chạy lại chỗ Runa, Mạn Mạn thấy Runa bất tỉnh như vậy lo lắng muốn khóc luôn rồi, Kelvin bế Runa lên thẳng tới phòng y tế của học viện.

"Runa sẽ không sao chứ anh Kelvin" Trên đường tới phòng y tế Mạn Mạn lo lắng hỏi.

"Không sao, chỉ là chút phản ứng do Runa là người thường nên vậy thôi, không phải lo lắng quá" Kelvin trả lời, trấn an Mạn Mạn.

Bây giờ đang là ban đêm, rất yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân dồn dập của hai người. Tới nơi rất may phòng y tế vẫn còn sáng đèn, hai người nhanh chóng đưa Runa vào trong.

"Sur Phụ, Sur Phụ! Mau lại xem bạn của con, bạn ấy bị ngất xỉu" Mạn Mạn chạy lại nói với vị bác sĩ kia.

"Nhanh để bạn ấy nằm xuống giường, tôi sẽ lại đó ngay" Vị bác sĩ trả lời.

Bác sĩ đi tới chỗ Runa, lúc đi qua liếc nhìn Kelvin và Mạn Mạn đầy ẩn ý.

"Không có việc gì, cứ để bạn ấy nằm nghỉ, mai sẽ tỉnh thôi" Bác sĩ nói.

"Thật không sao chứ Sur Phụ" Mạn Mạn gấp gấp hỏi. "Ta nói không sao là không sao, cứ để bạn ấy nghỉ ngơi tỉnh dưỡng mai sẽ tự tỉnh lại thôi" Bác sĩ nhún mày quay qua nói với Mạn Mạn sau đó đi ra ngoài.

Kelvin cũng đi ra ngoài theo vị bác sĩ kia chỉ còn lại Mạn Mạn ở lại trông Runa.

"Thật không ngờ lại gặp anh ở đây" Kelvin lên tiếng nói.

"Tôi cũng bất ngờ đấy" Vị bác sĩ quay lại mỉm cười nói.

Vị bác sĩ này thực ra chính là sư phụ của Mạn Mạn, tên Phạm Thực, cùng Mạn Mạn từ nơi kia tới đây để bảo vệ Runa.

"Cô bé kia là Runa đúng không? Làm sao bị ngất vậy" Phạm Thực hỏi hai người.

"Ừ. Cô ấy bị ảnh hưởng bởi vòng tròn ma thuật" Kelvin nói.

"Cậu mạo hiểm quá đấy Kelvin" Phạm Thực nhún mày nói.

"Không còn cách nào khác tôi mới phải làm vậy" Kelvin nhún vai tỏ vẻ vô tội đáp lại lời Phạm Thực.

"Vậy là ngày mai tỉnh dậy Runa sẽ nhớ lại mọi chuyện" Phạm Thực về mặt dăm chiêu nói.

"Đúng vậy, mọi chuyện bây giờ mới thực sự bắt đầu..." Kelvin trầm tư nói.

Sau đó cả hai người đều im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, mỗi người một ý nghĩ..... Bầu trời đêm nay có một vẻ đẹp lạ thường.

**

"Aiz...!" Runa tỉnh dậy mà đầu óc vẫn còn choáng váng, cô lấy tay vỗ vỗ lên đầu mấy cái cho tỉnh, nhìn quanh phòng thấy nơi đây thật xa lạ, đây không phải là phòng kí túc xá của cô. Nhìn lại một lần nữa, Runa xác định đây là phòng y tế của học viện.

Runa ngồi dậy định đi ra ngoài thì đúng lúc Mạn Mạn từ ngoài vào. Mạn Mạn thấy Runa đã tỉnh thì vẻ mặt rất vui mừng chạy lại gần chỗ cô.

"Runa cậu tỉnh rồi! Cảm thấy trong người thế nào? Có khó chịu chỗ nào không? Có muốn..."

"Minh ổn. Từ từ nào, cậu hỏi vậy làm sao mình trả lời được" Runa ngắt lời Mạn Mạn khi cô còn muốn hỏi tiếp nữa.

"Minh xin lỗi..., vậy bây giờ cậu cảm thấy trong người sao rồi" Mạn Mạn lại tiếp tục hỏi.

"Minh ổn, không bị làm sao hết chỉ hơi chóng mặt chút thôi" Runa mỉm cười trả lời.

"Đi về kí túc đi, mình có một số chuyện cần xử lí" Runa nói sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

"Được, chúng ta đi về thôi" Mạn Mạn thu xếp mọi thứ nãy mang đến rồi đi theo Runa ra ngoài.

Sau khi về tới kí túc sắp xếp đồ một chút thì Runa ngồi ngẩn người suy nghĩ về việc ngày hôm qua, mọi thứ thật mờ mông lung như một trò đùa mà nhưng tất cả đều là sự thật.

Mạn Mạn ở bên cạnh cũng đang suy nghĩ, mọi việc đã rõ vậy từ nay cô nên giúp Runa vs Rer thật tốt thôi.

"Hi hi" Suy nghĩ trong đầu đột nhiên Mạn Mạn bật cười thành tiếng làm Runa bên cạnh giật mình thoát khỏi suy nghĩ.

"Mạn Mạn cậu cười gì vậy" Runa quay qua hỏi Mạn Mạn.

"À, đâu có gì, hi. Cậu không sao rồi nên mình rất vui" Mạn Mạn cười cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Bị Hại (2)

Runa muốn qua lớp Rer xem chút nên rủ Mạn Mạn đi cùng. Lớp Rer mở gian hàng Handmade, bán đồ do các thành viên trong lớp tự tay làm, có rất nhiều đồ thú vị, dễ thương.

Lúc Runa và Mạn Mạn qua lớp Rer thì đụng mặt Hà Phương ở cửa. Hà Phương liếc hai người một cái liền bỏ đi, Runa cũng lười để ý đi thẳng vào trong lớp tìm Rer thấy Rer đang giúp một bạn học làm mô hình nhà bằng gỗ.

Runa đứng yên một chỗ sau lưng Rer, đứng đó nhìn bóng lưng của anh và suy nghĩ... Lúc này có một bạn học đi qua đụng trúng Runa làm đồ đạc rơi tùm lùm thu hút sự chú ý của Rer khiến anh quay lại thì liền nhìn thấy Runa đang đứng đó nhìn mình chăm chú. Rer liền đi qua chỗ của Runa.

"Chào hai người đẹp, sao bữa nay lại có thời gian qua đây thăm tôi vậy" Rer lên tiếng chào hai người Runa và Mạn Mạn.

"Không có việc gì thì tôi không được tới à" Runa đáp lại Rer.

"Tôi có ý thế đâu, sao cô cứ nghĩ sai về tôi thế nhỉ!" Rer bực mình gắt lên.

"Được rồi, không đòi co với anh" Runa hờ hững nói.

"Mai là tiệc sinh nhật tôi, hai người tới dự nhé!" Rer nói.

"Được thôi, mai tôi cũng rảnh rồi, tôi sẽ đi cùng Mạn Mạn tới" Runa trả lời.

"Được, bây giờ tôi bận chút rồi hai người cứ tự nhiên tham quan" Rer nói xong thì quay người đi, tiếp tục công việc đang dở.

"Tôi cũng có việc phải đi. Chào anh" Runa nói xong cũng rời đi.

Hà Phương đứng ở phía xa nhìn theo Runa với ánh mắt căm ghét.

"Ngày mai tôi sẽ dành cho cô một món quà nho nhỏ, Runa à!"

Hà Phương lẩm bẩm rồi cười nhếch mép.

**

Runa và Mạn Mạn cùng nhau đi mua quà cho Rer, đang phân vân không biết chọn mua gì thì gặp Max tại cửa hàng dụng cụ thể thao, lúc này Max cũng đã thấy hai người liền tới chỗ bọn họ.

"Hai người cũng đi mua quà cho Rer à?" Max lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, anh không nhìn thấy hay sao" Runa tạt gáo nước lạnh vô mặt Max.

Max đã quen tính khí cô như vậy cũng không phản ứng gì.

“Runa, chắc chắn cô chưa tìm được người để cùng tới sinh nhật Rer đúng không. Vậy đi cùng tôi đi!” Max thản nhiên nói.

“Ai nói với anh là không có, nhưng thấy anh nhiệt tình như vậy để tôi suy nghĩ lại một chút” Runa nói.

“Quyết định vậy đi! Tối mai tôi qua đón cô” Max đáp lời.

“Vậy mình đi với ai đây” Mạn Mạn lúc này mới lên tiếng.

“Cậu có thể rủ Kelvin đi cùng mà” Runa quay qua nói với Mạn Mạn.

“Nhưng mà...” Mạn Mạn ấp úng.

“Nếu cậu ngại vậy mình có thể nói với Kelvin giúp cậu, như vậy đi, bây giờ chúng ta mau đi mua quà sao đó mình còn rất nhiều việc phải làm” Runa nói xong thì bước đi.

“Được thôi...” Mạn Mạn nói với giọng nhỏ xú.

Lại một giọng hát cất lên trong đầu của Runa khiến cô nhũn mày xoa xoa trán. Lại là bài hát đó?:

Khó hiểu thấu lòng người tàn khóc

Khiến ta can đảm đối mặt sự thăng trầm

Nhìn không rõ con đường trước mắt

Chỉ có thể từng bước tiến lên

Dù cho cuộc chơi đã kết thúc

Vẫn còn một thân kiên cường

Quan tâm người, nhất niệm hồ đồ

Ai cũng muốn được chở che

Sắc trời đã lụi tắt

Mong thấy người cong miệng mỉm cười.

Mưa gió phiêu diêu bao quanh

Khiến đầu ngón tay ta ấm áp Nhưng chỉ vì người rơi lệ

Quên không được, rất dễ tâm

Thà lạc lối nơi nhân gian

Ai nguyền thơ mù quáng?

Vì sự dịu dàng của ai mà đảo điên

Ngày hôm ấy, ánh nhìn ấy

Ai khiến thời gian ngừng lại?

Bước chân bồi rồi của ai?

Ai đem bản thân trời buộc?

Ai đem ảo ảnh vá tạm?

Ai cố chấp không chịu quay đầu?

Cùng nhau mở ra sinh lộ duy nhất

Đem tình yêu huy hoặc vô độ

Học cách tự do tự tại.Học cách mỉm cười quan tâm

Đã có bờ vai ấm áp của người?

Ai còn lo sợ cô độc.....!

**

Tiệc sinh nhật được tổ chức tại căn biệt thự ngoài bãi biển.

Khung cảnh tuyệt đẹp.

“Chào mọi người! Mình rất vui vì hôm nay mọi người đã tới dự sinh nhật mình” Rer đi tới chào hỏi đám người Runa Max cùng với Mạn Mạn và Kelvin.

“Sinh nhật vui vẻ nhé Rer!” Mạn Mạn đại diện cho nhóm người nói.

“Cảm ơn, mọi người mau vào trong đi” Rer nói.

Mọi người đi vào trong, còn Rer lại chạy đi chào hỏi một số người mới tới.

Cả nhóm đứng nói chuyện một lúc thì thấy Hà Phương đi tới phía bọn họ bên này.

“Chào mọi người” Hà Phương lên tiếng chào.

“Chào” Mạn Mạn nhàn nhạt đáp lời.

Trong mắt Hà Phương lóe lên sự chán ghét lúc nhìn về phía Runa nhưng rất nhanh được giấu đi. Thay vào đó là vẻ mặt nhu hòa cười nói.

“Runa, cô có cái vòng tay thật đẹp cho tôi xem một chút được không?” Hà Phương giả bộ hỏi sau đó lại gần phía Runa, nhưng lúc đi lại không cẩn thận tẹo chân một cái, toàn bộ ly rượu cô đang cầm trên tay liền hất lên bộ váy của Runa.

“Chết thật! Tôi không cố ý” Hà Phương tỏ vẻ hối lỗi.

“Hừ, Mình đi rửa tay một lát sẽ quay lại sau” Runa hừ lạnh với Hà Phương sau đó quay qua nói với đám người đi cùng.

“Xin lỗi mọi người, tôi thật là không cố ý, để tôi đi xem cậu ấy thế nào” Hà Phương lại giả bộ nói sau đó quay lưng rời đi, lúc quay lưng khoe miệng cô nở nụ cười quỷ dị.

“Runa, xin lỗi! Tôi sẽ đền cho cô bộ váy khác” Hà Phương nói.

“Không cần!” Runa lạnh nhạt đáp lời sau đó xách túi rời đi, không thèm nhìn mặt Hà Phương.

Hà Phương đứng đó một mình cười nham hiểm:

“Cô cứ chờ đó”

Hà Phương lăm bắm một mình.

Khoảng chừng một hồi sau.

Một tiếng hét thất thanh vang từ nhà vệ sinh nữ lan tới:

"Trộm... Trộm... Á.... Á "

Bạn đang đọc truyện *Tình Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Hiểu Lầm

Hà Phương vừa chạy ra ngoài vừa hét lên:

“Trộm! Có trộm...”

Mọi ánh mắt trong phòng đều dồn về phía tiếng la thất thanh, Rer và nhóm người đi cùng Runa cũng nghe thấy liền chạy lại xem có chuyện gì xảy ra. Ra tới nơi thì thấy Hà Phương với vẻ mặt hết hoảng, Rer là người đầu tiên chạy lại lên tiếng hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra vậy.” Rer hỏi.

“Ồ đây có trộm, mình vừa bị mất một thứ quan trọng.” Hà Phương nói xong thì nhìn về phía Runa đang đi tới.

Mọi người cũng nhìn theo về hướng đó, rất nhiều ánh mắt phức tạp nhìn về phía Runa. Runa vẫn còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra thấy mọi người nhìn mình như thế thì cảm thấy rất lạ.

“Mọi người nhìn gì vậy, mặt tôi dính cái gì sao?” Runa nói xong thì đưa tay lên mặt sờ sờ.

“Hà Phương vừa bị mất trộm, một thứ rất quan trọng.” Max lên tiếng nói rồi nhìn về phía Hà Phương với ánh mắt kì lạ. Hà Phương thấy Max nhìn bỗng chột dạ liền quay đi chỗ khác.

“Hà Phương, cô bị mất cái gì, nói ra cho mọi người biết.” Mạn Mạn bây giờ mới lên tiếng.

“Tôi bị mất chiếc nhẫn kim cương, nó là nhẫn đính hôn của tôi và Rer.” Hà Phương nói với vẻ mặt buồn buồn.

“Cô đã tìm kĩ chưa, nếu là đồ quan trọng sao lại bất cẩn như vậy?” Mạn Mạn nghi ngờ lên tiếng hỏi Hà Phương.

“Tôi tìm rồi, thật sự không thấy, lúc này đi rửa tay tôi sợ làm rơi nên để ở trên bồn rửa mặt, vậy mà khi rửa tay xong thì đã không thấy đâu nữa.” Hà Phương nói liên tục.

“Mà khi đó chỉ có tôi và Runa ở trong đó, thế nên...” Hà Phương lấp lửng không nói nốt nửa câu cuối mà quay qua nhìn Runa với ánh mắt nghi ngờ.

“Tôi không bao giờ làm mấy chuyện ấy.” Runa nói.

“Có bao giờ cô thấy người say rượu nói mình say chưa hả?!” Hà Phương lên tiếng châm chọc.

“Khi đó chỉ tôi và cô nên chắc chắn người đó là cô”.

“Tôi nói là tôi không làm” Runa bắt đầu thấy khó chịu.

“Runa cậu bình tĩnh, mình tin cậu.” Mạn Mạn đi đến bên cạnh Runa rồi nói.

“Nếu không phải cô làm vậy thì cứ đưa túi xách cho mọi người kiểm tra một chút là được.” Rer lên tiếng nói.

“Đúng vậy, cậu cứ đưa túi xách cho mọi người kiểm tra đi.” Max cũng nói chen vào.

“Hai người đều không tin tôi! Tôi nói là tôi không làm!” Runa gằn giọng nói, cô đã khá là tức giận. Hà Phương lại có ý đồ muốn hại cô.

“Không phải là tôi không tin cô mà là tình hình lúc đó thật sự...” Rer giải thích chưa hết câu thì bị Runa ngắt lời.

“Anh không cần nói nữa. Tôi nói không phải tôi thì chính là không phải. Hừ!” Runa nói xong thì quay người đi luôn không thèm để ý mọi người.

“Runa, cô đứng lại cho tôi!” Rer quát lên gọi Runa nhưng cô không để ý cứ đi thẳng ra ngoài.

Bên cạnh, ánh mắt Hà Phương hiện lên một tia đắc ý nhưng sau khi Rer quay lại thì liền biến mất.

“Xin lỗi mọi người vì hôm nay đã xảy chuyện không hay như này, hôm nay mọi người về trước đi mọi chuyện ở đây tôi sẽ lo liệu. Runa có phải thủ phạm hay không tôi sẽ điều tra rõ ràng.” Rer quay qua nói với mọi người.

Runa lúc này đã ra tới ngoài cửa, Mạn Mạn đang đuổi theo cô ở phía sau. “Runa, Runa đợi mình với.” Mạn Mạn gọi với theo.

“Mình muốn ở một mình, cậu về trước đi” Runa nói vs Mạn Mạn khi nhìn thấy Mạn Mạn đang đuổi theo ở phía sau.

“Nhưng.....” Mạn Mạn định nói thêm nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Runa thì không nói nữa vì cô biết bây giờ có nói cũng không thay đổi được quyết định của Runa.

“Vậy mình về trước, mình chờ cậu ở kí túc xá.” Mạn Mạn nói xong thì đứng tại chỗ nhìn Runa mà không đuổi theo nữa.

Runa cảm thấy buồn bực vì chuyện vừa rồi nên một mình lang thang dạo phố. Cô cứ đi, không hiểu sao lúc dừng lại thì đã ở trước cửa võ quán. “Băng Thăng” - hai chữ viết to rõ ràng trước cửa liền đập vào mắt cô, Runa cười khẩy khi nhớ lại mọi chuyện từ quá khứ đến hiện tại. Cô bước vào võ quán, dù sao đã lâu không tới đây vì bận việc học hành.

Khi vào trong, lúc này, Runa thấy phòng tập không một bóng người, đèn điện đã tắt hết.

Runa mới chợt nhớ, bây giờ đã là tối muộn làm gì còn ai ở đây nữa chứ. Liền quay người đi ra ngoài, vừa bước chân gần tới cửa thì có người gọi tên cô khiến cô quay lại.

"Chị Runa, phải chị Runa không?" Ngọc Anh hỏi với giọng điệu nghi ngờ. Sau khi thấy Runa quay lại thì mừng rỡ reo lên.

"A! Đúng chị rồi. Chị Runa sao lại tới đây muộn vậy. Em và mọi người đều nhớ chị lắm đó." Ngọc Anh vui mừng nói.

Runa thấy Ngọc Anh vui như vậy cô cũng bớt buồn một chút nhưng lại nghĩ ngoài Ngọc Anh thân với cô nhất ở võ quán thì làm gì có ai nhớ cô chứ. Runa mỉm cười gượng gạo nói với Ngọc Anh:

"Ừ, dạo này em sao rồi, mọi chuyện vẫn tốt chứ. Chị có việc đi qua đây tiện đường nên ghé vào, lại không nhớ ra bây giờ đã muộn rồi." Runa nói.

"Vậy hôm nay chị ở lại đây với em đi, đã lâu rồi chị em mình không gặp nhau, hihi." Ngọc Anh lên tiếng.

Runa suy nghĩ một chút thấy mấy hôm nữa cũng không có tiết học quan trọng gì nên có thể nghỉ được, với lại cô bây giờ cũng không muốn về lại kí túc xá nên đồng ý khiến Ngọc Anh rất vui vẻ.

~~~~~Lúc này tại kí túc xá Yến Phụng~~~~~

Mạn Mạn đang đi đi lại lại trong phòng kí túc, cô đã chờ rất lâu rồi mà chưa thấy Runa trở lại. Biết vậy lúc đó cô không nghe theo cứ bất chấp đi theo Runa là được rồi. Bây giờ thật lo lắng không biết Runa đang ở đâu? Có an toàn không? Mạn Mạn đi tới đi lui tới chóng mặt mới ngồi xuống lấy điện thoại ra định gọi cho Runa hỏi tình hình thì nhớ tới ánh mắt của Runa, lại cất điện thoại đi. Lo lắng đứng ngồi không yên.

Đào mắt một cái trời đã sáng, một ngày nắng lên rực rỡ.

Mạn Mạn đã thức cả một đêm chờ Runa. Nhất định hôm nay sau khi tam học sẽ đi tìm Runa. Mạn Mạn chuẩn bị sách vở để tới lớp học.

Khi tới lớp học Mạn Mạn thấy không khí lớp hôm nay thật lạ, mọi người đang bàn tán chuyện gì đó sôi nổi mà lúc cô vào tới thì lạ im ắng chỉ có ánh mắt mọi người thì thoáng lại liếc về phía cô. Ánh mắt mang sự chế giễu, sự lo sợ. Mọi chuyện thật là lạ, nhưng mà cũng mặc kệ bây giờ điều cô quan tâm là Runa. Một bạn học kia bỗng lại gần giả bộ ngã xô đồ sách vở Mạn Mạn vừa lấy ra. Mạn Mạn ngẩng lên nhìn cô bạn đó chỉ hừ nhẹ một tiếng cũng không để ý nữa. Cô bạn đó thấy Mạn Mạn không để ý thì lên tiếng:

"Ai dâ! Bạn của kẻ trộm mà làm như mình thanh cao lắm!" Cô bạn đó nói.

"Cậu nói ai là kẻ trộm?" Mạn Mạn lên tiếng hỏi.

"Nói ai thì người đó tự biết, mà có vẻ như thấy xấu hổ việc mình đã làm nên hôm nay nghỉ học luôn rồi à!" Bạn học đó lại châm chọc.

"Rầm! Cậu còn dám nói nữa tôi sẽ không để yên cho cậu đâu đó." Mạn Mạn đập bàn một cái sau đó đứng lên.

"Cậu... cậu định làm gì tôi nào? Tôi chỉ nói sự thật mà thôi, Runa không phải trộm sao hôm nay cậu ấy lại nghỉ học chứ..." Cô bạn có chút hoảng sợ nhưng vẫn cứng họng nói.

"Bốp!"

"Tôi đã nói sẽ không để yên cho cậu mà, đây chỉ là cảnh cáo! Cậu nhớ đấy, đừng để cái miệng làm tội cái thân." Mạn Mạn nói xong thì đi ra ngoài không thêm ngoái lại.

Những tin đồn này nhất định là do Hà Phương lan truyền. Hừ! Để xem cô sẽ làm gì cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15

AD: CÔ QUÂN

Beta: Sunlia

Mạn Mạn đi tới lớp Hà Phương để tìm cô ta thì mới biết hôm nay cô ta cũng không đi học. Hừ! Giỏi lắm! Gây họa rồi bây giờ còn không dám lộ mặt. Cô nghĩ rằng Mạn Mạn tôi sẽ không có cách lùi cô ra ngoài sao? Mạn Mạn đen mặt đi về phía kí túc xá.

Lúc này ở võ quán Băng Thăng.

Runa có chút mệt mỏi vì đêm qua không ngủ, cô và Ngọc Anh nằm tâm sự cả đêm tới khi cô bé mệt mà thiếp đi rồi mà cô vẫn trần trọc không ngủ được.

Vì lâu nay bận học nên đã lâu Runa chưa về võ quán tham gia tập buổi sáng. Hôm nay thấy mọi người bắt đầu chuẩn bị tập luyện, cô cũng muốn tham gia, khởi động chút gân cốt, xả nỗi uất ức trong lòng. Runa đi tới cửa phòng tập thì có tiếng gọi tên cô.

"Ồ, ai kia nhì, có phải chị Runa đó không, lâu quá không thấy chị." Cry đi tới nói.

"Runa, lâu không gặp!" Tuấn đang đi tới cũng lên tiếng chào.

"Chào mọi người, lâu nay tôi bận học cho đầu năm học nên còn nhiều việc." Runa nói.

"Đã lâu không khởi động gân cốt, hôm nay mọi người có ai muốn cùng tôi tập luyện, đấu giao hữu chút không?" Runa mỉm cười lên tiếng hỏi mọi người.

Ngọc Anh hôm qua thức muộn nên sáng nay dậy trễ lúc vừa tới phòng tập thì thấy mọi người đang xôn xao bàn tán. Tính nhiều chuyện nổi lên, cô lao nhanh vào phòng tập. Vừa đi vừa nói to:

"Chào mọi người! Mới sáng ra đã có chuyện gì vui thế?" Ngọc Anh vẫn như trước, chưa thấy người đã thấy tiếng.

"Ngọc Anh nay tới trễ nhé. Runa nói cô ấy đã lâu không khởi động gân cốt nên muốn cùng mọi người tập luyện, đấu giao hữu ấy mà." Tuấn trả lời.

"À, ra vậy, chị Runa dù lâu không tập thì chị vẫn là giỏi nhất!" Ngọc Anh nói xong giơ ngón tay cái về phía Runa, cười hi hi.

Runa thấy thế cũng chỉ mỉm cười. Rồi cô lại nói:

"Sao rồi? Mọi người muốn tập cùng tôi không?"

"Được, có mình." Một bạn nam đứng ra nói.

"Chào, chắc bạn mới vào võ quán à, trước đây không thấy bạn." Runa nói.

"Đúng, mình là người mới, xin chỉ giáo." Bạn nam kia nói.

"Vậy tôi sẽ là trọng tài, hai người chuẩn bị đi" Tuấn lên tiếng nói.

Hai người bắt đầu làm các động tác khởi động sau đó vào tư thế chuẩn bị.

"Sẵn sàng chưa?" Tuấn nói.

"Sẵn sàng." Cả hai đồng thanh nói.

"Vậy trận đấu bắt đầu!" Tuấn hô lên một tiếng.

Hai người bắt đầu so chiêu, bạn mới kia đánh cũng khá tốt. Nhưng tới chiêu thứ năm liền bị thua.

"Dừng! Trận đấu kết thúc!" Tuấn lại hô lần nữa.

"Người chiến thắng là Runa!" Tuấn tuyên bố người thắng cuộc.

Runa đứng đó tiếp tục làm các động tác khởi động. Runa tuy là người thắng cuộc nhưng không kiêu căng mà còn chỉ những lỗi sai trong động tác của bạn nam kia để sửa chữa tốt hơn.

"Còn ai muốn luyện tập cùng mình nữa không?" Runa hỏi.

"Mình, xin chào mình là Ly." Lần này là một bạn nữ.

Trong phòng tập bắt đầu sôi nổi hơn vì Runa thắng nhưng không ra oai mà còn chỉ lỗi sai mà họ không biết không nhận ra để sửa nên mọi người cũng muốn so tài cùng Runa xem thực lực mình đến đâu.

"Được rồi, hai người sẵn sàng chưa?" Trọng tài Tuấn hỏi.

"Sẵn sàng." Cả hai đồng thanh đáp.

Lần này bạn nữ này có vẻ hơi yếu thế.

Mới chưa tới năm chiêu đã thua rồi. Nhưng cũng tâm phục khẩu phục.

"Runa Thắng!" Trọng tài tuyên bố.

"Runa Thắng!"

"Runa Thắng"

"Runa Thắng"

... ..

Cho tới khi đã bắt đầu thấm mệt và gần như tất cả mọi người đều đã so tài cùng Runa. Buổi luyện tập hôm nay dừng lại tại đây.

"Runa, chị quá giỏi, hi hi." Ngọc Anh hớn hờ chạy lại đưa khăn và nước cho Runa rồi nói.

Runa chỉ mỉm cười không nói gì. Bây giờ luyện tập khiến cô quên đi mấy chuyện phiền phức kia. Cũng cảm thấy cơ thể thư giãn hơn sau khi vận động. Suy nghĩ một lúc Runa quyết định thời gian này sẽ ở lại võ quán. Về trường sẽ gặp tên kia mà cô không muốn gặp.

Quay lại với kí túc xá Yến Phụng.

Lúc này Mạn Mạn đang hùng hổ đi tìm Hà Phương. Cô ta chắc chắn đang núp trong phòng kí túc.

Trên đường đi cô gặp Rer, quay mặt đi không thèm để ý tới anh. Rer thấy vậy liền gọi Mạn Mạn lại.

"Này, cô coi tôi là người vô hình đấy à? Tôi có chuyện muốn nói."

"Hừ, Tôi thì không có chuyện gì muốn nói với anh cả." Mạn Mạn lên tiếng. Rồi quay người đi luôn.

"Này, này. Cô đứng lại! Tại sao hôm nay Runa không đi học?" Rer chạy tới trước mặt Mạn Mạn hỏi.

"Anh còn hỏi tôi, còn không vì VỊ HÔN THÊ chưa cưới của anh hay sao!!" Mạn Mạn tức giận quát lên.

"Tôi đã nói mọi chuyện tôi sẽ điều tra rõ ràng, chưa biết rõ cô đừng nói như vậy". Rer nhún mày nói rõ ràng.

"Vậy anh đi mà lo cho vị hôn thê của anh, chuyện của tôi mặc kệ tôi."

Mạn Mạn nói xong đẩy Rer ra một bên rồi bước đi.

Về tới kí túc xá thì lại gặp Max đứng trước kí túc.

Thấy Mạn Mạn thì Max liền đi tới cũng hỏi tại sao Runa nghỉ học.

Mạn Mạn dù sao cũng có thiện cảm vs Max hơn Rer nên trả lời anh.

"Runa nói bạn ấy muốn yên tĩnh một mình, không biết đi từ hôm qua tới giờ chưa về." Mạn Mạn trả lời.

"Cậu đã đi tìm cô ấy chưa? Có cần tôi giúp không? Mà bây giờ cậu định đi đâu vậy?" Max nói.

"Anh hỏi cung tôi đấy à! Tôi xử lí xong Hà Phương sẽ đi tìm bạn ấy ngay." Mạn Mạn nói.

"Mạn Mạn bình tĩnh đi. Mọi chuyện còn chưa rõ mà." Max ôn tồn nói.

"Chưa rõ? Chưa rõ vậy mà cô ta dám đi tung tin đồn khắp nơi. Tôi phải cho cô ta bài học về việc này!"

"Việc bây giờ cần tìm Runa trước, sau khi mọi chuyện rõ ràng cô muốn xử Hà Phương cũng chưa muộn!" Max khuyên nhủ Mạn Mạn.

Mạn Mạn suy nghĩ một hồi cũng gật đầu. Vừa rồi là cô quá nóng giận, Runa đi từ đêm qua không về cô cũng rất lo lắng rồi, bây giờ đi tìm Runa trước. Chuyện Hà Phương... hừ! Cô sẽ tính cả vốn lẫn lãi sau này.

Hai người lại cùng nhau rời đi.

Ở trong góc khuất có bóng người nhìn hai người rời đi, ánh mắt hiện lên một tia gian ác. Hai tay người đó nắm thành nắm đấm thật chặt, nghiến răng ken két.

Thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Thẩm Định

Lớp D~

“Cả lớp tập trung lại nghe cô thông báo chỉ thị sắp tới của học viện đây” - Tiếng cô giáo trẻ hiền hậu đoan trang chưa quá 30 tuổi đứng lên bực giảng nghiêm nghị nói trước lớp.

Xôn xao... Xôn xao...

“Lớp trật tự lại nghe cô nói” - Giọng của Quỳnh Hoa cô bé lớp trưởng nhỏ nhẹ nhắc cả lớp mặc dù cô không có xinh đẹp lắm nhưng lại rất học giỏi nên các cô giáo thầy giáo cũng quý mến.

“Nhà trường sắp tới sẽ tổ chức một Mít Tinh Noel diễn kịch cho cả học viện nên lớp mình sẽ được diễn vở kịch Romeo và Juliet. Bây giờ... “ - Cô giáo còn chưa nói hết cả lớp đã hô ầm cả lên đầy thích thú.

“Em.. Em sẽ đóng Juliet “

“Em.. Em cô ơ”

“...”

“Romeo để em!! Em đẹp trai nhất trường”

“Em nè...”

“...”

Thế là cả lớp bỗng chốc trở thành một cái tổ vỡ, không chỉ lớp này mà dường như cả học viện cũng hò reo ngay sau đó. Nhưng chỉ duy nhất dưới góc cuối lớp mình ai đó không quan chuyện đang xảy ra kia vẫn say sưa với giấc mộng ảo.

Trong mơ cô thấy vẫn là người đó y phục trắng quỳ xuống khóc lóc van xin cây hoa anh đào màu đỏ... Runa bước lại gần bây giờ cô thực sự muốn biết anh ta tại sao cả đời này vẫn luôn luôn xuất hiện trong mỗi giấc mộng của cô.

“Anh là ai?”

“Cô lại muốn hỏi là ai ư? Nếu muốn biết thì hãy tham gia buổi mít tinh mà học viện đề ra với vai trò đóng vai Juliet thì chúng ta có thể biết thêm về nhau hơn đây “ - Không trung màn đêm bao la màu tuyền chỉ có giọng nói vang vẳng vang lên.

Và ngay cả chiếc cây và người con trai áo trắng kia cũng đã biến mất. Một màu đỏ của chất lỏng hỗn hợp rơi xuống giữa trán của Runa. Một mùi máu tươi tắn cô đưa tay lên trán kì sạch bao nhiêu nó vẫn lem ra mặt bấy nhiêu.

“Người là sao?!!! Ra đây!!! Mau ra đây “ - Runa bực bội hét toáng lên làm cả lớp cũng đang ồn ào quay lại xem.

“Runa em có chỗ nào không được khỏe à?” - Cô giáo bước xuống hỏi.

Ánh mắt cả lớp người thì khó chịu, người thì khinh bỉ, người thì chế giễu thờ dãi quay phắt hết lên coi cô chả là cái gì.

“Runa cậu ổn chứ? Đừng để ý họ” - Mạn Mạn lo lắng bên cạnh sốt sắng nói.

“Em ổn cô ạ... Em muốn đóng vai Juliet có được không cô?” - Runa đứng dậy nói khiến cả lớp kinh ngạc và cả Mạn Mạn.

Mạn Mạn nghĩ rằng Runa chắc sẽ không tham gia mấy trò như thế này chứ? Ngay cả khi Runa đang bị mọi người hiểu nhầm chuyện mà Hà Phương bịa đặt.

Mạn Mạn kéo nhẹ tay áo Runa xuống nói nhỏ:

“Cậu tính đi thật sao?”

“Ừm! Mình muốn đóng “

“Cô em làm được chứ ạ?” - Runa lại hỏi lại cô giáo lần nữa.

Cô Mạnh lại nhìn cô bé trước mặt mình từ đầu đến cuối, quả thực cô cũng không sẽ chắc Runa sẽ đi nhưng cô thực sự quý cô bé này. Con bé rất là mạnh mẽ và thấu hiểu mọi chuyện cho nên để Runa đi cô cũng mừng bao nhiêu.

“Được chứ em! Hết giờ em sẽ theo cô ên hội trường bốc thăm với các lớp khác” - Cô Mạnh vừa nói liền nở nụ cười với Runa.

“Không... Cô ơi”

“Sao cô không để tụi em chứ”

“Đúng đó!!!”

“...”

“Cả lớp không nói nhiều nữa. Cô đồng ý để Runa đi rồi, lôi sách ra học môn tiếp theo nhanh lên” - Nói xong cô Mạnh bước ra cửa về mặt đầy tự hào.

“Này, Runa cậu định đi thật à?” - Mạn Mạn kéo Runa quay sang phía mình nhìn thẳng vào đôi mắt vô hồn kia nói.

“Đúng thế. Mình cần biết một số chuyện cần nên biết”

“Mà hình như nghe nói bên vai diễn Romeo sẽ do Max và Rer bốc thăm nhận vai đó” - Một nữ sinh đeo tai nghe nói lớn tiếng lên cho tất cả nghe nói.

“Ôi! Nam thần Băng và nam thần Lửa ư”

“Nam thần oa oa oa...”

“Vậy ai sẽ đóng Juliet nhé?”

“Tất nhiên là Hoa khôi của trường Hà Phương rồi chứ ai đâu lại kẻ trộm cắp nào đó của hoa khôi trường ta được” - Cô gái nọ vất tay vòng lên nói cả đám liền hòa theo.

“Đúng.. Đúng nha”

“Đúng là mất mặt ban đại diện lớp chúng ta quá đi mà”

“Này các cô có thái độ gì vậy hả! Cô Mạnh đã đồng ý cho Runa rồi đừng có mà giờ trò vạ vạ” - Mạn Mạn không nhịn nổi nhảy sỗ lên nhưng bị Runa ngăn lại.

“Đó thấy chưa chông chông người ta cho nuôi thú tốt đó”

Rồi cả đám cười hả hê.

“Cả lớp im cô giáo vào rồi” - Quỳnh Hoa liền đứng dậy giải tán đám đông lộn xộn kia kéo tránh nổ tung mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Anh Đã Yêu Cô Rồi Ừ?

“Alo anh Kelvin giúp tôi một chuyện được không?” - Cô gái đứng núp trong bóng tối vừa nói hơi thở liền phả ra lớp khói mỏng trên bề mặt lớp kính cửa phòng tập.

“Em cứ nói - Tôi nghe” - Kelvin từ đầu giây bên kia cũng không tỏ ra lo lắng nghe cô nói bởi anh biết là cũng có thể giấc mơ kia lại đến với cô rồi.

“Giúp tôi đoạt được vai diễn Juliet trong hội diễn kịch sắp tới của trường được không. Tôi biết là chuyện này cũng không đáng gì mấy khó khăn với anh cả” - Cô vừa nói vừa đặt tay lên vẽ vờ trên cửa kính qua lớp khói mờ mờ nhìn ra màn đêm bên ngoài.

“Được! Mọi chuyện cứ để tôi lo liệu” - Mặc dù Kelvin vẫn chưa hề biết lý do của Runa là gì nhưng anh tin một điều quyết định của cô không bao giờ là lựa chọn sai cả.

“Và...”

“Nói tiếp đi ~ Tôi nghe”

“Khi xong hội... Hãy để tôi vào vòng luân hồi đó tiếp đi. Tôi muốn nhìn rõ thực hư ra sao” - Runa nói ngập ngừng rồi rút khoát nói ra hết câu.

“Được. Nhưng tôi chỉ sợ sức khỏe của cô vẫn chưa hồi phục thôi?” - Kelvin kéo chiếc laptop lại gần mình hơn tra một loạt về thông tin đại hội diễn kịch sắp tới.

“Tôi ổn”

“Thôi vậy cũng được hẹn gặp lại cô hôm đó” - Kelvin đôi tay thon dài nháy múa trên bàn phím nhẹ nhàng đã truy cập vào được bức tường lửa của Học Viện.

“Chào anh” - Runa cúp máy rồi quay lại đi vào trong liền thấy Rer đang đứng trước cửa rồi không chút ngạc nhiên cô quay vút đi coi như không nhìn thấy anh.

“Runa cô thực sự nhờ anh ta giúp cô ư? Sao cô lại muốn đi lần này?” - Rer cầm hai vai cô lắc lên.

“Anh buông ra. Tôi làm gì kệ tôi không có liên quan gì đến anh cả” - Runa thẳng thừng gạt tay anh ta ra.

“Cố chấp đến hồ đồ” - Rer buông một câu nhẹ khiến Runa phải ngước mắt lại nhìn anh bằng ánh mắt khinh bỉ.

“Lúc tôi bị hãm hại anh đã làm gì? Lúc tôi bị vị hôn thê của anh làm loạn anh đã làm gì?” - Runa lạnh lùng nói.

“Tôi.. Tôi...” - Rer cứng họng lại đứng im lặng thù người ra.

“Vậy nên cuộc đời tôi anh đừng có bao giờ xen vào nữa” - Runa nói xong liền quay ngoắt đi thật nhanh để lại mình Rer thần thờ như trời chồng.

Mặt trời kia dù ở đâu

Dù ngày trời nhanh hay rất lâu

Dù là mình xa cách nhau

Ánh sáng ấy vẫn là như thế

Vậy mà sau khi không có anh

Đoạn đường nào em đi cũng vắng tanh

Thời gian ơi xin hãy trôi nhanh để em lại được ở bên anh. Đôi mình yêu nhau từ khi anh nói với em. Rằng mỗi chiều khi trời nhá nhem. Anh lặng thầm và đi theo em. Cùng em qua con đường tối đèn

Đèn đường khuya dù không sáng lên

Đừng lo nhé có anh như mặt trời dịu êm

Giờ thì cứ thế người thì cứ thế. Cuốn lấy nhau. Em đâu hay nếu mai này mây trời

Giang tay che mắt anh nhìn xa vời

Điều gì muốn đến rồi thì sẽ đến. Sẽ đến thôi. Em luôn tin phía sau cần...

Anh sẽ về...

“Là anh sai khi không bảo vệ được em ư? Runa rốt cuộc em đối với anh là gì? Rốt cuộc anh đối với em là gì?” - Cú câu hỏi đó lặp đi lặp lại trong đầu Rer và bên trong trái tim anh như bị ai cầm dao cứa vào.

Anh đã yêu cô rồi ư???

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Tâm Ma

Tất cả các huynh đệ đi cùng chàng liền kéo chàng trở lại đường như kéo cả tâm ma trong chàng quay trở lại đôi mắt lại nung đỏ lên nhìn vào đôi mắt xanh ngọc của nàng .

"A...a....a...a....a" - Chàng hét lên bóp lấy cổ thon gọn trắng mịn của nàng giờ lên trên cao. Rồi tự tay cầm Túy Âm đâm thẳng vào ngực chàng.

"Hỏa Long ta sẽ không tha cho các ngươi" - Hỏa Long bay tới đánh lén Thăng Nhi bay xang một bên.

"Các người phải trả giá động vào bộ tộc ta" - Nàng gầm lên dùng sức lực đánh bay hết bọn chúng.

Mười ba cái đuôi dần dần hiện ra trắng muốt đều đặn phát sáng . Nàng thấy sự hận thù trong mắt của chàng , thấy được đám con người kia cười vui vẻ khoái chí giết toàn bộ sinh linh của bộ tộc của nàng . Nàng liền sử dụng phép thuật dùng đuôi để đánh bay hết tất cả lũ con người đó.

Đến bên cạnh Thăng Nhi , nàng liền chạm tới nơi trái tim chàng ... Còn đập !!!

"Thăng ... Ta sẽ không để chàng phải chịu đựng khổ sở như thế này đâu . Ta nguyện dùng tình yêu của ta để cứu chàng " - Nói xong Tiểu Băng liền tự cắt đứt đi ba chiếc đuôi của mình biểu hiện cho sự sống của 3 đời 3 kiếp.

"Tiểu Băng nàng không được làm vậy" - Hỏa Long và Khanh Khanh hét lên.

"Đứng lại ta xin hai người đứng tới" - Nàng nói xong liền định thân chói buộc hai người họ lại.

"Nàng hà cớ phải chịu khổ vì hấn ?" - Hỏa Long tiếc nuối.

"Hỏa Long ta sẽ đồng ý lấy ngươi nhưng với điều kiện ngươi phải bảo vệ bộ tộc của ta" - Nàng dứt lời cái xác của Thăng Nhi liền bị tung hất ra rơi xuống vực thăm thẳm gian .

"Nếu nàng lấy ta ta sẽ làm tốt. Đợi ta về chuẩn bị " - Hỏa Long liền cười rồi biến mất .

"Khanh Khanh huynh là người ta tin trọng nhất hãy ở lại dẫn dắt bộ tộc giúp ta. Nếu huynh cãi lời ta coi như chúng ta không quen biết" - Nàng liền vẽ lên nụ cười .

"Cô Cô nàng quyết định lấy hấn sao?" - Khanh Khanh nhìn người nữ nhân mà y yêu đến đau lòng .

"Ta tự biết có sắp sếp của mình" - Nàng cũng biến mất ngay sau đó.

**

Khung cảnh đêm tân hôn mà Tiểu Băng ta chờ hàng vạn năm để được chung sống với người mình yêu coi như đã vỡ vụn . Thay vào đó lại là kẻ thù truyền kiếp - Hỏa Long của Hỏa Lang tộc.

"Nàng định nhìn ta như vậy sao ?" - Hỏa Long nhìn Tiểu Băng đang thất thần .

"Không ta muốn tặng ngươi một thứ!* - Nàng giả vờ cười với hấn.

"Thứ gì?"

"Là vật gia truyền của bộ tộc ta có tên là Khóa Tâm , nay coi như của hồi môn của ta cho ngươi" - Nàng liền xòe tay ra xuất hiện ra một chiếc khóa mạ vàng .

"Để dùng làm gì?" - Hấn thích thú nhìn nàng cười.

"Để khóa tâm ngươi chứ còn làm gì" - Nói xong nàng liền đập khóa vào tim hấn hấn đau đớn trợn ngược mắt lên nhìn nàng .

"Ta Hạ Châu Như Băng Thập Vi Hồ nguyện rửa ngươi Hỏa Ông mãi mãi không có được tình yêu của ta" - Nàng niệm chú.

"Nàng ... Nàng ... Tiểu ... Băng!!!!" - Hấn hét lên rồi biến mất.

Nhìn vào hư không. Ngược vô định vào xa xăm. Thờ dài tiếc nuối. Biết bao ân hận với một người. Nặng lời nhau đau vỡ trái tim. Người tổn thương đi rồi . Nhận ra phải sống xa anh. Chẳng dễ dàng. Ông đã biết cần hoa lấy mặt

Biết đợi nắng sưởi ấm mỗi ngày . Em giờ không trẻ con như trước. Sẽ không để lạc nhau .Dù một bước. Nếu quá khứ có trở lại . Hứa với anh. Sẽ chẳng còn sự khờ dại. Và sẽ yêu anh êm đềm vững chãi...

"Nghe chưa hay quá " - Hương Su cầm chiếc máy điện thoại giờ lên khoe.

"Nghe rồi còn hát thuộc rồi ấy định để buổi tối nay sẽ hát bài này nè"

"À nghe nói là trường sẽ lấy bài này làm phần mở đầu "

"Vây á! Tui thích nghe MV này lắm ấy quả rất đẹp mắt"

Cả lớp lũ con gái lao nhau lên bàn tán về MV Sống Xa Anh Chảnh Dễ Dàng này. Và ai cũng nghĩ rằng cốt truyện đó thực sự có thật giống chuyện tình của nữ tướng Hạ Châu Như Băng cùng nam tướng quân Thượng Ngô Trác Thăng.

Ngoài ô cửa là cơn mưa phùn rơi ... Tại sao trời đổ mưa? Vì trời có nhiều nỗi buồn nên trời phải khóc...

Có những kí ức rồi sẽ bị xóa mờ, nhưng có những dòng cảm xúc không dễ dàng trôi đi theo năm tháng. Phải chăng điều đó quá dễ dàng??

Hay là một định kiến nào đó???

"...Nhân như kỳ tử mộng như chân.

Khởi lạc tham thương chung bất kiên.

Quân dĩ thành đô.

Giang hồ tuy ngã nhâm hồng trần..."

Bạn đang đọc truyện *Tình Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Đường Cùng

"Woa woa woa...bang bang" Tiếng reo hò,hoan hô của mọi người ở phía dưới hậu trường.

"Và tôi xin thông báo kết quả học viên được ứng cử vai diễn Romeo và Juliet tối nay là Rer và Runa" - Cô tổng phụ trách vừa nói lên đã được hàng ngàn cánh tay tán thưởng nhưng họ cũng hơi bất ngờ vì người đóng vai Juliet không phải hoa khôi Hà Phương mà là Runa.

"Mong hai em có thể thể hiện tốt cho vai diễn của mình tối nay Rer và Runa" - Thầy hiệu trưởng già đứng nghiêm trang nhìn cặp đôi này từ trên xuống dưới tâm tắc đón nhận ánh mắt thờ ơ không mấy của Rer và nụ cười hờ của Runa.

"Em đồng ý" Cả hai cùng đồng thanh nói rồi chia nhau đi tập.

**

19:30 - Học Viện Yến Kinh

"Runa!" - Bóng một nữ sinh gọi với tới, thân hình mảnh mai có nét cười duyên gượng gạo nhìn cô.

"Ôi, có chuyện gì sao?" - Gương mặt vô cảm nhìn nữ sinh đó.

"À!?! Anh Kelvin đang gọi bạn đó " - Nữ sinh bầu lấy váy áo vẫn không dám nhìn vào đôi mắt của Runa.

"Ừm... Cảm ơn cậu" - Nói xong cô để lại trang phục trên bàn rồi ra ngoài tìm kiếm bóng dáng của Kelvin.

Ngó quanh mãi không thấy liền thấy một nam sinh đi tới tâm tình của cậu ta có vẻ sợ sệt cái gì đó. Tay cầm cốc cafe nóng hổi run rẩy như người mất hồn đi quệt ngang qua Runa.

Huych... Á

Cốc cafe nóng hổi bị đổ hắt hết lên lưng áo sơ mi trắng của Runa. Hòa vào mồ hôi cơ thể cũng đang nóng dần dần dần để lộ ra vết bầm đỏ bên bả vai trái. Cẩn trọng chịu đựng liền quay lại cậu ta đã bần rùn lắp bắp nói:

"X...i...n lỗi... Minh không... Không cố.. Ý"

Chết tiệt thật là đen đủi mà nuốt nén giận ngược mắt lên nói với cậu ta:

"Không sao. Lần sau chú ý vào" - Nói xong cô liền bỏ đi ra chỗ khu rừng sau trường.

Tới nơi, khoảng trời tối hư ảo, gió lạnh phả vào người qua áo sơ mi mỏng vừa ướt vừa nóng lạnh kia. Một cơn gió lao tới khỏi bụi mù mịt vài bóng người bước tới. Không đúng... Nói đúng hơn là đã bị mắc bẫy rồi!

"Ờ" - Runa nở nụ cười hời hợt nhìn mấy tên đàn ông cao to kia là đầu gấu xã hội.

"Chào cô em! Sao lại qua đây thế này hay là chúng ta cũng vui đùa chút nhì" - Một cầm đầu liếm môi lè lưỡi nhìn cô từ đầu tới chân nuốt nước bọt.

"Nói ~ Ai sai các người tới"

"Ồ ai sai cũng là gì miễn sao bọn anh được thuê tới nay chăm sóc cho em vui vẻ thọ mờ" - Một tên khác mắt hấn hình như đã bị chột một bên rồi.

"Vậy hả, để tôi thử thử coi nay tôi chăm sóc các người hay là các người chăm sóc tôi đây. Lên đi" - Nói xong cô hét lên bên cạnh cầm một khúc gỗ khá dài.

Vù... Vù... Vù

***"Runa đâu?" - Max hỏi Mạn Mạn đang trong lớp đi ra.

"Em không biết nữa, em đã tìm khắp nơi rồi không thấy còn đúng 20 phút nữa là lên sân rồi không biết cậu ấy còn đi đâu" - Mạn Mạn cô nếu không phải vì ham ăn mà bây giờ đến Runa còn không biết ở đâu nữa. Phép thuật của cô bây giờ cũng đã bị phong ấn không thể dùng được thậm chí mong sự phụ có thể tìm thấy chủ tử.

"Đã kiểm tra nhà vệ sinh với phòng y yế chưa?" - Max sốt sắng cầm điện thoại lên gọi vào số của Runa mãi.

"Kiểm tra rồi hic, em lo cho Runa quá" - Mạn Mạn cắn môi.

"Được rồi đi tới phòng an ninh với anh" - Max kéo tay Mạn Mạn đi không đến phòng an ninh của học viện.

Mạn Mạn trầm nghĩ "Anh ta yêu chủ tử"...

- Phòng an ninh -

"Mở cho tôi coi góc máy quay lớp học D" - Vừa vào Max đã buông tay Mạn Mạn ra chạy tới bàn máy tính hét lớn.

"Được! Được!" - Một thanh niên ngoài hai mươi tuổi ngồi vào bàn máy tính gõ gõ tìm máy quay.

Hình ảnh Runa chợt hiện ra khi thấy cô đang gấp gấp chạy ra ngoài lớp rồi bị một nam sinh va vào bị đổ cốc cafe lên lưng áo.

Rầm!!!

Max tức tối đập tay xuống bàn "Rốt cuộc cô đang ở đâu?"

"Trời Runa bị bóng lưng" - Mạn Mạn hốt hoảng hô lên chạy đi tìm sự phụ.

Max cũng chạy theo. Ra đến cửa thấy Kelvin đang ở đó với vô số nữ sinh vây quanh hâm mộ hò reo. Nhìn thấy được Mạn Mạn, Kelvin liền rời khỏi nhóm người chạy qua.

"Runa đâu?" - Kelvin điềm đạm hỏi. Hôm nay anh mặc bộ vét màu trắng trông rất thanh tú bảo sao mà nữ sinh của học viện không lao nhao tới bên vây quanh.

"Cậu ấy mất tích rồi, đã thế còn bị bóng sau lưng" - Mạn Mạn nức nở nói.

"Cái gì? Vai trái hay vai phải?" - Kelvin nắm chặt bả vai nhỏ nhấn đang run bần bật kia.

"Tr..ái.. Đau" - Mạn Mạn nén đau đón nói.

"Cậu bị làm sao vậy buông Mạn Mạn ra! Cậu đang làm đau cô ấy" - Max gạt tay Kelvin ra.

Kelvin tức giận chửi thề một câu:

"Chết tiệt!"

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" - Max xoa tay cho Mạn Mạn rồi quay xang ánh mắt khó hiểu nhìn người bạn thân của anh.

"Vết thương ở bả vai sẽ giải trừ phong ấn" - Một giọng nói lão luyện vang lên đằng sau bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hư Thế Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Phần Hoa (End Q.1)

"Sur... Phụ" - Mạn Mạn thấp thỏm gọi.

"Ta không ngờ ông cũng tới đây đây" - Kelvin khẽ nhủ mày .

"Làm sao ta không thể tới được cơ chứ" - Phạm Thực nở nụ cười rạng rỡ nhìn anh ta.

"Hai ... Người quen nhau ă?" - Mạn Mạn ngây ngô nói.

"Nói sau bây giờ phải tìm được Runa trước tiên đã" - Kelvin cắt ngang lời Mạn Mạn .

Bỗng một cơn gió to kéo tới bụi mù òm tròn cả bầu trời khiến ai cũng thét lên sợ hãi . Hương rừng đằng sau trường một ánh sáng huyết từ bốc lên nghi ngút với mặt người thường thì tất nhiên không thể thấy được .

Một thứ gì đó rơi xuống trên đầu Mạn Mạn , cô liền giơ tay lên đầu vớ xuống một thứ mỏng manh sắc nhọn một màu đỏ đỏ ...

"Hoa anh đào màu đỏ" - Kelvin và Phạm Thực liền thốt lên rồi cùng nhau chạy đi biến mất trong màn đêm về hương rừng .

"Ừa kia là gì kia?" - Toàn thể học viên nhón nháo lên màn hình chiếu to dùng trên sân khấu.

"A! Là clip nhà vệ sinh nữ hôm trước"

"Cảnh Runa ăn cắp chiếc nhẫn của Hà Phương đây mà" - Một nữ sinh đan đs khoanh tay lên tiếng.

Đúng là clip góc quay nhà vệ sinh hôm đó nhưng thoáng chốc khiến mọi người phải thay đổi sắc mặt. Hình ảnh người con gái xinh đẹp trên màn ảnh đang rửa tay bên bồn nước . Ngón tay trắng nõn mảnh mai rút nhẹ chiếc nhẫn tinh xảo ngón trỏ út ra bỏ vào trong túi sách bên cạnh . Rồi nhìn lại vào gương lau nhẹ tay nở nụ cười quyến rũ bước ra ngoài ngay sau đó.

"Hà Phương tự mình bỏ nhẫn vào túi Runa ư?" - Tiếng xôn xao rầm rộ lên.

"Nói đúng hơn vừa ăn cắp vừa la làng" - Mạn Mạn nhìn đó rồi cười âm lên .

Về mặt rạng rỡ của Hà Phương vừa vui vẻ khoác lên bộ váy đỏ thắm chuẩn bị thay Runa diễn thì nụ cười tắt ngấm nhìn lên màn ảnh .

"Ai ... Là ai ... Bịa đặt" - Hà Phương thét ầm cả lên muốn tìm Runa mà trút giận lên nhưng không ai đoái hoài cô ta cả liền bỏ đi về .

[...]

"Gió lớn quá tôi không vào được bên trong" - Phạm Thực che mắt quay lại nhìn Kelvin .

"Thi triển nội lực đi" - Kelvin hét lên nắm chặt mắt lại .

Gừ ...Gừ ...Gừ

"Chết tiệt phong ấn khiến cho yêu ma trốn ra ngoài rồi" - Kelvin lại bực mình hiện nguyên hình là Lục Vĩ Hồ đánh nhau với yêu ma.

Mạn Mạn và Max bấy giờ chạy tới không hề hiểu chuyện thì Phạm Thực trường đánh ngất Max.

"Cậu ta là con người không thể chịu nổi đau con mau đem cậu ta rời khỏi đây và cầm lấy Quạt Phiến này tạo kết giới quanh khu này đi" - Phạm Thực không hề quay đầu nhưng vẫn ném chúng chiếc quạt cho Mạn Mạn .

"Dạ .. Vâng sư phụ" - Mạn Mạn đỡ lấy Max nhanh chóng ra khỏi bia rừng cầm chiếc Quạt Phiến lên vung ba hồi một kết giới ảo ảnh được giăng ra .

Mạn Mạn trầm nghĩ : " Chủ từ , Mạn Mạn xin người xin người đừng có mệnh hệ gì "

Bùng ....Bùng ... Bùng

Một hồi ba tiếng nổ vang lên làm trái tim của Mạn Mạn thổ dốc như nhớ ra điều gì đó ... Đúng thế chính là ba tiếng nổ này năm đó ...

**

Mùi máu ...

Mùi thù hận ...

Mùi yêu thương ...

Mùi nỗi nhớ ...

Đan xen lại với nhau . Hòa quyện tạo thành bão tố lớn vây quanh hồ nước sóng sánh kia . Một ma lực ma mị không biết từ đâu ra bỗng biến thành lỗ hổng hút hết tất cả vào đó .

Một không gian khác hiện ra .

**

Vô tình gặp phải khuôn mặt của chàng . Như thanh phong minh nguyệt. Giống như đã từng gặp nhau nơi thế gian. Nhìn nhau lưu luyến Như thời gian ngừng lại Trùng trùng cũng như lần đầu gặp nhau . Triền miên lưu luyến . Tưởng niệm chàng . Ấm áp ở lòng bàn tay ta như lan tràn.

Chớ đừng lừa dối . Thời gian hư ảo

Một nửa ngày ngộ một nửa tuần chân . Đêm năm tháng chỉ đợi hoa nở . Tới tới lui lui rồi lại trùng trùng .Chàng vui buồn giận hờn ta đều thấy được

Ba ngàn hoa chỉ vì chàng mà quyến luyến

"Băng Nhi ta yêu nàng" - Nam nhân áo xanh vén làn tóc rối của nữ nhân y phục tân thời màu hoa anh đào màu đỏ dưới gốc cây hoa anh đào chỉ có duy nhất một nhánh cây.

"Thăng ! " - Nữ nhân kia ngược mặt lên nhìn nam nhân .

"Hử" - Nam nhân nở nụ cười ôn hòa bẹo má nàng .

"Nếu như có ngày chàng phản bội ta ... Ta sẽ .."

"Nàng sẽ làm gì?"

"Ta sẽ biến mất" - Nàng chêu chọc nghịch ngợm đôi môi của nam nhân rồi lè lưỡi.

"Được . Nhưng ta sẽ vẫn đi tìm nàng Băng Nhi à" - Nam nhân ôm chặt lấy nàng lại .

**

"Thăng ! Chàng gạt ta ... Chàng dám gạt ta" - Nữ nhân hét lên trong vô vọng .

"Xin lỗi nàng ! Xin lỗi nàng Băng Nhi ! Bởi ta yêu nàng" - Nam nhân dùng đoản kiếm trên tay nàng tự mình kéo thân tới.

Phụt...

Dòng chất máu lỏng bốc lên . Cánh hoa đào cũng bay bay trong gió ...

Vết sẹo hình hoa anh đào trên vai trái nàng đỏ rực lên rõ rệt.

**

"Gió mờ ra xiềng xích kí ức, nhớ tới ngày xưa của hai ta

Từng tiếc nuối bỏ qua, hoa đào rơi xuống hương trầm giấu khổ sở. Trăng chiếu sáng mùi dấm bóng đêm, vứt bỏ tịch mịch nơi đáy mắt

Khó bỏ qua cho chàng, mặc cho chìm ngập tang thương, ba ngàn năm thất hồn lạc phách .Thê lương tưởng niệm, cõi lòng tan nát biết làm sao . Không ngừng bỏ đi vương mắc, càng muốn quên lại càng khắc sâu

Quên rồi, say rồi, cho rằng bỏ xuống rồi

Cũng chỉ là mộng sau khi tỉnh lại, nhớ tới chàng lại rơi lệ. Cánh hoa rơi tưởng rằng chàng đã đến, trước mắt lệ ta ướt nhoè . Không nói được hối hận, đạo vô tận khó bỏ, cô độc cùng yếu ớt bị đau đớn dày vò.

**

"Runa anh yêu em"

"Rer em cũng yêu anh"

Nơi bìa rừng sau trường học có một trai một gái họ đang hạnh phúc ôm nhau và cùng khóc ... Không phải vì là quá khứ mà họ không hề bao giờ nhớ tới kia .

Mà là họ nhận ra họ đã yêu nhau thật lòng rồi .

Chỉ là ông trời đã và đang thử thách họ trong chặng đường sắp tới đây mà thôi .

[...]

Khi chàng nói yêu ta lần nữa, khi buồn vui lần nữa đan xen. Mới chợt hiểu ra, cố chấp đối với chàng là hơi thở không thể nào dứt bỏ của ta

Thê lương tưởng niệm, cõi lòng tan nát biết làm sao

Không ngừng bỏ đi vương mắc, càng muốn quên lại càng khắc sâu

Quên rồi, say rồi, cho rằng bỏ xuống rồi

Cũng chỉ là mộng sau khi tỉnh lại, nhớ tới chàng lại rơi lệ.

Hoa nở hoa tàn, vết thương lòng ai vá?

Không giải được nhân quả ba đời hoa đào dịu dàng. Tương tư khó bỏ, cảm mến một đoá hoa.

Nguyện cầm tay đến bạc đầu, ngắm hoa thơm say gió xuân...

22:47 - 15/2/2018

Viết hoàn Q.1 tại Việt Nam

Đôi lời tác giả : #Song: Thế là đã hoàn Quyển 1 - Hồi 1 của bộ *Tình Hư Thế Ảo* rồi ^^ . Ta thật sự muốn tặng Hồi 1 với tựa đề "Quá Khứ Ngủ Quên" này cho các vị độc giả đã theo dõi và bên cạnh ta trong suốt chặng đường qua . Và cũng nhân đây xin chúc mọi người một cái tết an lành vui vẻ bên gia đình và người thân nha . Hãy cùng ta đi tiếp chặng đường Quyển 2 - Hồi 2 nha với tựa đề mang tên "Dư Vị Ngọt Ngào Của Chúng Ta" hihi . Chắc hẳn nghe đến đã đoán ra được phần này ra sao rồi đúng không hihi và cũng xin bật mí nhỏ sẽ có thêm một nhân vật quá đỗi "bí ẩn" nữa được lên sóng ... Đó là ai đây ta? Nổ nóc ta chỉ có thể nói vậy thôi . Hẹn mọi người sau năm mới vào một dịp gần nhất nhiaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hư Thế Ảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.